

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 32
20 ΜΑΪΟΥ 1939 — Δ΄.

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 32—20 Μαΐου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας			1
Ἀμερικῆς Δολ.			6
Αἰγύπτου Λίρ.			1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἕξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῆ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΑΔΑ ΝΕΑ

Ὅταν βλέπωμεν κάθε τόσον τὴν ἑλληνικὴν νεότητα ἀγωνιζομένην εἰς τὸν στίβον, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ μεταφερθῶμεν, νοερῶς, εἰς τοὺς προγονικοὺς χρόνους· ἀδύνατον νὰ μὴ ἀντικρύσωμεν τὰ «μυρμηκιῶντα» στάδια, νὰ μὴ ἀκούσωμεν ἐπευφημίας καὶ νὰ μὴ θαμβωθῶμεν ἀπὸ λαμπρὰς παρελάσεις καὶ τελετάς, ποὺ σκοπὸν εἶχαν νὰ θεοποιήσουν τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ρώμην. Διότι εἰς αὐτὰ τὰ δύο πράγματα ἀπέβλεπαν οἱ ἀρχαῖοι ἀγῶνες: ὁ ἐπαγγελματικὸς ἀθλητισμὸς ἦτο ὄχι μόνον ἄγνωστον πρᾶγμα, ἀλλὰ καὶ ἴσως νὰ ἐπλήρωνε βαρύτατα τὴν προσβολὴν ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἔβαζε εἰς τὸν νοῦν του νὰ δώσῃ ἄλλην μορφὴν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ τὸν ἀθλητισμόν.

Εἰς τοὺς Δελφούς, ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀρχαιολογικὸν χῶρον μὲ τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν διαφόρων ἱερῶν, ἐκτείνεται τὸ ἀρχαῖον στάδιον, ποὺ διατηρεῖται σχεδὸν ἄρτιον. Ὁ σημερινὸς ἐπισκέπτης δὲν ἠμπορεῖ παρὰ νὰ σκεφθῇ ἄλλη μιὰ φορὰ πόσον μεγάλοι ἦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες, ὅταν ρίψῃ τὰ βλέμματα πέραν πρὸς τὰς κορυφὰς τῆς εὐβοϊκῆς Δίρφυος καὶ κάτω πρὸς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Πλείστου. Εἶναι ἕνα δρᾶμα διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε νὰ γραφῇ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἐπιχειροῦσε νὰ τὸ περιγράψῃ, «il dépasse l' homme». Ἐπάνω ἀπὸ τὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὅραμα ποὺ ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχὴν μὲ τὴν ὑποβλητικὴν γλῶσσαν τῆς φύσεως, ἀντίκρυζαν οἱ θεαταὶ τῶν ἀγώνων τοῦ σταδίου, ὅταν κατέκλυζαν τὰς κερκίδας ν' ἀποδώσουν τὸν δίκαιον ἔπαινον εἰς τὴν σωματικὴν καὶ τὴν ψυχικὴν τελειότητα.

Προτοῦ ὅμως ἀθληταὶ καὶ θεαταὶ εἰσδύσουν εἰς τὸ στάδιον ἐδιάβαζαν τὰς διαταγὰς ποὺ ἔπρεπε ἀδιακόπως νὰ ἐνθυμοῦνται καὶ ποὺ εἶναι χαραγμέναι εἰς τὴν εἴσοδον. Μιὰ ἀπὸ αὐτὰς ἀπαγορεύει εἰς τοὺς ἀθλητὰς τὴν οἰνοποσίαν. Μιὰ ἄλλη τονίζει ὅτι ὁ καταγγελλόμενος δι' ἀθλητικὴν παράβασιν τιμωρεῖται. Τιμωρεῖται ὅμως καὶ ἐκεῖνος ποὺ καταγγέλλει. Ὀξύμωρον, θὰ πῆτε. Ὄχι, ἁπλῶς ἀρετή. Ἂν δὲν εἶναι ἀνδρικὸν νὰ παραβαίνῃ κανεὶς τοὺς νόμους, ἄλλο τόσον δὲν εἶναι ἀνδρικὸν νὰ γίνεται τὸ μέσον διὰ νὰ ἐξοντωθῇ ἕνας ἀντίπαλος.

Τὴν βαθυτέραν αὐτὴν ἔννοιαν τῆς ψυχικῆς τελειότητος δὲν ἠμπόρεσαν ἀκόμη ν' ἀποκτήσουν οἱ σημερινοὶ ἀγῶνες, εἰς τοὺς ὁποίους παρουσιάζονται «ἀγορασμένοι» ἀθληταὶ κατὰ ἑκατοντάδας. Ἴσως μάλιστα δι' αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρήσωμεν ὡς προγονικὴν κληρονομίαν ἀνεκτιμή-

του ἀξίας τὸ ἔμφυτον μῖσος ποὺ αἰσθάνεται ὁ Ἕλλην κατὰ τοῦ ἐπαγγελματικοῦ ἀθλητισμοῦ, ὅπως καὶ τὴν ἀποστροφὴν τοῦ Ἕλληνος ἀθλητοῦ πρὸς τὸν ἴδιον αὐτὸν ἀθλητισμόν.

Ἀγὼν θὰ πῆ ἀρετὴ καὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν πρέπει νὰ ἔχη πάντοτε εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐδημιουργήθησαν, ἐγιγαντώθησαν καὶ ἔλαμψαν οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες, ποὺ ὑπῆρξαν ἡ ἀποκορύφωσις τοῦ ἀληθινοῦ ἀθλητικοῦ πνεύματος. Ἀγῶνες ἐτελοῦντο καὶ εἰς τὸν Ἰσθμὸν καὶ εἰς τὴν Νεμέαν καὶ εἰς τοὺς Δελφούς. Ἐπάνω ὅμως ἀπὸ τὰ Νέμεα, ἀπὸ τὰ Ἴσθμια καὶ τὰ Πύθια τῶν Δελφῶν ἦσαν τὰ Ὀλύμπια, οἱ ἀγῶνες ποὺ διεξήγοντο τὴν πρώτην πανσέληνον μετὰ τὰς θερινὰς τροπὰς καὶ ἐπροκαλοῦσαν ἀφάνταστον συρροήν. Ἀπὸ ὅλον τὸν γνωστὸν τότε κόσμον ἔφθαναν οἱ προσκυνηταὶ καὶ οἱ ἀθληταὶ καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, ἔβλεπε κανεὶς ποίαν δύναμιν ἀποτελοῦσεν ὁ ἑλληνισμός, παρ' ὅλον τὸν θλιβερὸν ἀλληλοσπαραγμόν του, παρ' ὅλας τὰς ἀδελφικὰς του διαμάχας. Ἔφθαναν Ἕλληνες ἀπὸ τὴν Ἰωνίαν, ἀπὸ τὸν Πόντον, ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν, ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Ἀφρικῆς. Εἰς τοὺς ἄλλους ἀγῶνας ἔδιναν βαρύτιμα ἔπαθλα· ἐδῶ ἕνα κλωνάρι ἀγριλιᾶς. Ὑπῆρχε ὅμως κανένα πρᾶγμα ποὺ ν' ἀντισταθμίζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ στεφάνου τῆς ἀγριλιᾶς; Βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Σικελίαν, ἀπὸ τὴν Κυρήνην καὶ ἄλλας ἑλληνικὰς χώρας, πανίσχυροι ἄρχοντες ἀπὸ διάφορα σημεῖα τῆς μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος, ἐθεωροῦσαν ἄδοξον τὴν ἐξουσίαν των ἂν δὲν ἐκοσμεῖτο ἀπὸ τὸ κλωνάρι τῆς ἀγριλιᾶς.

Ἤρχοντο καὶ βάρβαροι ἀκόμη, ἔφθαναν καὶ ἡγεμόνες ἀσιατικῶν λαῶν. Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς Ὀλυμπιάδας τοῦ 6ου αἰῶνος ἔφθασεν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν καὶ ὁ περίφημος διὰ τὰ πλούτη του βασιλεὺς τῆς Λυδίας Κροῖσος. Τὸν συνώδευαν ἀναρίθμητοι αὐλικοί, χιλιάδες σκλάβων καὶ ἔφερεν ἀναθήματα πολύτιμα. Τὰ πλήθη τὸν ἐκυττοῦσαν μὲ περιέργειαν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν. Εἰς αὐτὸν εἶπε κάποτε ὁ Σόλων, ὁ περίφημος νομοθέτης τῶν Ἀθηνῶν: «Οὐδένα πρὸ τοῦ τέλους μακάριζε». Ὁ Κροῖσος ἤθελε νὰ τὸν χαρακτηρίσῃ ὁ Σόλων εὐτυχέστερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ Ἀθηναῖος σοφὸς τοῦ ἔδωσε τὴν ἀπάντησιν, ποὺ ἡ ἀξία της θὰ ἀπεδεικνύετο πρὶν περάσῃ πολὺς χρόνος.

Εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν τῆς Ὀλυμπίας ἀστραποβόλησεν ἡ ἀλκὴ καὶ ἡ ψυχικὴ τελειότης, μὲ τὴν λαμπρότητα δὲ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων συμπίπτουν καὶ οἱ λαμπρότεροι χρόνοι τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας.

Εἰς τὴν ἐποχήν μας δὲν τελοῦνται πλέον οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες μὲ τὴν μορφὴν τῶν ἀρχαίων. Ἀνασυνεστήθη μόνον ἡ ἰδέα τῆς διεθνοῦς ἁμίλλης καὶ ἄλλοι ἀγῶνες εἰς τὸν τόπον μας καλοῦν τὴν ἑλληνικὴν νεότητα εἰς τὰ στάδια. Αἱ περιπέτειαι τοῦ Ἔθνους μας ἔσβυσαν τὸ διάδημα τῶν ἑλληνικῶν καθαρῶς πόλεων, ποὺ ἔστιζαν τὴν λεκάνην τῆς Μεσογείου, τὸν Εὔξεινον Πόντον, τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς, ἐσκόρπιζαν τὰ δῶρα τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ἐφρούρουν τὰς ἐξόδους πρὸς τὸν ὠκεανόν. Μένουν τὰ λείψανα μόνον μιᾶς εὐκλείας εἰς τὰς παροικίας τῶν ἀποδήμων μας νὰ ὑπενθυμίζουν ὅτι καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕληνες ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὸ πνεῦμα ποὺ ἐνεψύχωνε τὰς ἑλληνικὰς γενεὰς κατὰ τὴν ἀρχαιότητα.

Ἐσταμάτησεν ὅμως τάχα ἡ ἑλληνικὴ ἀκτινοβολία καὶ ἔκλεισαν οἱ ὁρίζοντες διότι οἱ καιροὶ ἤλλαξαν καὶ ὁ ἑλληνισμὸς δὲν ἁπλοῦται κυρίαρχος εἰς τρεῖς ἠπείρους; Ὁ ψύχραιμος μελετητής, ὁ ὁποῖος ἀντίκρυζε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τοὺς Ἕλληνας ἐφήβους νὰ προσέρχωνται εἰς τὸ Στάδιον, θὰ ἐσκέπτετο ἴσως ὅτι οἱ περισσότεροι εἶναι ἀπὸ τὴν συντεταγμένην εἰς Κράτος Ἑλλάδα, ἀλλ' ὅτι καὶ πλεῖστοι εἶναι ἀπὸ ἐδάφη μακρινά, εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ χιλιετηρίδας ὅλας «δὲν ἀπέσβετο τὸ λάλον ὕδωρ» τῆς ἑλληνικῆς πνοῆς καὶ λαλιᾶς. Θὰ ἐσκέπτετο ἀκόμη, βλέπων τὴν στιβαρὰν αὐτὴν νεότητα, μὲ τὸ ὑπερήφανον βλέμμα, τὰ εὐγενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς καταγωγῆς της, τὴν ἀποπνέουσαν αὐτοπεποίθησιν καὶ πίστιν, ὅτι ἡ ἄνθησις τοῦ τρίτου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ δὲν εἶναι λέξις κενὴ σημασίας. Μέσα ἀπὸ τοὺς στίβους προῆλθε πρὸ αἰώνων ἡ νεότης ποὺ κατεκάλυψε τὴν Οἰκουμένην μὲ τὴν δόξαν της καὶ ἐχάραξε μὲ ἀνεξίτηλα γράμματα τὴν συμβολήν της εἰς τὸν ἀνθρώπινον πολιτισμόν. Μέσα ἀπὸ τοὺς στίβους θὰ προέλθουν καὶ πάλιν τὰ χαλύβδινα κορμιὰ καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ θὰ γίνουν οἱ πνευματικοὶ ἡγέται τῆς φυλῆς, μὲ τὰ προαιώνια δίκαια καὶ τὰ προαιώνια δικαιώματα. Μέσα ἀπὸ τοὺς στίβους, διότι εἰς αὐτοὺς δὲν ἐμφωλεύει ἡ μικρότης, τὸ πνεῦμα τῆς ἀναρχίας καὶ τῆς ἀρνήσεως, ποὺ ἀπεσκοράκισεν ἡ ἁγία 4η Αὐγούστου ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Ἑλλάδος. Ἐδῶ εἰς τοὺς στίβους ὑπάρχει μόνον τὸ σωματικὸν καὶ τὸ ψυχικὸν κάλλος. Ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, ποὺ προσέρχονται εἰς τὰ γυμναστήρια καὶ τραγουδοῦν μὲ τὰς μεταλλικὰς καὶ δροσερὰς φωνάς των «Ἐμπρὸς γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα», θὰ προέλθουν καὶ πάλιν αἱ φάλαγγες ποὺ θ' ἀνοίξουν τὰ κεφάλαια τοῦ τρίτου ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου.

X.—

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

«Περὶ τῆς συμβολῆς τοῦ Κωνσταντίνου εἰς τὴν νίκην τῶν Βαλκανικῶν πολέμων ἔχουν λεχθῆ καὶ ἔχουν γραφῆ πολλά. Ἡ Ἱστορία ὅμως δὲν ἐγράφη ἀκόμη. Ὅταν γραφῆ, θὰ κατανοηθῆ ὅτι ἄνευ τοῦ Κωνσταντίνου ἡ Ἑλλὰς τοὐλάχιστον δὲν θὰ κατῆγε τὴν νίκην ποὺ κατήγαγε».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος

(Ἔργον τοῦ ἀειμνήστου Πρίγκηπος Νικολάου).

Η ἱστορία τῆς γενεᾶς μας, γενεᾶς ὑψηλῶν ἐξορμήσεων καὶ γιγαντιαίων προσπαθειῶν, ἀλλὰ καὶ χαλαρώσεων καὶ ἐκπτώσεων βαθυτάτων, εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν προσωπικότητά Του. Εἶναι τοποθετημένος ἐκεῖ, εἰς τὸ κέντρον τῆς μετόπης τῶν θριάμβων της, μέγας, ἀπαστράπτων ἀπὸ τὴν διπλῆ στιλβηδόνα τοῦ Ἐθνικοῦ Ἥρωος καὶ τοῦ Ἁγίου. Ζῆ εἰς τὰς ὑπεροχωτέρας μας ἀναμνήσεις. Εἰς τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἐζήσαμεν ὡλοκληρωμένην τὴν ἐπίγνωσιν, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἆθλος ἀνώτερος τῆς ὁρμῆς μας.

Ζοῦν σήμερον ἀναμεταξύ μας πολλοί, οἱ ὁποῖοι εἰς σκληρὰς ὥρας ἐκουράσθησαν νὰ ἐγκαρτεροῦν πλησίον Του καὶ νὰ ἐμμένουν. Ἀλλ' οὔτε μεταξὺ αὐτῶν θὰ ὑπάρχη κανεὶς τόσον πεπωρωμένος, ὁ ὁποῖος κατὰ μόνας, μεθ' ἑαυτοῦ, δὲν θὰ ὁμολογήση ὅτι εἰς ὑπερόχους ἐθνικὰς ἡμέρας ἡ μορφὴ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ ἐχάρισε τὴν ἔντονον αἴσθησιν ἀνωτέρας ζωῆς.

Ἦτο ἥρως ἀπὸ γνήσιον μέταλλον. Τὸ ἔδειξεν ἡ ἀνορθωτικὴ γοητεία τῆς ἕλξεως τῆς προσωπικότητός Του. Τὸ μυστικὸν τῆς μορφῆς Του ἦτο ὅτι ἀφύπνιζεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων δύναμιν ἀρετῆς ἀπείρως μείζονα ἐκείνης τὴν ὁποίαν διέθετον. Τοὺς ἔκαμνε καλυτέρους.

Ἦτο καμωμένος ἀπὸ ὕφασμα βασιλικόν. Καὶ ἂν δὲν συνέβαινε νὰ γεννηθῆ εἰς τὴν πορφύραν, θὰ ἦτο ἐξ ἴσου, δικαιώματι φύσεως, κυρίαρχος ψυχῶν καὶ καρδιῶν.

Μεταπολεμικῶς, μὲ τὴν ὁρμητικὴν ἐπάνοδον τῶν καισαρικῶν ἰδεῶν εἰς τὸν κόσμον, εἴδομεν ἀλλεπάλληλα φαινόμενα ἡγετῶν, ποὺ ἐκυριάρχησαν εἰς τὰς σκέψεις καὶ εἰς τὴν θέλησιν μεγάλων ἐθνῶν.

Ἡ λατρεία μὲ τὴν ὁποίαν περιεβλήθη ὁ Κωνσταντῖνος εἶχεν ὅλως διάφορον πηγήν.

Εἰς τὸ πρόσωπόν Του ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπανεῦρε καὶ ἀπεθαύμασε τὰ ἀρχέγονα πρότυπα τῶν ἡρώων του. Τοὺς συμβολισμοὺς καὶ τοὺς θρύλους, τὰς μεγαλειώδεις ἀναμνήσεις τῆς τρισχιλιετοῦς του ζωῆς, τὸν ἀνώτερον ἑαυτόν του. Ἡ κωνσταντινολατρεία εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο φυγὴ τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας του, οὔτε ἐγκατάλειψις εἰς τὴν εὐθύνην τοῦ Ἑνός. Ἦτο ἐπίγνωσις ὑπερήφανος ὡλοκληρωμένης ὁρμῆς, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ διοχετευθῆ δι' ὁμαλῆς ἱεραρχημένης κοίτης εἰς μνημειώδεις πραγματώσεις. Εἰς τὴν Δύσιν αἱ μεταπολεμικαὶ δικτατορίαι ὑπῆρξαν ἐξορμήσεις θεληματικῶν μειοψηφιῶν, ποὺ ἤρχοντο νὰ αἰχμαλωτίσουν καὶ νὰ ὑποτάξουν τὴν χαλαρότητα καὶ τὴν παρακμὴν τῆς πλειοψηφίας.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ Κωνσταντινισμὸς ἦτο λαϊκότης. Ἦτο ἡ ἀνωτάτη ἔκφρασις τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀκμῆς τοῦ μείζονος Ἑλληνισμοῦ, ἀγωνιζομένου ὅπως κατισχύση ἐπὶ τῶν ὀλίγων, ποὺ ἐνόθευον τὴν ἱστορικήν του ἄνοδον. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ περὶ τὸν Κωνσταντῖνον συνηγέρθη ὡς τεῖχος ἀδιαπέραστον, ὡς βράχος ἀκαταμάχητος, ὅ,τι νοεῖται ὡς Λαὸς ὑπὸ τὴν καλλιτέραν ἔννοιαν, ἀντιμέτωπόν Του ἐστάθη πάντοτε ὅ,τι ἡ μακρὰ παρακμὴ συνεσώρευσε· ξενότροπον, ξενόδουλον, ξενοφάνταστον καὶ νόθον.

Τοῦτο ἐξηγεῖ τὸ ἄλλως ἀδόκητον καὶ ἀντίνομον γεγονός, ὅτι οἱ ἀγῶνες τοῦ Βασιλισμοῦ εἰς τὸν τόπον μας κατὰ τὴν τελευταίαν εἰκοσαετίαν ἐταυτίσθησαν μὲ τὴν ἔννοιαν τῆς λαϊκότητος.

Ὁ Ἴων Δραγούμης ἤκουσε μίαν πρωΐαν τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1917, μαυροφορεμένην γρηοῦλα τῶν Ἀθηνῶν νὰ σιγοθρηνῆ: «Πάει ὁ Ἅγιός μας Βασιλῆας, πάει κι' ἡ Ἁγία μας πεῖνα...».

Ὅλη ἡ καθαρότης τοῦ ἰδανισμοῦ τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ, ὅλη ἡ ἀσύγκριτός του ἱκανότης νὰ τραγωδῆ, γεμίζουν τὰς ἁπλᾶς αὐτὰς λέξεις.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπῆρξεν ὁ ἀγωνιστὴς καὶ τὸ ἄμωμον θῦμα τῆς λαιλαπώδους ἐθνικῆς τραγῳδίας.

Οἱ θύται ἦσαν ἄλλοι. Ἐκεῖνοι ποὺ καὶ ἄνευ αὐτοῦ θὰ εἶχον αἱματοκυλίσει, ὅπως τὸν αἱματοκύλισαν, καὶ θὰ εἶχον ἐκθεμελιώσει, ὅπως τὸν ἐξεθεμελίωσαν, τὸν Ἑλληνισμόν.

Ὅταν ἡ καταστροφὴ ἐξερράγη κατὰ τῆς χώρας αὐτῆς, ὁ κεραυνός της τὸν ἔπληξε πρῶτον. Τὸ εὐγενὲς ἀλάβαστρον τῆς ψυχῆς Του ἐθραύσθη ἀνεπανορθώτως. Ἐδέχθη τὸν θάνατον εἰς γῆν ξένην, ὡς λύτρωσιν. Ἀλλ' ἡ ἱστορία, αἱ ψυχαὶ καὶ αἱ καρδίαι τῶν Ἑλλήνων, ἐπὶ γενεὰς γενεῶν, δὲν θὰ παύσουν νὰ καταυγάζωνται ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν λαμπρότητα τῆς βασιλικῆς Του ἀθλήσεως. Ὑπῆρξεν ὁ γενάρχης μιᾶς νέας γενεᾶς Ἑλλήνων, ἡ ὁποία παλαίει ἀκόμη διὰ νὰ στερεώση τὴν πολιτείαν ἐπὶ τοῦ βάθρου τοῦ ἰδικοῦ Του πατριωτισμοῦ, ποὺ δὲν ἐμερίσθη ποτέ, δὲν ἐγνώρισε συμβιβασμούς, δὲν ἐζήτησεν ἀνταπόδοσιν. Ποὺ ἦτο πάντοτε ἄγρυπνος καὶ πάντοτε ἕτοιμος διὰ τὴν ὑπερτάτην θυσίαν.

Τὸ πνεῦμά Του καὶ τὸ δίδαγμα τῆς ζωῆς Του ἂς σκέπη καὶ ἂς καθοδηγῆ τὸν Ἑλληνισμὸν εἰς ἀνώτερα πεπρωμένα.

Ν. Ἀκρινὸς

ΟΙ Α΄ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Σεμνὴ καὶ Ἑλληνοπρεπής, ἀλλὰ καὶ μεγαλειώδης εἰς ὄγκον καὶ ὀργάνωσιν, μέσα εἰς μίαν ἀτμόσφαιραν ἐνθουσιασμοῦ, ἐγένετο τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἡ τελετὴ τῆς ἐνάρξεως τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀθλητικῶν Ἀγώνων τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ ἐκ τῶν περάτων τῆς Ἑλλάδος ἀφιχθεῖσαι ἀντιπροσωπεῖαι τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀθλητριῶν τῆς Ὀργανώσεως ἐνεφάνισαν τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητα εἰς τὸν στίβον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, πλήρη ἀλκῆς ἀλλὰ καὶ λαμπρῶν ὑποσχέσεων διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ λαός, ὁ ὁποῖος μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ὑπερηφάνειαν ἐθνικὴν ἐκαμάρωσεν ὅλας τὰς φάσεις τῆς προχθεσινῆς ἀθλητικῆς ἑορτῆς ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τοῦ Σταδίου, κατεῖδεν ὅλον τὸ βάθος τοῦ σκοποῦ Ἐκείνου ὁ Ὁποῖος ἔταξεν εἰς τὴν μετόπην τοῦ μεγαλοπρεποῦς οἰκοδομήματος τοῦ Νέου Κράτους τὴν ἐθνοπρεπῆ ἀνύψωσιν καὶ διαπαιδαγώγησιν τῶν νέων Ἑλλήνων. Κατεῖδε τί δύναται νὰ ἐπιτελέσῃ ἡ Ἑλληνικὴ νεότης, ὅταν καταλλήλως καὶ ἑλληνοπρεπῶς ὁδηγῆται, ἀσκοῦσα τὸ σῶμα ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα, πειθαρχοῦσα καὶ μὲ πλήρη συνείδησιν τοῦ πραγματικοῦ προορισμοῦ της.

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἑρμηνεύει τὸν ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου πολίτου ἐχαιρετίσθησαν καὶ ἐχειροκροτήθησαν αἱ ἀθλητικαὶ φάλαγγες τῆς Ε. Ο. Ν. καθὼς παρήλαυνον πλήρεις σφρίγους, πλήρεις ζωῆς, πλήρεις ἐνθουσιασμοῦ, πλήρεις συνειδήσεως τῆς μεγάλης ἀποστολῆς των καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων, τὰς ὁποίας ἐπ' αὐτῶν στηρίζει ὁ Βασιλεύς, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ἡ Πατρίς.

Μόνον ὡς θρυλικὴ δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ἡ θριαμβευτικὴ συγκέντρωσις τοῦ ἀπογεύματος τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὅπου ἐκπρόσωποι 250.000 ἀθλουμένων νέων τῆς Ε. Ο. Ν. ἔδωσαν ἐνώπιον 80 περίπου χιλιάδων λαοῦ τὴν πρώτην, ἀλλὰ μεγαλειώδη καὶ μεστὴν ἐλπίδων διὰ τὸ λίαν προσεχὲς μέλλον εἰκόνα τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀθλητικῆς ἐξορμήσεως τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Η ΕΝΑΡΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Τὴν 3.40΄ μ. μ. εἰσῆλθεν ἐν παρελάσει εἰς τὸ Στάδιον ἡ μεγάλη φιλαρμονικὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης παιανίζουσα ἐνθουσιῶδες ἐμβατήριον καὶ κατέλαβε θέσεις εἰς τὴν κερκίδα τοῦ κέντρου τοῦ ἀριστεροῦ ἀετώματος τοῦ Σταδίου, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὰς 2 μ.μ. εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσσας ποὺ προσήρχοντο μὲ τραγούδια καὶ ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ καὶ χιλιάδας λαοῦ τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Η ΑΦΙΞΙΣ ΤΟΥ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ

Ὀλίγον μετὰ τὴν ἄφιξιν τῆς φιλαρμονικῆς ἔφθασεν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του. Αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν, τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῶν Φαλαγγιτισσῶν, εἰς τὴν θέαν τοῦ κ. Κανελλοπούλου, ἐκσποῦν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς καὶ χειροκροτήματα. Οἱ συναγωνισταὶ καὶ αἱ συναγωνίστριαι ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ἠλεκτρίζονται, ἀλλοφρονοῦν καὶ προβαίνουν εἰς ἀπεριγράπτους ἐκδηλώσεις.

— Νὰ μᾶς ζήσῃς λεβεντόπαιδο!

— Γειά σου πρωταθλητή!...

— Ζήτω τὰ νειᾶτα!...

ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Τὴν 4.10΄ ἀκριβῶς φθάνει εἰς τὸ Στάδιον ὁ Ἀρχηγός. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος σπεύδει νὰ τὸν ὑποδεχθῇ εἰς τὰ προπύλαια. Ἐν τῷ μεταξὺ Φαλαγγῖται, Φαλαγγίτισσαι, θεαταὶ πάσης ἡλικίας καὶ φύλου, ὄρθιοι, ἠλεκτρισμένοι εἰς τὴν θέαν τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου ξεσποῦν εἰς ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ἐκδηλώσεις.

Ἡ διαδρομὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἀπὸ τὰ προπύλαια ἕως τὴ θέσι του ὑπῆρξε διαδρομὴ θριάμβου καὶ τὰ βήματά του συνοδεύονται ρυθμικὰ ἀπὸ μίαν μυριόστομη ἰαχή: Πα-τέ-ρα — Πα-τέ-ρα!...

Τὸ Στάδιο κυριολεκτικῶς σείεται ἀπὸ ζητωκραυγὲς καὶ χειροκροτήματα. Ὁ Κυβερνήτης γίνεται ἀντικείμενον πρωτοφανῶν καὶ ἀπεριγράπτων ἐκδηλώσεων ἀφοσιώσεως, πίστεως καὶ λατρείας.

Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Πατέρα, ποὺ συγκινημένος χαιρετᾷ πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις, κυλοῦν δυὸ δάκρυα χαρᾶς. Τὰ παιδιά του ἐκτιμοῦν καὶ ἀναγνωρίζουν τὸ μεγάλο του Ἔργο!

Πέντε λεπτὰ μετὰ τὴν ἄφιξι τοῦ Ἀρχηγοῦ ἔφθασαν αἱ Α.Α.Β. Β.Υ.Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη. Αἱ Α.Α.Β.Β. Ὑψηλότητες ἐγένοντο ἀντικείμενον νέων ἐνθουσιωδῶν ἐκδηλώσεων παρὰ τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῶν θεατῶν. Ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς καὶ τὰ χειροκροτήματα καὶ μὲ ἔκδηλον τὴν ἐξ αὐτῶν συγκίνησιν αἱ Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. κατέλαβον τὰς θέσεις των.

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ

Ἡ ὀνειρώδης καὶ ἄφθαστος εἰς ἐκτέλεσιν παρέλασις, ἡ ὁποία μόνον ὡς παρέλασις θριάμβου δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ, ἤρχισε τὴν 4.25΄ μ. μ. ἀκριβῶς.

Τὰ γερὰ ἀθλητικὰ κορμιὰ τῶν νέων κινοῦνται μὲ ρυθμὸ γοργό, στὰ πρόσωπα τῶν ἀθλητῶν εἶναι ζωγραφισμένη ἡ χαρά, ἡ πεποίθησις καὶ τὸ βλέμμα τους σπινθηρίζει, ἀστράφτει σὰν βλέμμα ἀετοῦ.

Τὰ μάτια τῶν θεατῶν βουρκώνουν ἀπὸ δάκρυα χαρᾶς. Παρελαύνει ἡ Ἑλληνικὴ Νεότης, ἡ ἐλπὶς τοῦ μέλλοντος, ἡ ἀσφάλεια τῶν συνόρων μας, ἡ κατοχύρωσις τῆς ἡσυχίας μας, τῆς ὑπάρξεώς μας.

Πρὸ τῶν ἐπισήμων οἱ σημαιοφόροι κλίνουν τιμητικὰ τὶς σημαῖες των καὶ οἱ παρελαύνοντες χαιρετοῦν μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστραμμένην πρὸς τὰ τιμώμενα πρόσωπα.

Αἱ ὁμάδες τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ὁμάδα Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, παρήλασαν κατὰ τὴν ἀκόλουθον σειράν:

Ὁμὰς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας, ὁμὰς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Φθιωτιδοφωκίδος καὶ ἐν συνεχείᾳ: Εὐβοίας, Ἀχαΐας, Λακωνίας, Μεσσηνίας, Ἠλείας, Ζακύνθου, Αἰτωλοακαρνανίας, Κεφαλληνίας, Κερκύρας, Ἰωαννίνων, Πρεβέζης, Ἄρτης, Θεσπρωτίας, Θεσσαλονίκης, Κοζάνης, Πέλλης, Φλωρίνης, Σερρῶν, Χαλκιδικῆς, Καβάλλας, Ἕβρου, Ροδόπης, Δράμας, Χανίων, Ἡρακλείου, Ρεθύμνης, Λασηθίου, Λέσβου, Σάμου, Χίου, Αἰγύπτου, Λαρίσης, Τρικκάλων καὶ Κυκλάδων.

Τὴν παρέλασιν ἔκλεινεν ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ἀρρένων Πρωτευούσης, τῆς ὁποίας προηγεῖτο ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης.

Ἡ Περιφέρεια Ἀθηνῶν ἀντεπροσω-

πεύθη καὶ μὲ ποδηλάτας, σκοπευτάς, σκοπευτρίας καὶ φαλαγγιτρίας ξιφομάχους.

Η ΠΑΡΑΤΑΞΙΣ - Η ΤΕΛΕΤΗ

Μὲ τὴν αὐτὴν ὡς ἀνωτέρω σειράν, παρετάχθησαν αἱ ὁμάδες εἰς τὸν στίβον τοῦ Σταδίου, μὲ μέτωπον πρὸς τὰς θέσεις τῶν ἐπισήμων. Μόλις δὲ ἔληξεν ἡ παράταξίς των, σαλπιγκταὶ ἐσάλπισαν προσοχὴν καὶ εὐθὺς ἀμέσως ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ ἐμβατηρίου τῆς Σημαίας ἔγινεν ἡ ἔπαρσις τῆς Σημαίας τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. Χιλιάδες, μυριάδες χέρια τεντώθηκαν ψηλά, σὲ χαιρετισμὸ ὅμοιο μὲ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων τὸν χαιρετισμόν. Ὅταν δὲ ἀνυψώθη ἡ Σημαία σὲ τιμητικὸ ἱστὸ—μία Σημαία τεραστία, διαστάσεων 10 ἐπὶ 16 μέτρα — ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ ὑψώθησαν ὡς τοὺς οὐρανούς.

Μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ τοῦ Ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούσταυ ἐπηκολούθησεν ὁ ὅρκος τοῦ ἀθλητοῦ, τὸν ὁποῖον ἀπήγγειλεν ὁ λεβεντόκορμος ἀθλητὴς τῆς Δ. Α. Σ. Καραγιῶργος καὶ ἐν συνεχείᾳ, ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐμπνευσμένης ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Κανελλοπούλου, ἐχούσης ὡς ἀκολούθως :

ΗΜΕΡΗΣΙΑ ΔΙΑΤΑΓΗ

«Συναγωνισταὶ ἀθληταὶ καὶ συναγωνίστριαι ἀθλήτριαι. Στὴν ἱστορία τῆς Ε. Ο. Ν., τὴν σύντομη ἀλλὰ καὶ δυναμική, τὴν γεμάτη ὁρμὴ καὶ πίστι, σημειώνεται σήμερα ἕνας ἀκόμη σταθμὸς ποὺ εἶναι καὶ σταθμὸς στὴν ἱστορία τοῦ καθόλου Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Ἡ σημερινὴ ἡμέρα ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς πρώτης φάσεως τῆς πρωτοφανοῦς εἰς τὰ ἑλληνικὰ χρονικὰ ἐξορμήσεως, ποὺ ἐπεχείρησεν ἡ Ε. Ο. Ν. ἀπὸ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1938 καὶ μὲ τὴν ὁποίαν κατέβηκαν στὸν τιμημένο στίβο τῆς Ἀθλήσεως 250.000 μέλη της ἀπὸ τὶς 600.000 ποὺ ἔχει ἀπὸ τὴν μιὰ ἄκρη τῆς Ἑλλάδος ἕως τὴν ἄλλη. Αὐτὴ ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία τῆς πρώτης φάσεως τῆς ἐξορμήσεως ὀφείλεται στὴ ζωοδότρια πνοὴ τοῦ δημιουργοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ πρώτου ἀγωνιστοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ στὴν ἀκατάβλητη πίστι καὶ θέλησι ποὺ ἐνεφύσησε σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλες σας, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαί μου.

»Ἔτσι ἄρχισε νὰ ἐκπληρώνεται καὶ ἕνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῆς Ε. Ο. Ν., ποὺ θέλει καὶ μὲ τὸν καθολικὸ καὶ γενικὸ ἀθλητισμό της νὰ καλλιεργήσῃ τὸ γνήσιο πνεῦμα τῆς ἀθλήσεως, σύμφωνα μὲ τὴν ἱερὰ καὶ παναρχαία Ὀλυμπιακή μας παράδοσι. Καὶ ἐπιζητεῖ ἀκόμη νὰ γίνῃ ἡ ἀστείρευτη πηγὴ τῶν νέων δυνάμεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀθλητισμοῦ. Ἡ Ε. Ο. Ν., δηλαδὴ ἡ 4η Αὐγούστου, μὲ ἄλλα λόγια ἡ Ἑλλάς, δὲν θέλει ὀπαδούς, θέλει πιστούς, δὲν θέλει βοηθούς, θέλει ἀγωνιστάς, ἀληθινοὺς φορεῖς ἰδέας καὶ ἀγῶνος, τῆς ἑλληνικῆς ἰδέας, ποὺ περιλαμβάνει ἐξ ὁλοκλήρου ἡ 4η Αὐγούστου. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ συμβολίζει ὁ Γενικός μας Ἀρχηγός, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος, αὐτὸ τὸ πνεῦμα ἐνσαρκώνει ὁ δημιουργός μας καὶ πρῶτος Φαλαγγίτης Ἰωάννης Μεταξᾶς, αὐτοῦ τοῦ πνεύματος εἶσθε οἱ φορεῖς, φορεῖς μὲ ψυχὲς ἄγρυπνες καὶ ἀκατάβλητες καὶ μὲ σώματα χαλύβδινα. Μὲ τὸ πνεῦμα αὐτὸ κατεβαίνετε στὸ στίβο γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Ε. Ο. Ν., γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ φιλαθλητισμοῦ, κρατῶντας ψηλὰ τὴν σημαία τῶν ἰδανικῶν μας καὶ τῶν ὑποχρεώσεών μας, ποὺ δὲν θὰ ὑποσταλῇ ποτέ. Σᾶς γίνεται ἡ ὑψίστη ἀκόμη τιμὴ νὰ ἀγωνισθῆτε μπροστὰ εἰς τὴν Α. Β. Υ. τὸν Διάδοχον, τὴν Α. Β. Υ. τὴν Πριγκήπισσαν Διαδόχου καὶ τὴν Α. Ε. τὸν Ἐθνικόν μας Κυβερνήτην. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἀναδειχθῆτε ἄξιοι τῆς μεγάλης αὐτῆς τιμῆς.

»Ζήτω τὸ Ἔθνος. Ζήτω ὁ Βασιλεύς. Ζήτω ὁ Διάδοχος. Ζήτω ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη. Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης. Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν. Ζήτω ὁ Ἑλληνικὸς Ἀθλητισμός. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ἀλ. Ν. Κανελλόπουλος».

Μυριόστομος ζητωκραυγὴ ἐπανελάμβανε κάθε ζήτω τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς.

Η ΚΗΡΥΞΙΣ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐκφώνησιν τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς, ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων ὡς ἑξῆς :

«Κηρύσσω τὴν ἔναρξιν τῶν πρώτων Πανελληνίων Ἀγώνων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας».

Καὶ ἠκολούθησε, μέσῳ ἀπεριγράπτων ἐκδηλώσεων τῶν θεατῶν, ἡ παράδοσις ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῶν ἀναμνηστικῶν πλακῶν τῶν Α΄ Πανελληνίων Ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον, τὴν Α.Β.Υ. Πριγκήπισσαν Φρειδερίκην καὶ τὸν Ἐθνικὸν Κυβερνήτην κ. Ἰωάννην Μεταξᾶν. Εὐθὺς ἀμέσως προσεφέρθη ἀναμνηστικὴ πλὰξ εἰς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ἐκ μέρους τῆς Διευθύνσεως Σωματικῆς Ἀγωγῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

ΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Ἀγῶνες τὴν Κυριακὴν δὲν ἔγιναν, πλὴν ἑνὸς ἀγῶνος ἐπιδείξεως, τοῦ δρόμου φαλαγγίτου. Ἔγιναν μόνον ἐπιδείξεις. Ἐπιδείξεις συναρπαστικῆς θεαματικότητος, ἀλλὰ

ἐλάχισται ἐν σχέσει μὲ τὸ τεράστιον ἔργον τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ἀθλητικὸν πεδίον τῆς δράσεώς της.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ἔγινεν ἐπίδειξις συμμετοχῆ φαλαγγιτῶν εἰς μέσα συνδέσμων. Σὰν τέλειοι στρατιῶται ἐξετέλεσαν τὰς ἀσκήσεις αὐτάς, ὑπὸ τὰς ἐκδηλώσεις τῶν θεατῶν.Μὲ τηλέγραφον ποὺ ἐγκατέστησαν ἡ Α.Β.Υ. ὁ Διάδοχος ἀπέστειλε τηλεγράφημα πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.

Ὅταν ἀπεχώρησαν οἱ φαλαγγῖται ποὺ μετέσχον τῶν ἀνωτέρω ἀσκήσεων, μικρὲς χαριτωμένες σκαπάνισσες ἐξετέλεσαν γυμναστικὰς ἀσκήσεις καὶ θεαματικοὺς ἑλιγμοὺς κατὰ τοὺς ὁποίους ἐσχημάτισαν διάφορα ἐμβλήματα.

Τὶς σκαπάνισσες διεδέχθησαν εἰς ἰδίας ἀσκήσεις ἐξ ἴσου θεαματικάς, ἀλλὰ περισσότερον δυσκόλους, φαλαγγίτισσες. Καὶ αὐτὲς ἐπευφημήθησαν ζωηρῶς ἔπειτα ἀπὸ κάθε θεαματικὴν ἄσκησιν καὶ ὡραῖον ἑλιγμόν.

Περισσότερον ὡραῖες—ἀπολύτως ὡραῖες—ἀσκήσεις ἐπέδειξαν οἱ φαλαγγῖται τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν. Αὐτοὶ ἐνεφανίσθησαν σὰν τέλειοι ἀθληταί, σὰν τελείως κατηρτισμένοι γυμνασταί, μὲ δυσκολώτατες ἀκροβατικές, ὅσον καὶ θεαματικώτατες ἀσκήσεις.

Ἐπηκολούθησε τὸ μοναδικὸν ἀγώνισμα τῆς ἡμέρας τοῦ δρόμου φαλαγγίτου ἐπὶ ἀποστάσεως 1000 μέτρων μετ' ἐμποδίων. Οἱ δρομεῖς ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ περάσουν μέσα ἀπὸ βαρέλια καὶ ἀπὸ χαντάκι γεμᾶτο νερό. Τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ παρηκολούθησαν οἱ θεαταὶ μὲ ἐνθουσιασμό, διότι ἦταν ὁμολογουμένως πολὺ θεαματικό.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ ἔχουν ὡς ἑξῆς:

1) Γκοτσούλας Ἀργ. Περιφερ. Διοικ. Ἠλείας, 2) Κοντοζίσσος Β. Περιφερ. Διοικ. Ἰωαννίνων καὶ 3) Λεκάτης Σπ. Περιφερ. Διοικ. Σάμου.

Σημειωτέον ὅτι οἱ δρομεῖς φαλαγγῖται ἔτρεξαν μὲ στολὴν φαλαγγίτου καὶ μὲ φόρτον τραυματιοφορέως—νοσοκόμου, τὴν δὲ τελευταίαν στροφὴν ἔκαμαν μὲ μάσκαν ἀντιασφυξιογόνον.

Καὶ ἔκλεισε τὸ πρόγραμμα τῆς ὡραίας αὐτῆς τελετῆς μὲ ἐπίδειξιν φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερ. Διοικήσεως Πρωτευούσης. Ὅλοι τους κρατοῦσαν σημαῖες καὶ μὲ κινήσεις ἀπολύτου πειθαρχίας, ἐξετέλεσαν ἑλιγμούς, κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθησαν τὰ ἀρχικὰ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας (Ε. Ο. Ν.).

Η ΑΠΟΧΩΡΗΣΙΣ

Αἱ μυριάδες τοῦ Λαοῦ, ποὺ κατέκλυσαν τὸ Στάδιον, συνώδευσαν τὴν ἀποχώρησιν τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου καὶ ἀργότερον τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐκδηλώσεις ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ, ἰδίας μὲ τὰς ἐκδηλώσεις μὲ τὰς ὁποίας τοὺς ὑπεδέχθησαν.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

Τὴν Δευτέραν, δευτέραν ἡμέραν τῶν Πανελληνίων ἀγώνων, οὐσιαστικῶς ὅμως πρώτην εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῶν ἀγώνων, ἐγένοντο τὰ ἀκόλουθα ἀγωνίσματα, μὲ τὰ σημειούμενα ἀποτελέσματα:

Δρόμος Α΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν 100 μ. (β΄ προκριματικός). Σειρὰ 1η: 1) Εὐθυμίου (Δ)σεως Πρωτευούσης) εἰς 11΄΄ 8)10, 2) Ἀναγνωστόπουλος (Μεσσηνίας) 12΄΄ 4)10, 3) Κυδωνάκης (Ρεθύμνης) 12΄΄ 6)10. Σειρὰ 2α: 1) Ἰωαννίδης (Τρικκάλων) 11΄΄ 7)10, 2) Σακελλαρίου (Δ.Α.Σ.) 12΄΄ 2)10, 3) Γενεράλης (Λακωνίας) 12΄΄ 5)10. Σειρὰ 3η: 1) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 12΄΄ 2)10, 2) Οἰκονομίδης (Ἀρκαδίας) 12΄΄ 5)10 καὶ 3) Λαοπόδης (Κερκύρας) 12΄΄ 7)10. Σειρὰ 4η: 1) Καλοδούκας (Δ. Α. Σ.) 11΄΄ 8)10, 2) Ἀποστολίδης (Πρωτευούσης) 12΄΄ 2)10, 3) Λεονταρίδης (Ἕβρου) 12΄΄ 4)10.

Δρόμος 100 μέτρων Β΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν (Β΄ προκριματικός). Σειρὰ 1η: 1) Ἰακωβίδης (Ὑποδ)σεως Βορρᾶ) 11΄΄ 8)10, 2) Σοῦτος (Σάμου) 12΄΄ 7)10. 2α σειρά: 1) Μαστρογιάννης (Πρωτευούσης) 12΄΄ 2)10, 2) Ξυριδάκης (Λαρίσης) 12΄΄ 7)10. 3η σειρά: 1) Θεοδοσάκης (Πρωτευούσης) 12΄΄ 2)10, 2) Ταφλανίδης (Δράμας) 12΄΄ 3)10. 4η σειρά: Ἰωαννίδης (Θεσ)νίκης) 11΄΄ 9)10, 2) Φραγκιᾶς (Λακωνίας) 12΄΄ 4)10. 5η σειρά: 1) Μοσκὼφ (Κιλκίς) 12΄΄ 4)10, 2) Γερονυμάκης (Θεσσαλονίκης) 12΄΄ 4)10.

Σφαιροβολία Α΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελικός): 1) Γιαταγάνας Κ. (Πρωτευούσης) 12 μ. 72, 2) Τεργιάζος Γ. (Ἀργολιδοκορινθίας) 12 μ. 66, 3) Κατρακάζος Σ. (Σάμου) 11 μ. 61, 4) Γερασιμίδης (Δ. Α. Σ.) 11 μ. 31, 5) Παπαδάκης (Πρωτευούσης) 11 μ. 03, 6) Κωστοκανέλλης (Δ. Α. Σ.) 11 μ. 01.

Ἅλμα εἰς ὕψος Α΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελι-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1058)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦταν ἕνας ἄντρας μεσόκοπος, κοντός, μὲ ψαρὰ γένεια. Ὁ γυιός του, ποὺ δίχως ἄλλο πῆρε ἀπὸ τὴ μάννα του, δὲν τοὔμοιαζε καθόλου. Εἶχε κάτι ἔξυπνα μικρούτσικα μάτια γοργοκίνητα κι' ἔφτανε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ πάρῃ εἴδηση τί συμβαίνει καὶ τώρα καὶ πρὶν ἀκόμη παρουσιαστῇ. Ροῦχα ἀπὸ βλαττὶν μὲ κεντητὲς οὐγιες στὸ λαιμό, στὰ μανίκια, ποὺ ἔπεφταν πλατειά, καὶ κάτω...στὴ μέση του ζώνη χρυσῆ μὲ βαρειὰν ἀγκράφα.. φοροῦσε καλλίγια σὲ χρῶμα γαλάζιο κι' ἕνα σκουφὶ κι' αὐτὸ κεντημένο μὲ μαργαριτάρι γύρω, σὰ στεφάνι, χαμηλὰ στὸ μέτωπο.

Ἔδωσε τὸ χέρι χαμογελῶντας στὸ Γρηγόρη.

— Εἶσαι ὁ γυιὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ, ἔ; Δὲν τὸν γνώρισα τὸν πατέρα σου.. μὰ εἶχα ἀκούσει κάποτε στὸ Χρυσοτρίκλινον[1] νὰ μιλοῦν γι' αὐτόν... μὲ πολλοὺς ἐπαίνους.. Γενναῖος ἄντρας καὶ πιστὸς στὸν ὅρκο του... Ὁ τρισσέβαστος τὸν λογάριαζε ἀπὸ τοὺς καλούς του φίλους... Τί ἔχεις σκοπὸ τώρα νὰ κάνῃς; Δὲν εἶναι φρόνιμο βέβαια νὰ μείνῃς γιὰ πάντα ἐδῶ πέρα... Ποιὸς σὲ προστατεύει;

Ρωτοῦσε καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴν ἀπάντηση ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλῇ κυττάζοντας ὄχι στὰ μάτια, μὰ κάπου ἀόριστα, πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ συνομιλητῆ του...

— Νἄρχεσαι ὅταν θέλῃς... Ἡ πόρτα τοῦ ἀρχοντικοῦ μου θἆναι πάντα ἀνοιχτή... Καὶ θαρρῶ πὼς θὰ γίνετε καλοὶ φίλοι μὲ τὸ γυιό μου...

Προχώρησε ὕστερα στὸ σταῦλο καὶ ζύγωσε τὸ κοκκινότριχο ἄλογο ποὺ μόλις τὸν πῆρε εἴδηση βάλθηκε νὰ χλιμιντρίζῃ σιγὰ καὶ νὰ φανερώνῃ ἔτσι τὴ χαρά του...

— Τ' ἄλογο εἶναι καλὸς σύντροφος... πιστός... Δὲ σὲ προδίδει ποτέ... Δὲν ἔχει, βλέπεις, φιλοδοξίες σὰν τὸν ἄνθρωπο... κι' ἂν σὲ ρίξῃ σὲ κανένα λάκκο πιὸ τ' ὄφελος, ἀφοῦ ἔτσι κι' ἀλλοιῶς δὲν θὰ πάρῃ τὴ θέση σου;

Γέλασε τσιριχτά...

— Καὶ δίχως ἄλλο τ' ἄλογο... Πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν αὐτοκράτορα ποὔκαμε τ' ἄλογό του ὕπατο; Πῶς τὸν ἔλεγαν:

— Ὁ Καλιγούλας...

— Σωστά... Λοιπὸν τ' ἄλογο τοῦ Καλιγούλα, εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν κολακεύτηκε καθόλου ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ τοὔκαμε ὁ ἀφέντης του... Τὸν δούλευε ὅπως καὶ πρὶν μὲ τὴν ἴδια ἀφοσίωση... Χί, χί, χί! Τί λές, Κεραυνέ, Ποιὸς ἦταν ὁ δάσκαλός σου στὸ μοναστῆρι; ρώτησε τὸ Γρηγόρη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ περίμενε τὴν ἀπάντηση.

— Ὁ πάτερ Εὐτύχιος... Ἦταν ἄλλοτε ἀξιωματικὸς τῶν βασιλικῶν πλωΐμων, καθὼς ἄκουσα. Αὐτὸς ἔδιωξε καὶ τοὺς πειρατές.

— Ψηλός, ἀδύνατος πολύ, μὲ κάτι μάτια ποὺ σπιθίζουν ἔ; Χί, χί! Ἔτσι, λοιπόν, πάτερ Εὐτύχιος ἔγινε... Ἂν δὲν βιαζόταν δίχως ἄλλο θἆταν Μέγας δρουγγάριος σήμερα.. Σὰ ναυτικὸς ἔπρεπε νὰ ξέρῃ. Ἅμα ἀπαντήσῃς ξέρες, τὸ φρονιμώτερο εἶναι νὰ ἀλλάξῃς δρόμο... Δὲ λέω.. Εἶναι γενναῖος ἄντρας, μὰ τί τ' ὄφελος; Εἴδατε ποτέ σας ξέρες; Λοιπὸν εἶναι κάτι βράχια ποὺ κρύβονται ἴσα ἴσα κάτω ἀπὸ τὸ κῦμα... σὰ νἄχουν στήσει καρτέρι στὶς καρένες τῶν καραβιῶν. Παντοῦ παντοῦ ἔχει ξέρες.

Τὸ εἶπε μὲ τέτοιο τρόπο ποὺ ἦταν φανερὸ πὼς ἔδινε στὴ λέξη αὐτὴ παραβολικὸ νόημα...

— Θὰ πάρῃς μαθήματα, βέβαια... Σωστά... Νὰ σὲ συστήσω στὸ δάσκαλο τοῦ γυιοῦ μου... Εἶναι κι' αὐτὸς ἕνας τρόπος νὰ πάῃ κανεὶς μπροστά... Τουλάχιστον στὸ βασιλέα Κωνσταντῖνο οἱ λόγιοι ἔχουν πέραση... Ὅσο γιά... χμ...

Χωρὶς νὰ τελειώσῃ τὴ φράση του ἔφυγε μὲ γοργὰ βήματα πρὸς τὴν αὐλή...

— Ὁ πατέρας εἶχε κέφια σήμερα... Σπάνια εἶπε τόσα λόγια μαζί... Καὶ αὐτὸ χωρὶς ἄλλο ἐξ αἰτίας σου... Ξέρεις, μόλις ἔμαθε πὼς εἶσαι γυιὸς τοῦ Ἰωάννη Κομιτᾶ ἐνδιαφέρθηκε πολύ...

— Κρῖμα ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τὸν εὐχαριστήσω...

Ν' ἄρχεσαι ὅταν θέλῃς στ' ἀρχοντικό μου.

— Δὲν σοῦ ἀφῆκε καιρό, ἔ; εἶπε γελῶντας ὁ Δημήτρης... Ἔτσι συμβαίνει πάντα... Σοῦ κάνει τόσες ἐρωτήσεις ἀπανωτὰ ποὺ δὲν ξέρεις σὲ ποιὰ νὰ πρωτοδώσῃς ἀπόκριση καὶ σωπαίνεις.

— Τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὶς ξέρες;

— Χμ... δηλαδὴ καταλαβαίνω, μὰ δὲν εἶμαι καὶ τόσο βέβαιος... Ὁ παππούς μου ἦταν διοικητὴς σ' ἕνα θέμα τῆς Ἀνατολῆς... Ἐγὼ δὲν τὸν γνώρισα, ἔχω ὅμως ἀκούσει πὼς ἦταν σπουδαῖος ἄνθρωπος.. Ὕστερα πῆγε στὴν αὐλή... Πῆρε ἀνώτατη πολιτικὴ θέση κι' ἔγινε πατρίκιος καὶ συγκλητικός. Ἔχομε τὴν εἰκόνα του στὸν προθάλαμο καμωμένη ἀπὸ ψηφιά. Ἴσως θὰ τὴν εἶδες..

Ὁ Γρηγόρης θυμήθηκε τὴν εὐγενικὴ μορφὴ ποὺ εἶχε θαυμάσει λίγο πιὸ πρίν. Ἄντρας καὶ γυναῖκα τοῦ εἶχαν κάνει ἐξαιρετικὴ ἐντύπωση.

— Ὅλη του τὴ ζωὴ τὴν πέρασε μέσα στὶς τελετὲς τοῦ παλατιοῦ. καὶ μάλιστα ἐπειδὴ ἦταν ἄνθρωπος λόγιος, εἶχε σκοπὸ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορία τῆς ἐποχῆς του, τότε ποὺ βασιλιὰς αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων ἦταν ὁ σοφὸς Λέων.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Δημήτρης κατέβασε τὴ φωνὴ καὶ ἐξακολούθησε σὲ τόνο ἐμπιστευτικό.

— Λένε μάλιστα πὼς τὴν ἔγραψε.. Μὰ ἐπειδὴ ἀναφέρει μερικὰ περιστατικὰ ποὺ δὲ συμφέρει νὰ γίνουν γνωστά, δὲν τὴν δημοσίεψε καὶ τὴν παράδωσε στὸν πατέρα μου μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τὴν παραδώσῃ πάλι ἐκεῖνος σὲ μένα καὶ μόνο ἀφοῦ περάσουν πενήντα χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατό του νὰ τὴν παρουσιάσωμε.. Αὐτὸ ὅμως εἶναι μυστικὸ καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸ πῇς σὲ κανένα. Φαίνεται πὼς στὸ παλάτι τοῦ τρισσέβαστου δὲν ὑπάρχουν μόνο καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ καὶ κόλακες καὶ ὕπουλοι ποὺ κυττάζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ συκοφαντήσουν γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέση σου. Κάποτε καὶ ὁ ἴδιος ὁ βασιλιᾶς κινδυνεύει ἀπ' αὐτούς... Ἔτσι ὁ παλατιανὸς πρέπει νἄχῃ πάντα τὸ νοῦ του. Δὲ φτάνει νὰ κάνῃς μόνο τὸ καθῆκον σου, μὰ πρέπει καὶ νὰ προφυλάγεσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, ποὺ περιμένουν νὰ βροῦν ἀφορμὴ νὰ σὲ κατηγορήσουν...

— Φαίνεται πὼς κι' ὁ πάτερ Εὐτύχιος ἐξ αἰτίας τους ἀναγκάστηκε ν' ἀφήσῃ τὴ θέση του καὶ νὰ γίνῃ καλόγερος, εἶπε ὁ Γρηγόρης σκεφτικὸς κι' ὕστερα πρόσθεσε :

—Γιατί λοιπὸν ὁ τρισσέβαστος δὲν τοὺς διώχνει αὐτοὺς τοὺς ἄτιμους συκοφάντες;

— Ἄ! δὲν εἶναι τόσο εὔκολο, ἀπάντησε γελῶντας ὁ Δημήτρης, σὰν πολύξερος τάχα ποὺ ἦταν... Δὲν ἔχουν βλέπεις καμμιὰ ἔξχωρη βοῦλλα ποὺ νὰ τοὺς διακρίνῃς... Θαρρεῖς μάλιστα πὼς εἶναι φίλοι σου πιστοί, γιατὶ σκα-

1 Χρυσοτρίκλινο=ἀνάκτορο στὴν Κων)πολι.

ρώνουν ὅλο χαριτωμένα λόγια καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ σὲ εὐχαριστήσουν...

— Καὶ σὺ ποῦ τὰ ξέρεις ὅλ' αὐτά; Σοῦ τὰ εἶπε ὁ πατέρας σου;

— Μὰ ποτὲ δὲν τὸν ἄκουσα νὰ ἀραδιάση τόσα λόγια ὅσα σήμερα. Ὄχι, αὐτὸ εἶναι ἄλλο μυστικό... Θὰ σοῦ τὸ πῶ κι' αὐτὸ ὅμως, γιατὶ εἴμαστε πιὰ φίλοι... Ἔτσι δὲν εἶναι;

— Ναί, εἶπε σοβαρὰ ὁ Γρηγόρης.

— Λοιπὸν ἔχω ἕναν ξάδερφο στὴν ἡλικία μας... λίγο μεγαλύτερο δηλαδή...

— Τὸν Μιχαήλ;

— Ποῦ τὸν ξέρεις; ἀπόρησε ὁ Δημήτρης.

— Οὔτε τὸν εἶδα ποτέ μου, μονάχα πού...

Καὶ τοῦ διηγήθηκε τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὴ Νανώ...

— Ἡ μικρὴ ὅμως πολὺ τὸν ἀγαπάει, γιατὶ λυπήθηκε σὰν κατάλαβε πὼς γελάστηκε...

— Κι' ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ, μ' ὅλο πού... Ναί... Λοιπὸν ὁ Μιχαὴλ μιὰ μέρα ποὺ βρισκόταν στὸ τρίκλινο ἄκουσε νὰ συζητοῦν ζωηρὰ στὸ διπλανὸ δωμάτιο... Ὅπως ἦταν πίσω ἀπὸ τὸ βῆλο δὲν τὸν ἔβλεπε κανένας... Ὁ πατέρας ἔλεγε πὼς πρέπει νὰ κάψουν τὰ χειρόγραφα μὴ τυχὸν καὶ τὰ προφτάξη κανένας ἐχθρὸς στὸν ἄρχοντα Βρίγγα ποὺ μᾶς κατατρέχει... Κατηγοροῦσε μάλιστα τὴν ἀδερφή του, τὴ μητέρα τοῦ Μιχαήλ, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ κρατήση τὴ γλῶσσα της καὶ ὁ Θεὸς ξέρει πόσοι καὶ πόσοι τὸ ξέρουν κιόλας τὸ μυστικό. Ἐκείνη πάλι ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἔκανε ὅρκους πὼς δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα της... Ὕστερα ἔφυγαν καὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀκούση περισσότερα... Ὁ Μιχαὴλ ὅμως ρώτησε τὴ μητέρα του... κι' ἐπειδὴ τὸν ἀγαπάει πολὺ καὶ δὲν τοῦ ἀρνιέται τίποτα, τοῦ εἶπε γιὰ τὴν ἱστορία ποὺ ἔγραψε ὁ παπποῦς κι' ὅσα ἄλλα σοῦ ἀράδιασα παραπάνω γιὰ κόλακες καὶ συκοφάντες... Ἐξ αἰτίας τους λοιπὸν οἱ ἄξιοι καὶ οἱ καλοὶ παραμερίζονται καὶ κρατοῦν τὴν ἐξουσία οἱ πιὸ πανοῦργοι... Κι' αὐτὸ ξεσπάει σ' ὁλόκληρη τὴν αὐτοκρατορία γι' αὐτὸ οἱ Σαρακηνοὶ ἀτιμώρητοι ρημάζουν τὰ νησιὰ καὶ τὶς παράλιες πολιτεῖες καὶ ὁ Θεὸς νὰ βάλη τὸ χέρι του γιατὶ καμμιὰ μέρα θὰ τοὺς δεχτοῦμε πάλι στὴ Θεσσαλονίκη ὅπως τώρα καὶ πενῆντα χρόνια...

Ὁ Γρηγόρης ἄκουε μὲ σκυμμένο κεφάλι.

— Τί σκέφτεσαι;

— Πῶς ὅλα τοῦτα μπορεῖ νἆναι ἀλήθεια. Θυμᾶμαι μάλιστα μερικὰ λόγια τοῦ δασκάλου μου καὶ τώρα μονάχα καταλαβαίνω τί νόημα εἶχαν... Μά...

— Τί θέλεις νὰ πῆς;

— Θαρρῶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἐμπιστεύεσαι τόσο εὔκολα σὲ κανένα...

— Μὰ ἀφοῦ εἴμαστε φίλοι πιά; εἶπε ὁ Δημήτρης καὶ τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία...

— Κι' ἂν εἶμαι κανένας σὰν αὐτοὺς ποὺ γράφει ὁ παπποῦς σου;

— Ἀδύνατο! εἶπε ὁ Δημήτρης κι' ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ πλάγια σὰ νἄθελε νὰ μακρόνη ἀπὸ τέτοιο κίνδυνο.

Ὁ Γρηγόρης χαμογέλασε καὶ τὸν ἔπιασε τρυφερὰ ἀπὸ τὸν ὦμο. Ξαφνικὰ ἔνοιωσε γιὰ τ' ἀγόρι αὐτό, ποὺ ἦταν τόσο γοητευτικὸ καὶ τόσο ἁπλὸ μαζὶ κάτι σὰν στοργή, ἕνα αἴσθημα ποὺ θἄχε γιὰ ἕνα μικρότερό του ἀδερφό, ποὺ φανερὰ ἀπὸ τὰ λεγόμενά του καὶ τὶς πράξεις του ἔδειχνε πὼς ἔχει ἀνάγκη προστασίας.

Ἂν καὶ εἶχαν τὴν ἴδια ἡλικία, ὅμως ὁ Γρηγόρης ἦταν πιὸ στοχαστικός. Τὰ πρῶτα παιδικά του χρόνια τὰ πέρασε ἀνάμεσα στοὺς σιωπηλοὺς καλογέρους, χωρὶς φίλους, χωρὶς τρυφερότητα. Ὑποχρεωμένος ἔτσι νὰ ἐπαρκῆ στὸν ἑαυτό του εἶχε σκεφθῆ πολὺ τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ παιδιὰ ἐξαντλοῦν τὴ ζωτικότητά τους στὰ παιχνίδια. Κι' ὅσο κανεὶς σκέφτεται, τόσο περισσότερο μεγαλώνει. Ἐξ ἄλλου τὸ σύστημα ποὺ ἀκολούθησε ὁ πάτερ Εὐτύχιος στὴ διδασκαλία του, ὅσο κι' ἂν τὸν κούραζε, γιατὶ τοῦ μιλοῦσε σὰ νἆταν μεγάλος, τοῦδειξε ὅμως τὴ ζωὴ ἀπὸ μιὰ ἀληθινώτερη ὄψι.

Στὴ φιλία λοιπὸν τῶν δύο ἀγοριῶν ὁ Γρηγόρης ἦταν προωρισμένος ἀπὸ τὶς περιστάσεις — κι' αὐτὸ φανερώθηκε ἐξ ἀρχῆς — νὰ παίξη τὸ ρόλο τοῦ μεγαλύτερου. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε· Πάτερ, ἐλήλυθεν ἡ ὥρα· δόξασόν σου τὸν Υἱόν, ἵνα καὶ ὁ Υἱός σου δοξάσῃ σε, καθὼς ἔδωκας αὐτῷ ἐξουσίαν πάσης σαρκός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκας αὐτῷ δώσῃ αὐτοῖς ζωὴν αἰώνιον. Αὕτη δέ ἐστιν ἡ αἰώνιος ζωή, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἐγώ σε ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἐτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω· καὶ νῦν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι παρὰ σοί. Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου. Σοὶ ἦσαν καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι. Νῦν ἔγνωκαν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι παρὰ σοῦ ἐστιν· ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι. Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά ἐστι καὶ τὰ σὰ ἐμά, καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς. Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί, καὶ ἐγὼ πρὸς σὲ ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ. Νῦν δὲ πρὸς σὲ ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον γνωρίζει ὅτι ἡ ζωή του ἐπὶ τῆς γῆς δὲν θὰ εἶναι παντοτεινή. Τὸν σχετικῶς ὀλίγον χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον ζῶμεν διερχόμεθα ἐν μέσῳ πόνων καὶ θλίψεων. Ἀλλ' ἆρά γε ὁ οὐράνιος ἡμῶν πατὴρ μᾶς φέρει εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζῶμεν ἀνάμεσα τῶν πόνων καὶ θλίψεων; Ὁ Θεὸς ἆρά γε διὰ τόσον ὀλίγον διάστημα ζωῆς μᾶς ἠξίωσεν; Ὄχι. Ὁ οὐράνιος δημιουργός, ὅστις πρὸς ὅλα τὰ κτίσματά του εἶναι πλήρης ἀγάπης, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ θέσῃ διὰ τὸ ἀγαπητότερον καὶ ἐκλεκτότερον τῶν πλασμάτων του αὐτὸν τὸν προορισμόν. Μᾶς προώρισε διὰ μίαν ζωὴν αἰώνιον, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, ἀλλὰ πέραν αὐτῆς μετὰ τὸν σωματικόν μας θάνατον.

Τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωὴν ὁ Θεὸς ἔδωσεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἵνα κατὰ ταύτην οὗτος δοκιμασθῇ διὰ τὴν αἰώνιον ζωήν, ὅπου κατὰ τὴν Ἁγίαν Γραφὴν δὲν ὑπάρχει οὔτε ὀδύνη, οὔτε λύπη, οὔτε στεναγμός, ἀλλὰ μόνον πραγματικὴ εὐτυχία καὶ μακαριότης.

Τοῦτο ὅμως ἐξαρτᾶται ἀπὸ πολλὰς προϋποθέσεις. Ὀφείλομεν κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν μας νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ ἐκπληρώμεν τὰ διδάγματα καὶ παραγγέλματα τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας. Ὁ κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Παῦλος μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἐὰν διὰ τὴν ἀλήθειαν πάσχωμεν καὶ βαδίζωμεν ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς διδασκαλίας τοῦ κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θὰ τύχωμεν μετὰ θάνατον, δηλαδὴ κατὰ τὴν αἰώνιον πλέον ζωὴν ἡμῶν, τῆς ἀπολύτου εὐτυχίας καὶ μακαριότητος. Τὰ παθήματα, οἱ πόνοι καὶ αἱ στερήσεις τῆς προσκαίρου ἐπὶ τῆς γῆς ζωῆς μας εἶναι ἀνάξια λόγου, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὰ ἀγαθὰ τῆς μελλούσης ζωῆς.

Ἐὰν ὅμως παρακούσωμεν τὰ διδάγματα τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας ἡ μέλλουσα αἰώνιος ζωὴ θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς κόλασις αἰώνιος.

Οἱαδήποτε σελὶς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Εὐαγγελίου μᾶς διδάσκει πῶς θὰ ἀξιωθῶμεν μετὰ θάνατον τῆς μακαρίου ζωῆς. Κατ' ἐξοχὴν ἀπαιτεῖται πίστις πρὸς τὸν Θεόν. Μὲ αὐτὴν γνωρίζομεν τὴν περὶ τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν. Χωρὶς αὐτὴν τίποτε δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν. Ἀπαραιτήτως ὅμως αὐτὴ πρέπει νὰ συνοδεύεται ὑπὸ ἔργων ἀγαθῶν. Χωρὶς ἔργα χριστιανικὰ ἡ πίστις δὲν ἀξίζει τίποτε. Εἶναι νεκρά.

Ἐν συμπεράσματι, ὅθεν, ὅπως ἐπιτύχωμεν τὴν αἰώνιον ζωὴν ἂς πιστεύσωμεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ἂς ἐργαζώμεθα μετὰ ζήλου καὶ φανατισμοῦ συμφώνως πρὸς τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Ἂς προετοιμασθῶμεν κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ζωήν μας, ἵνα κερδίσωμεν τὴν πλήρη μακαριότητος αἰώνιον ζωὴν καὶ λάβωμεν θέσιν πλησίον τοῦ οὐρανίου ἡμῶν πατρός.

Λαϊκὴ Ἀρχιτεκτονικὴ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Ἕνα ἀρχοντικὸ σπίτι τῆς παληᾶς τέχνης τοῦ Αἰγαίου.

Εἶχα μιλήσει σὲ προηγούμενο ἄρθρο μου γιὰ τὸν ρυθμὸ στὴν Ἑλληνικὴ τέχνη, ὁ ὁποῖος κατέληξε στὴ διαμόρφωσι τῶν τριῶν γνωστῶν κλασσικῶν τύπων.

Εἴπαμε ἐπίσης ὅτι Ἀρχιτεκτονικὴ εἶναι: ἡ τέχνη ποὺ μᾶς δίνει τὶς ἀρχὲς γιὰ νὰ κατασκευάζουμε κάτι σωστὰ καὶ ὡραῖα. Εἶναι δηλαδὴ τὸ θεμέλιον τῆς ἰδίας Τέχνης.

Ὅ,τι κι' ἂν φτιάνουμε δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ ὑποτάσσεται στὴν ἀρχὴ αὐτή.

Μιὰ ζωγραφική, ἕνα ἀγγεῖο, ἕνα ἄγαλμα καὶ κάθε ἄλλο ἔργον τέχνης δὲν γίνονται καλά, ἂν δὲν συμμορφώνωνται μὲ τοὺς αὐστηροὺς κανόνες τῆς ἀρχιτεκτονικῆς.

Τὸ σπίτι εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα ἔργον τέχνης, καὶ μάλιστα τὸ πιὸ θεμελιῶδες, τὸ πιὸ λαμπρό, ζηλευτὸ στολίδι ποὺ μ' αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος συμπληρώνει τὴν ὡμορφιὰ τοῦ κάμπου καὶ τοῦ βουνοῦ. Ἴσα ἴσα γιατὶ εἶναι τὸ πιὸ χρήσιμο ἀντικείμενό του.

Γιὰ τοῦτο, μαθαίνοντας τὸ ρυθμὸ τῆς τέχνης τῆς οἰκοδομῆς, εἶναι σὰ νὰ μαθαίνουμε τὸ ρυθμὸ τῆς ἰδίας τῆς τέχνης.

Μέσα στὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κάθε σπιτιοῦ μποροῦμε νὰ διακρίνουμε τὴν ἰδιοσυγκρασία μιᾶς φυλῆς, ἑνὸς κλίματος, ἑνὸς ἔθνους.

Ὁ πανάρχαιος πολιτισμὸς τοῦ Αἰγαίου, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρώτους πολιτισμοὺς ποὺ φάνηκαν στὴν Ἑλλάδα καὶ ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία, διεμόρφωσε ἕνα ἀρχιτεκτονικὸ τύπο, ὁ ὁποῖος σώζεται ἀπὸ παράδοσι μέχρι καὶ σήμερα στὰ βουνὰ καὶ στὶς πόλεις τῶν νησιῶν τοῦ Αἰγαίου. Αὐτὸς ὁ ρυθμὸς εἶναι γέννημα καὶ θρέμμα τῆς γαλανῆς μας θάλασσας καὶ τοῦ ἐλεύθερου καὶ γλυκοῦ ἀέρα της. Ἀντιθέτως, στὴν ἠπειρωτικὴν Ἑλλάδα βλέπουμε ὅτι χάθηκε ὁλότελα, καὶ μονάχα στὴν Ἤπειρο καὶ στὴ Μακεδονία διακρίνουμε ἕνα τύπο ἑλληνικῶν σπιτιῶν, πολὺ διαφορετικὸν ἀπὸ τὸν τοῦ Αἰγαίου, ποὺ λὲς κι' ἔχει ὑποστῆ τὴν ἐπίδρασι τῆς Ἀνατολῆς, μέσα στὰ ὅρια ὅμως τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως.

Λέει ἡ ἱστορία ὅτι στὰ παμπάλαια χρόνια κυβερνούσανε τὴν Ἑλλάδα οἱ Πελασγοί, φυλὴ προελληνική, ποὺ ἴσως ἀπὸ αὐτὴ κατάγονται οἱ σημερινοὶ Ἀλβανοί.

Οἱ Πελασγοὶ λοιπὸν κυβέρνησαν τὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου γιὰ πολλὰ χρόνια, γιὰ τοῦτο δὲ καὶ ὁ πολιτισμός τους καὶ ἡ τέχνη τους λέγονται Αἰγαιοπελασγικοὶ κι' ἔχουν χαρακτῆρα πολὺ πρωτότυπο, ποὺ ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ τὸν διακρίνωμε σήμερα μονάχα μέσα στὰ διάφορα εὑρήματα τῶν ἀνασκαφῶν, καθὼς καὶ στὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα, ἀλλ' ἐπίσης καὶ μέσα σ' αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει ζωντανὸ στὴν παράδοσι τῶν ἀγροτικῶν ἑλληνικῶν σπιτιῶν τῶν νησιῶν, μὲ τὸν παληὸ πρωτότυπο χαρακτῆρα του, τὸ ὀρθογώνιο σχῆμα, τὰ μικρὰ παράθυρα, τὰ λιτὰ κοσμήματα καὶ τὴ σοφὴ ἀρχιτεκτονική του οἰκονομία.

Πρέπει νὰ ξέρετε τώρα ὅτι τὸ ξύλο γιὰ τοὺς πρωτόγονους λαοὺς στάθηκε ὕλη πρώτης τάξεως γιὰ τὴν οἰκοδομική. Καὶ μάλιστα μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὰ πρῶτα σπίτια, τὰ πρῶτα ἀγάλματα κλπ. ἔγιναν ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ξύλο, καὶ ἀκόμη οἱ κλειδαριὲς ποὺ ἐμεῖς τὶς φτιάχνουμε ἀπὸ σίδερο, τὶς φτιάχνανε τότε ἀπὸ ξύλο, ὅπως πράγματι συμβαίνει καὶ σήμερα σὲ μερικὰ σπίτια τοῦ Αἰγαίου.

Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ξυλεία δὲν ἀφθονεῖ στὰ νησιά, ἡ πέτρα καὶ τὸ μάρμαρο παίζουν στὴν οἰκοδομὴ τὸν κυριώτερο ρόλο. Γιὰ τοῦτο τὰ νησιώτικα σπίτια δὲν ἔχουν ξύλινη στέγη, ἀλλὰ ταράτσα. Πρῶτα ἐξ αἰτίας τῆς ἐλλείψεως ξύλου καὶ δεύτερον ἐξ αἰτίας τοῦ θερμοῦ κλίματος.

Λίγα δοκάρια καὶ ἀνάμεσά τους πλάκες ὑποβαστάζουν ἕνα ἀργιλλικὸ χῶμα, ποὺ δὲν ἀφίνει νὰ περάσῃ μέσα τὸ νερὸ τῶν βροχῶν.

Τὸ χῶμα αὐτὸ τὸ κυλινδρώνουν κάθε φθινόπωρο, προτοῦ ἀρχίσουν τὰ πρωτοβρόχια.

Ἡ ἔλλειψις ἄφθονης ξυλείας ἔκανε ἐπίσης νὰ λείπουν οἱ πολλοὶ ἐξῶστες καὶ οἱ ξυλοδεσιὲς τῆς οἰκοδομῆς. Ἡ τέχνη τοῦ Αἰγαίου εἶναι μιὰ τέχνη ποὺ ἐξελίχθηκε σὲ ἐποχή, ὅπου ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἔνοιωθε δυνατὸν τὸν δεσμὸ μεταξὺ τοῦ χρησίμου καὶ τοῦ ὡραίου.

Ἅμα διαβάζετε τὶς περιγραφὲς τῶν ἀρχαιολόγων γύρω στὴν ἀρχαϊκὴ αὐτὴ τέχνη τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Κρήτης, γιὰ τὰ πλουσιώτατα καὶ περίφημα ἐκεῖνα παλάτια, ὅπου ζήσανε οἱ ἀρχαῖοι βασιλεῖς καὶ γιὰ τὸν τρόπο ποὺ κτίζανε τὰ σπίτια τους, θαρρεῖτε πὼς ζούσανε σὲ παραμυθένια ἐποχή.

* * *

Ἂς ρίξουμε πρὸς τὸ παρὸν μιὰ ματιὰ στὰ σημερινὰ Αἰγαιοπελασγικὰ σπίτια. Βλέπουμε πράγματι ὅτι ζῇ μέσα στὴν ἁπλῆ ἀρχιτεκτονική τους ἡ ζηλευτὴ αὐτὴ ἁρμονία τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ χρησίμου.

Τὰ λίγα παραθύρια, σκορπισμένα στὸ ὀρθογώνιο σχῆμα τοῦ σπιτιοῦ, (καὶ εἶναι λίγα ἐξ αἰτίας τῆς ζέστης καὶ τοῦ δυνατοῦ φωτός), εἶναι τακτοποιημένα μὲ τὴν πιὸ ζηλευτὴ καὶ θαυμαστὴ ἀναλογία.

Καὶ πρὸς τὸ κλῖμα ἔρχεται σὰν μιὰ φυσικὴ ἁρμονία νὰ συμφωνήσῃ καὶ ὁ οἰκοδομικὸς τρόπος τῆς λιθοδομῆς, ποὺ δὲν ἐπιτρέπει λεπτὰ στηρίγματα, ἀπαράλλακτα ὅπως τὴν ἀνάγκη πολλῶν παραθύρων τὴν ἐξυπηρετεῖ στὰ βαρειὰ κλίματα ἡ περισσὴ ξυλεία ποὺ μᾶς παρέχει λεπτὰ στηρίγματα.

Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ στὰ νησιὰ τὰ παράθυρα εἶναι μᾶλλον μικρὰ καὶ λίγα, σχετικὰ μὲ τὸν ὑπόλοιπο τοῖχο, ὅπως στὰ Μακεδονικὰ σπίτια, ἀντίθετα, εἶναι πολλὰ καὶ συνεχόμενα ὅσο γίνεται γιὰ νὰ δώσουν περισσότερο φῶς.

Ἔτσι μποροῦμε νὰ συμπεράνουμε ὅτι τὸ Αἰγαιοπελασγικὸ σπίτι εἶναι γέννημα τοῦ φωτός, καὶ ὑπάρχει αἰωνίως μὲ τὸ πρωτόγονον σχῆμα του καὶ τὸν κλασσικὸ τύπο τῆς χαμένης μεγάλης τέχνης τοῦ Αἰγαίου.

Ι. Καΐμης

Ἡρωϊκὲς φυσιογνωμίες ζωγραφισμένες μὲ ἀνέκδοτα

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Ο Παῦλος Κουντουριώτης, ἀκολουθῶντας τὴν γραμμὴ ποὺ ἐχάραξαν οἱ πρόγονοί του, εἶχε σκοπὸ τῆς ζωῆς του νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα. Καὶ μαζὶ ἐτιμοῦσε, σὰν ὑπέροχα σύμβολα, τὴν θρησκεία καὶ τὴν ἑλληνικὴν οἰκογένεια.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ναυάρχου Κουντουριώτη ἐξεχώρισε καὶ ὑψώθη μέσα στὶς ἑλληνικὲς ψυχὲς κυρίως μὲ τοὺς πολέμους τοῦ 1912 καὶ 1913 καὶ μὲ τὶς δύο ἔνδοξες ναυμαχίες τοῦ Στόλου μας ποὺ αὐτὸς εἶχε διευθύνει. Μὰ καὶ σ' ὅλη του τὴν ζωὴ ὁ Ναύαρχος ἦταν ὑπόδειγμα παλληκαριοῦ, τύπος ἡρωϊκὸς καὶ λευκός.

* * *

Ἦταν ἕνας ἄνδρας ψηλός, μὲ κόκκινο πρόσωπο. Ἀλύγιστος καὶ ὅταν ἀκόμα τὸν ἐβάραιναν τὰ χρόνια. Πότε τὸν ἔβλεπαν οἱ Ἀθηναῖοι νὰ περιπατῇ στὸ Ζάππειο καὶ πότε ἐχάνονταν, γιατὶ ἐπερνοῦσε τὸν καιρό του στὸ παλαιὸ προγονικό του σπίτι στὴν Ὕδρα.

Ὅλος ὁ κόσμος στὴν Ἀθήνα τὸν ἤξερε μὲ τὸν χαρακτηρισμὸ «ὁ ναύαρχος», χωρὶς νὰ λογαριάζῃ τ' ἄλλα ἀξιώματά του. Γιατὶ ἔμεινεν ὡς θρῦλος ἡ μορφή του ὡς δημιουργοῦ τῆς μεγαλύτερης νίκης τοῦ Ναυτικοῦ μας.

Ἕνα πλῆθος ἀνέκδοτα κυκλοφοροῦν γιὰ τὴν ψυχραιμία του καὶ γιὰ τὴν παλληκαριά του στὶς δύο ναυμαχίες τοῦ Αἰγαίου.

Στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμὴ τῆς θρυλικῆς ναυμαχίας τῶν Δαρδανελλίων, ἔγινεν ἡ ἑξῆς σκηνή: Ἐνῷ ὁ ἐχθρικὸς στόλος εἶχε πάθει βαρειὲς ζημίες, ἀκούσθηκε μέσα στὸν «Ἀβέρωφ» μιὰ δυνατὴ βοὴ ἀπὸ φωνές. Ἀμέσως ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Καραμούζης παρουσιάσθη στὸν Ναύαρχο Κουντουριώτη.

— Ναύαρχέ μου, εἶπε, τὰ πληρώματα κάτω φωνάζουν.

— Φωνάζουν; Τί φωνάζουν; ἐρώτησεν ὁ Κουντουριώτης μὲ ἀνησυχία.

— Ζητωκραυγάζουν, κύριε ναύαρχε!

Τὸ πλήρωμα ἐπανηγύριζε, γιατὶ εἶχε καταλάβει ὅτι ὁ ἐχθρικὸς στόλος εἶχε τσακισθῆ. Οἱ ναῦτες τοῦ «Ἀβέρωφ» ἐνθουσιασμένοι ἐζητοῦσαν τὴν τελικὴ νίκη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ μάτια τοῦ Ναυάρχου ἄστραψαν. Ὅλη ἡ παλληκαριὰ ἐξέσπασε:

— Ζητωκραυγάζουν τὰ παιδιά μου; εἶπε. Θάχουν δίκηο. Εἶναι καιρός. Ἐμπρὸς λοιπόν. Ὁλοταχῶς καταπάνω τους νὰ τοὺς βουλιάξουμε. Ἴσα νὰ μποῦμε στὴν Πόλι!

Ἡ ἐπίθεσι ἦταν ἀστραπιαία.

Ὁ «Ἀβέρωφ», μὲ τιμονιέρη τὸν ἴδιο τὸν ναύαρχο, ἐκυνήγησε μόνος του τὰ ἐχθρικὰ πλοῖα κι' ἔφθασε μπροστὰ στὰ φρούρια τῆς ξηρᾶς, χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτε ἀπὸ τὴν βροχὴ τῶν ὀβίδων ποὺ τοῦ ἔστελναν ἀπὸ κεῖ.

Ἔτσι ὁ Ναύαρχος ἔφθασε τάχιστα στὴν τελικὴν νίκη.

* * *

Λένε ὅτι στὸν ναύαρχο Κουντουριώτη δὲν ἄρεσεν ἡ μουσική. Προτιμοῦσε τὴν μουσικὴ τῶν κανονιῶν!

Ὡστόσο ὅταν ὁ Στόλος μας ἐνίκησε καὶ ἐνῷ τὰ ἐλαφρὰ σκάφη περιτριγύριζαν τὸν «Ἀβέρωφ», εἶπε σὲ κάποιον δίοπον:

— Νὰ πᾷς νὰ πῇς σ' ἐκείνους ἐκεῖ τοὺς μουσικοὺς νὰ μὴ κάθουνται! Γιατὶ τοὺς ἔχουμε ἐδῶ; Γιὰ κάτι τέτοιες ὧρες. Νὰ παίξουν λοιπόν, νὰ παίξουν πολύ, ὡς ποὺ νὰ σκάσουνε!

Ἡ διαταγὴ τοῦ Ναυάρχου ἔφθασεν ἀμέσως στὴν μουσικὴ τοῦ θωρηκτοῦ. Μὰ σὲ λίγο τὸν ἐπληροφόρησαν ὅτι τὰ ἐχθρικὰ βλήματα εἶχαν χαλάσει τὰ περισσότερα μουσικὰ ὄργανα!

Ὁ ναύαρχος ὅμως ἐπέμεινε.

— Ἂς παίξουν μὲ σπασμένα ὄργανα!

Καὶ τὰ ἐπινίκια ἐπαίχθησαν μὲ σπασμένα μουσικὰ ὄργανα!

* * *

Ἡ ψυχραιμία τοῦ Κουντουριώτη ἦταν κάτι τὸ ἀφάνταστο. Καὶ στὶς πιὸ τρομερὲς στιγμὲς μποροῦσε νἆναι ἀσυγκίνητος καὶ νὰ κάνῃ ἀστεῖα!

Τὴν ὥρα ποὺ ὁ «Ἀβέρωφ» ἔπλεεν ὁλοταχῶς κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου, ὁ κυβερνήτης κ. Δούσμανης εἶπε κάποια στιγμὴ στὸ Ναύαρχο:

— Σὰν νὰ πείνασα, ναύαρχέ μου... Ἂν εἶχα τώρα κανένα αὐγό...

Πρὶν τελειώσῃ ὅμως τὰ λόγια του, μιὰ ὀβίδα ἐτρύπησε τὴν καπνοδόχο τοῦ θωρηκτοῦ.

— Νὰ τὸ αὐγὸ ποὺ ζήτησες! ἐφώναξε τότε γελῶντας ὁ Κουντουριώτης.

* * *

Πάντα ὁ Κουντουριώτης ἤξερε νὰ δίνῃ δικαιοσύνην. Ἀνεγνώριζε τὴν παλληκαριὰ ὅλων καὶ ἐτιμοῦσε καθένα μὲ τὴν ἀξία του καὶ σύμφωνα μὲ τὸν ἡρωϊσμό του.

Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ τὴν δεύτερη ναυμαχία τοῦ Αἰγαίου, ὁ «Ἀβέρωφ» ἐγύρισε στὸ Μοῦδρο τῆς Λήμνου, τὸν ἐπεσκέφθη ὁ ἐκεῖ Μητροπολίτης, ποὺ ἀσυγκράτητα ἐξέφρασε τὸν θαυμασμό του στὸν Ναύαρχο:

— Γειά σου, παλληκαρᾶ! τὸν προσεφώνησε.

Ὁ ναύαρχος ἐχαμογέλασε τότε μὲ καλωσύνη καὶ ἀποκρίθηκε στὸν Μητροπολίτη:

— Δὲν εἶμαι ἐγὼ παλληκαρᾶς. Εἶναι αὐτοὶ ἐκεῖ!

Κι' ἔδειξε τοὺς ναῦτες του, ποὺ ἦσαν σκορπισμένοι μέσα στὸ θωρηκτό.

* * *

Ἀνάμεσα στοὺς ναυτικούς μας ἔμεινεν ἱστορικὸς ἕνας διάλογος τοῦ Κουντουριώτη μ' ἕναν ἀγαπημένο ναυτικὸν τύπον.

Τὸ βράδυ ποὺ ὁ «Ἀβέρωφ» ἐγύριζε νικητὴς στὸ Μοῦδρο, ἐβγῆκε γιὰ νὰ τὸν προϋπαντήσῃ τὸ ρυμουλκὸ «Ἀργὼ» μὲ καπετάνιο ἕναν ἀγαπημένο ναυτικό μας, τὸν μπάρμπα-Γιώργη τὸν Μίληση.

Μόλις τὸν εἶδεν ἀπὸ τὴν γέφυρα τοῦ θωρηκτοῦ ὁ Κουντουριώτης, τοῦ ἐφώναξε:

— Ἐσὺ εἶσαι, βρὲ Μίληση;

— Ἐγὼ εἶμαι, κὺρ-Ναύαρχε, τοῦ ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

— Ἒ! Ἄκουσες;

— Ἄκουσα, κὺρ-Ναύαρχε.

— Πάει, ἔφυγεν ἡ ἀρμάδα, ρὲ Μίληση!

Καὶ ὁ μπάρμπα-Γιώργης δὲν μπόρεσε πιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἐνθουσιασμό του. Καὶ τὸν ἐξεδήλωσε φωνάζοντας ἔτσι:

— Βάρ' τους, καπετάνιε, ἀκόμη πλιὸ πολύ!

* * *

Στὴν ζωή του ὁ γενναῖος ναύαρχος ἦταν ἁπλός, ἁπλούστατος. Ἐζοῦσε μὲ λιτότητα Σπαρτιατικὴ καὶ συναναστρέφετο ἁπλοὺς καὶ ταπεινοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἤξερε νὰ συναναστραφῇ καὶ τοὺς πιὸ μορφωμένους κι' ἐπισήμους.

Ἔτρωγε μὲ ὄρεξιν ὅλα, καὶ τὰ πιὸ λαϊκὰ φαγητά. Μά, σὰν θαλασσινός, ἐπροτιμοῦσε τὰ ψάρια.

Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἀθλητισμό. Τόσο τὰ κλασσικὰ ἀγωνίσματα ὅσο καὶ τὸ φοὺτ-μπώλ. Πολλὲς φορὲς παρηκολούθησε μάτς φοὺτ-μπὼλ στὴν Ἀθήνα.

Ἀλλὰ ἰδιαίτερα ἀγαποῦσε τὸ κολύμβημα καὶ τὴν κωπηλασίαν, ἀφοῦ ἦσαν ναυτικὰ ἀγωνίσματα. Οἱ ἀγῶνες κωπηλασίας ἐτραβοῦσαν ἰδιαίτερα τὸ ἐνδιαφέρον του

Ὅταν ὁ νικητὴς ναύαρχος ἔμενε στὸ νησί του, στὴν Ὕδρα, ἐδέχετο κάθε Ὑδραῖον, πλούσιον ἢ φτωχό, μορφωμένον ἢ ἀγράμματον μὲ τὴν ἴδια καλωσύνη. Μὰ καὶ οἱ ψαρᾶδες τῆς Ὕδρας, γιὰ νὰ τοῦ δείξουν τὴν ἐκτίμησί τους, τοῦ ἔστελναν τὰ καλύτερα ψάρια ποὺ ἔπιαναν.

* * *

Ὁ Κουντουριώτης ἦταν πολὺ φιλόθρησκος. Τὴν πίστιν του στὴν θρη-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1064)

Ὁ ἔνδοξος ναύαρχος.

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

Η μακρινὴ χώρα τῆς Ἀνατολῆς, ἡ ἐξωτικὴ χώρα τοῦ ἥλιου καὶ τῶν χρυσανθέμων, ἔχει τὴν ἑξῆς ἀρχή: Ὅταν ἀλλάζουν οἱ γυναῖκες ἑνὸς λαοῦ, ἀλλάζει ἐπίσης καὶ ὁ λαός. Τὸ πρόσωπο τοῦ ἔθνους γίνεται ἀλλοιώτικο. Ὅταν ὅμως μένουν οἱ γυναῖκες φύλακες τῆς παραδοθείσης σ' αὐτὲς κληρονομίας, τότε μπορεῖ νὰ εἶναι κανεὶς βέβαιος ὅτι τὰ πολιτιστικὰ ἀγαθὰ τοῦ λαοῦ εἶναι σὲ καλὰ χέρια, ὅτι ἡ γραμμὴ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἔθνους εἶναι εὐθεῖα καὶ δυναμική.

Ἔχοντας ὡς ἀφετηρία αὐτὴ τὴν ἐπίγνωσι, οἱ Ἰάπωνες φρόντισαν πάντοτε νὰ δίνουν στὰ κορίτσια των μιὰ ἐξαιρετικὰ περιποιημένη ἀνατροφή. Ἡ Ἰαπωνέζα, ἀκόμη καὶ ὅταν εἶναι προωρισμένη μόνον γιὰ τὸ γάμο, πρέπει νὰ ἀνατραφῇ πάρα πολὺ πλατειά. Ἡ γενική της μόρφωσι δὲν εἶναι καθόλου κατωτέρα ἀπὸ τὴν μόρφωσι τοῦ ἀνδρός. Ἐκτὸς τούτου ἀσχολεῖται — στὶς μικρὲς πόλεις ὑπὸ τὴν ὁδηγία μορφωμένων καὶ καλῶν διδασκαλισσῶν, στὴν πρωτεύουσα σὲ εἰδικὰ σχολεῖα— μὲ τὶς μικρὲς ἐπιστῆμες, ποὺ συνοδεύουν τὴν καθημερινὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μὲ τὰ πράγματα, ποὺ κάνουν τὴν ζωὴν τοῦ Ἰάπωνος εὐχάριστη καὶ τὴν ἐκλεπτύνουν.

Τὸ τέλος τῆς μορφώσεως μιᾶς κόρης, ποὺ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἀφιερωθῇ σὲ ἀνώτερες σπουδές, ἀποτελεῖ σήμερον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μία μακρὰ διδασκαλία στὴ «σχολὴ νυμφῶν», ἕνα ἵδρυμα, ποὺ τὸ Κράτος ἵδρυσε κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη γιὰ πρώτη φορά. Τὸ πρόγραμμα ἑνὸς τέτοιου σχολείου περιέχει πληθώραν γνώσεων καὶ μαθημάτων γιὰ τὴ νέα Ἰαπωνίδα.

Διδάσκονται πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ἱστορία τοῦ λαοῦ, φύτευμα λουλουδιῶν, περιποίησι βρεφῶν, καλὴν συμπεριφορά, χορόν, περιποίησι πληγωμένων καὶ περιποίησι ζώων, μαγειρικὴν καὶ ἀθλητισμόν, περιποίησι τῆς ὠμορφιᾶς καὶ λογιστική, ἱεροτελεστία τοῦ τσαγιοῦ—γιατὶ ἔτσι τὴν νοιώθουν οἱ Γιαπωνέζοι—ᾆσμα, κιθάρα, καλλιγραφία, φωτογραφία καὶ ὅλες τὶς γνώσεις τῆς οἰκοκυρικῆς.

«Ψυχικὴ γυμναστικὴ» Σαζὲν ὀνομάζουν οἱ Ἰάπωνες τὴν ἄσκησι αὐτὴ τῆς πνευματικῆς συγκεντρώσεως, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ παραγγέλματα τοῦ Βούδα, κι' ἔχει σκοπὸ νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ἀνθρώπους σὲ μιὰ πνευματικὴ πειθαρχία. Κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα μάθημα στὰ δημοτικὰ ἰαπωνικὰ σχολεῖα.

Μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ μαθαίνουν καλύτερα. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ παιδαγωγικὸ ἀξίωμα ξεκινῶντας ἐκπαιδεύεται ρυθμικὰ ἡ ἰαπωνικὴ νεολαία. Μιὰ τάξις κοριτσιῶν μαθαίνει παληὰ λαϊκὰ τραγούδια μὲ τὴ συνοδεία τῆς «Σαμίζας», τῆς ἰαπωνικῆς κιθάρας.

Τὸ παιδί, ποὺ μαθαίνει τὰ πρῶτα γράμματα, μαθαίνει τὸ πρῶτο του γράψιμο μαζὺ μὲ τριάντα ἢ σαράντα ἄλλα παιδιὰ κάτω ἀπὸ ρυθμικοὺς τόνους. Ὅλα μαζὺ ψάλλουν ἐν χορῷ τὸ ἀλφάβητο, τὰ ἠθικὰ παραγγέλματα, τὰ γράμματα ποὺ γράφουν οἱ θρῦλοι, τὴ σειρὰ τῶν αὐτοκρατόρων.

Τὸ σύστημα αὐτὸ τὸ ρυθμικὸ ἐφήρμοσαν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη καὶ σὲ ἀνώτερες τάξεις.

Μαθαίνουν ὅλοι μαζὺ γιατὶ ἔχουν τὴν πεποίθησι ὅτι τὸ παιδί, γενικὰ ὁ νέος ἄνθρωπος, καλλίτερα μαθαίνει ὅταν βλέπῃ μπροστά του τὸ δάσκαλο καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ φίλους καὶ συνομηλίκους, ποὺ μαθαίνουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο, κάνοντας συγχρόνως τὶς ἴδιες κινήσεις, φορμάροντας τὶς ἴδιες λέξεις. Ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἀποκτοῦν καὶ τὰ ἴδια συναισθήματα κατόπιν τῶν ἰδίων βιώσεων καὶ συγκινήσεων.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ νέο κορίτσι ἀποκτᾷ φροντισμένες γνώσεις, ὅπως τὸ νὰ φυτεύῃ λουλούδια, πάντα μέσα στὴ συντροφικὴ τάξι καὶ σειρά.

Χωρὶς ἀμφιβολία, μιὰ ὑποβλητικὴ δύναμι ἀπορρέει πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν εἰκόνα, ποὺ παρουσιάζουν οἱ σειρὲς τῶν κοριτσιῶν στὰ σχολεῖα θηλέων μὲ τὸ «Σαζέν», ποὺ γίνεται πάντα στὴν ἀρχὴ τοῦ μαθήματος. «Σαζὲν» εἶναι τὸ σύστημα ἐκεῖνο τῶν ἀσκήσεων τοῦ σώματος, τῆς ἀναπνοῆς καὶ τῆς αὐτοσυλλογῆς, ποὺ ἔδωσε στοὺς βουδιστικοὺς σοφοὺς καὶ σκεπτικιστὰς τὴ στάσι τῆς πνευματικῆς αὐτοπειθαρχίας καὶ τῆς ἀνωτερότητος.

Τό ἄλογό μου

Τὄχανε φέρει νύχτα - νύχτα, μὲ χίλιες προφυλάξεις ἀπ' τοῦ Γκούρα τὰ λιβάδια. Τὰ διπλᾶ χαβιὰ ποὺ τοὔχαν περασμένα δὲν θὰ τὸ συγκρατοῦσαν ἂν δὲν εἶχε συντροφιά του ἕνα ἀδέρφι του πιὸ ὀκνὸ καὶ πιὸ μεγάλο.

Φαίνεται πὼς τὸ κάθε τι θὰ τὸ λογάριαζε ἐχθρικό, ἀκόμα καὶ τὴν αὔρα τῆς νύχτας ποὺ τοῦ ἀνέμιζε τὴ χαίτη, καὶ γι' αὐτὸ σ' ὅλο τὸ δρόμο θὰ τοῦ τάραζαν τὸ μάτι καὶ τὰ νεῦρα τρόμοι ἀόρατοι. Αὐτὸ ἔδειχνε ὁ πολὺς ἱδρὼς ποὺ στὰ χυτὰ καπούλια του ἀπογυάλιζε.

Στῆς μάντρας τὴνποριὰ τρομάξαν οἱ βαλμάδες, ὅσο νὰ τὸ καταφέρουν νὰ μπῆ μέσα. Μιὰ ἀθῶα κωλοφωτιὰ στάθηκε ἀφορμὴ νὰ σηκωθῆ στὰ πισινά του πόδια.

Ὥρες χτυποῦσε μὲ μιὰ ἀγέρωχη εὐγένεια τὸ πόδι του στὴ γῆ κι' ὥρες ἀγρίευε καὶ φρούμαζε ἔτσι ποὺ σ' ἔκανε νὰ τρέμῃς. Εἶχε ὅμως τόσην ὀμορφιὰ μέσα στὸ πεῖσμα του ποὺ σοῦ γεννοῦσε τὴν παράτολμη διάθεσι νὰ τὸ ἀγκαλιάσῃς καὶ νὰ τὸ φιλήσῃς.

Γιὰ πρώτη μου φορὰ ἔνοιωσα τὸ τί θὰ πῆ ὀμορφιὰ καὶ πλαστικότητα. Ἄ, ἐκείνη τοῦ σβέρκου του ἡ φιδίσια ἡ λιγεράδα!

Κι' ἦταν ἀκόμα πολὺ νέο. Σὰ χλιμιντροῦσε θάρρευες πὼς φώναζε τὴ μάνα του παραπονιάρικα, λὲς κι' ἤθελε τῆς μάνας του τὴ γνῶσι γιὰ νὰ τοῦ κυβερνάη τὴ δύναμί του τὴν ἀλόγιστη.

Ἡ ἄλλη μέρα τὸ βρῆκε δεμένο κοντὰ στὸ μαντρότοιχο, ἀνήσυχο καὶ μελαγχολικό. Τίποτα δὲν τὸ εὐχαριστοῦσε. Χλιμίντραγε θλιβερὰ καὶ στύλωνε τ' αὐτιά του μπρὸς καὶ πίσω. Μὲ τ' ἀνοιχτὰ ρουθούνια του ρουφοῦσε τὸν ἀέρα ὑπωψιασμένο κι' ἡ ἀνάσα του σὰ λυγμὸς τοῦ κόμπιαζε τὸ λάρυγγα.

Μὰ πρὸς τὸ μεσημέρι ἔσκυψε τὸ κεφάλι. Μιὰ θλῖψι βάραινε τὰ ὡραῖα του μέλη, ἐνῷ τὸ ἡμερωμένο ἀδέρφι του κεῖ πλάϊ μασοῦσε χυδαῖα τὴν ταγή του.

Κάποια στιγμὴ μιὰ ἀπότολμη ἰδέα μ' ἔκανε νὰ τὸ ζυγώσω καὶ νὰ τοῦ δώσω μιὰ χεριὰ ἀπὸ δροσερὲς κορφὲς σταριοῦ. Δὲν ταράχθηκε. Πῆρε δυὸ φύλλα σὰν ἀπὸ εὐγένεια, ἀλαφρὰ τινάζοντας ἀπάνω κάτω τὸ κεφάλι του, — δυὸ φυλλαράκια μόνο.

Ἔτσι πρωτογνωρίστηκα μὲ τὸ ἄλογό μου.

Σιγά-σιγὰ ἡμέρεψε, συνήθισε στὴ νέα του ζωὴ καὶ μάλιστα εἶχε τόσο μαλακώσει, ποὺ φοβηθήκαμε μὴν τὄχανε ματιάσει. Γιατὶ εἶχε πῆ μιὰ μέρα κάποιος γείτονας: «Αὐτὸ τὸ ἄλογο εἶναι ἀγγελοκάμωτο. Κι' εἶναι κρῖμας νὰ χαλάση στὴ δουλειά». Κι' ὁ πατέρας μου χολώθηκε πὼς τάχα αὐτὸς τὸ μάτιασε.

Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ τὸ πιάσαν νὰ τὸ πεταλώσουνε ἄλλαξαν ὅλοι τους γνώμη.

Τοὔχανε σφίξει μιὰ σιδερένια μυταριὰ στὸ ἐπάνω χεῖλι καὶ τὄχαν δέσει μὲ χοντρὲς τριχιὲς ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπ' τὰ πόδια, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἀμυγδαλιὲς τοῦ κήπου μας. Ὤ, Θεέ μου, τὸ μαρτύριο τὸ δικό του ἦτανε καὶ δική μου φοβερὴ δοκιμασία.

Ἄ, νὰ τὸ βλέπατε πῶς σκιρτοῦσε !...

Ἡ τέχνη τῶν ἀνθρώπων, τῶν βαλμάδων οἱ ἄγριες φωνὲς εἶχανε βάλει κάτω τὴν ἀτίθαση τὴ φύσι, τὴν ἀνόθευτη ὀμορφιὰ καὶ τὴ γονάτιζαν. Ὅπως ὁ χτύπος τοῦ σφυριοῦ, μιὰ στὸ καρφὶ καὶ μιὰ στὸ πέταλο, τὸ ἐρέθιζε καὶ τὄκανε σωστὸ στοιχειό, εἶχα παγώσει ἀπ' τὴν τρομάρα μου, πὼς θὰ κομματιαζόταν ἀπ' τὴν ἴδια τὴν ὁρμή του μέσα στὰ φοβερὰ τινάγματά του.

Ὡστόσο ὕστερα ἀπ' αὐτὸν τὸν παιδεμό, κροτάλιζε τὰ ὡπλισμένα πόδια του στὶς πέτρες μ' εὐχαρίστησι, καὶ χαίρονταν νὰ βόσκη, συνηθισμένο πιὰ μὲ τ' ἄλλα του τ' ἀδέρφια. Ἄ, νὰ τὸ βλέπατε μέσ' στὸ μαγιάτικο λιβάδι πῶς σκιρτοῦσε, πῶς πηλαλοῦσε ἀνάλαφρο κι' ἀνέμιζε τὴ χαίτη του καὶ τὴν οὐρά του, λὲς κι' ἤθελε ν' ἀνοίξη τὰ φτερούγια του. Ἔτσι βλέποντάς το, μιὰ λαχτάρα μὲ κυρίευε: νἄτανε μπορετὸ νὰ τὸ καβαλλικέψω. Τότες δὲ θἄγγιζα τὴ γῆ, μὰ θἄπαιρνα φτερὸ μαζί του νὰ πετάξω στὸν ἀέρα. «Ὅταν εἶμαι καβάλλα στὸ ἄλογό μου, μονάχα ὁ Θεὸς εἶν' ἀπὸ μένα πιὸ ψηλά», λέει ὁ Τσερκέζος.

Μὰ ἡ κακὴ τύχη δὲ μ' ἄφηκε νὰ τὸ χαρῶ τὸ καβαλλίκεμά του. Γιατὶ μιὰ μέρα, τὸ χειμῶνα, ἀναζητῶντας τὸν ἐλεύθερον ὁρίζοντα, πλανέθηκε στὸ ἀντικρινὸ βουνό. Ἐκεῖ, θέλοντας, ὅπως φαίνεται, ν' ἀνέβη κάποιο βράχο, γλίστρησε σ' ἕναν ὄχτο ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ὀργυιὲς ψηλὰ κι' ἔπεσε κι' ἔσπασε τὰ σφόντυλά του.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ οὐρανὸς ἦτανε μπουκωμένος ἀπὸ σύγνεφα σταχτιά κι' ἀληθινὰ ἀπὸ τὴν αὐγὴ ἕνα κακὸ προαίσθημα μοῦ πλάκωνε τὸ στῆθος.

Τοῦ κάκου ἀναζητούσαμε ὡς τὸ δειλινὸ τὸ ἄλογό μας. Τὄβραμε τέλος ἐκεῖ πέρα νὰ παραδέρνη κατὰ γῆς, νὰ κατασκάφτη μὲ τὰ δυὸ μπροστινά του τὸ νοτισμένο χῶμα. Ἀπ' τὰ νεφρὰ καὶ πίσω ἦταν νεκρὸ κι' ἀκίνητο. Καὶ κεῖνο τὸ χλιμίντρισμά του τὸ κλαψάρικο σοῦ ράγιζε τὰ φυλλοκάρδια. Ἔτσι ὅπως τὄβλεπα μιὰ πίκρα ἀνείπωτη μοῦ ξέραινε τὰ χείλη καὶ τὰ δάκρυα καναλίζανε ἀπ' τὰ μάτια μου.

Ὁ πατέρας μου ἀπ' τὴ λύπη του θέλησε νὰ τοῦ φυτέψη μιὰ σφαῖρα μέσ' στ' αὐτί, νὰ τὸ λυτρώση ἀπὸ τὰ βάσανα. Δὲν ἔπαιρνε ἄλλη γιατριά. Μὰ δὲν τὸν ἄφησα.

Τὴ νύχτα φυσομάνιζε βοριᾶς κρουσταλλιασμένος, ποὺ θρηνοῦσε κι' ἔσπαγε τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δέντρων. Ἔτσι ὁ βοριᾶς τὴ νύχτα ἐκείνη πῆρε τὴν ψυχή του.

Γ. Γρηγόρης

(Ἀπὸ τὴ συλλογὴ διηγημάτων μὲ τὸ τίτλο «Πορεία μέσ' στὴ νύχτα» ποὺ κυκλοφόρησε τελευταίως).

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρίς οικογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εὐθὺς ἅμα φώτισε ἀρκετὰ γιὰ νὰ βλέπουμε, βγήκαμε. Ὁ Βιτάλης εἶχε ὁπλισθῆ μ' ἕνα χοντρὸ μπαστοῦνι· ἐπῆρα κι' ἐγὼ ἕνα ὅμοιο.

Ὁ Κάπης δὲν ἔδειχνε πιὰ τὸν τρόμο ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε παραλύσει τὴν νύκτα. Μὲ τὰ μάτια στὰ μάτια τοῦ κυρίου του, δὲν ἐπερίμενε παρὰ ἕνα νεῦμα γιὰ νὰ τρέξῃ μπροστά.

Ἐκεῖ ποὺ ἐμεῖς ζητούσαμε χάμω τὰ ἴχνη τοῦ Καρδούλη, ὁ Κάπης σήκωσε τὸ κεφάλι του κι' ἐγαύγισε μὲ χαρά. Αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξουμε στὸν ἀέρα κι' ὄχι στὴ γῆ.

Κι' ἀλήθεια, εἴδαμε πὼς τὸ χιόνι ποὺ σκέπαζε τὴν καλύβα μας, ἦταν ἐδῶ κι' ἐκεῖ πατημένο ὡς ἕνα μεγάλο κλῶνο, ποὺ ἔγερνε ἀπάνω ἀπ' τὴ σκεπή.

Ἀκολουθήσαμε μὲ τὰ μάτια τὸν κλῶνο αὐτό, ποὺ ἦταν μιᾶς μεγάλης βαλανιδιᾶς, κι' ἐκεῖ ψηλά, στὴν κορφὴ τοῦ δένδρου, εἴδαμε ἕνα μαῦρο σημάδι.

Ἦταν ὁ Καρδούλης!

Εὔκολο νὰ μαντεύσουμε τί εἶχε συμβῆ: Τρομαγμένος ἀπὸ τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλιῶν καὶ τῶν λύκων, ὁ πίθηκος, τὴν ὥρα ποὺ λείπαμε, ἀντὶ νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ φωτιά, ἀνέβηκε στὴ σκεπὴ τῆς καλύβας. Ἀπὸ κεῖ σκαρφάλωσε στὴ βαλανιδιά, ὅπου χώθηκε στὰ κλαδιά της καί, νομίζοντας τὸν ἑαυτό του ἀρκετὰ ἐξασφαλισμένο ἐκεῖ πάνω, δὲν ἀποκρίνουνταν ὅταν τὸν φωνάζαμε.

Τὰ καϋμένα τὰ σκυλιὰ ἔπεσαν θύματα τῶν λύκων.

Ὁ κακόμοιρος, ἔτσι κρυατσούλης ποὺ ἦταν, θὰ εἶχε ξεπαγιάσει!...

Ὁ Βιτάλης τὸν ἐφώναξε σιγὰ καὶ μαλακά· μὰ οὔτε ἀποκρίθηκε, οὔτε κουνήθηκε καθόλου.

Τὸν ἐφώναξε ἀκόμα πολλὲς φορές· μὰ ὁ Καρδούλης δὲν ἔδινε σημεῖα ζωῆς.

Ἔπρεπε νὰ πληρώσω τὴ νυκτερινή μου ἀμέλεια.

—Θέλετε, εἶπα, ν' ἀνέβω νὰ τὸν πάρω ἐγώ;

—Θὰ πέσῃς καὶ θὰ σκοτωθῇς.

—Δὲν ὑπάρχει φόβος.

Δὲν τὦπα σωστά: Φόβος ὑπῆρχε, ἢ τοὐλάχιστο δυσκολία. Τὸ δένδρο, ἐκτὸς ποὺ ἦταν ψηλό, ἦταν καὶ χιονισμένο στὰ μέρη ἐκεῖνα τοῦ κορμοῦ καὶ τῶν κλαδιῶν ποὺ τὰ ἔπιανε ὁ ἄνεμος.

Τὸ καλὸ εἶναι ποὺ ἤξερα ἀπὸ μικρὸς νὰ σκαρφαλώνω στὰ δένδρα καὶ σ' αὐτὴ τὴν τέχνη ἤμουν πολὺ δυνατός. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, στὸν κορμό, ἦταν μερικὰ ξεβλαστάρια. Αὐτὰ τὰ μεταχειρίσθηκα γιὰ σκαλοπάτια καί, ἂν καὶ τὰ χιόνια, καθὼς τὰ ἔπιανα, μοὔπεφταν στὰ μάτια καὶ μὲ τύφλωναν, κατάφερα, βοηθούμενος κι' ἀπὸ τὸν Βιτάλη, νὰ φθάσω σὲ λίγο ὡς τὴν πρώτη διακλάδωσι. Ἀπὸ 'κεῖ καὶ πέρα ἦταν εὔκολο ν' ἀνεβῶ. Μόνο ποὺ ἔπρεπε νὰ προσέχω νὰ μὴ γλιστρῶ ἀπάνω στὸ χιόνι.

Ἀναβαίνοντας ὁλοένα, μιλοῦσα καλοπιαστὰ τοῦ Καρδούλη πού, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου, μὲ κύτταζε μόνο μὲ τὰ λαμπερά του μάτια.

Τὸν ἔφθασα πιὰ κι' ἅπλωσα τὸ χέρι γιὰ νὰ τὸν πιάσω, ὅταν ἔξαφνα κάνει ἕναν πῆδο καὶ βρίσκεται σ' ἄλλο κλαδί.

Τὸν ἀκολούθησα ὡς ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι ὅμως, καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα, δὲν μποροῦν νὰ τρέχουν ἀπάνω στὰ δένδρα σὰν τοὺς πιθήκους. Γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ ἔπιανα τὸν Καρδούλη, ἂν τὸ δένδρο ἐκεῖνο δὲν ἦταν χιονισμένο. Μὰ τὸ χιόνι τοῦ ἔβρεχε πόδια καὶ χέρια καὶ γρήγορα κουράσθηκε ἀπὸ τὸ κυνηγητό. Τότε, κατρακυλῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, ἔπεσε μ' ἕνα πήδημα στὸν ὦμο τοῦ Βιτάλη καὶ χώθηκε στὴν προβειά του.

Ἦταν βέβαια σημαντικὸ ποὺ ξαναβρήκαμε τὸν Καρδούλη· μὰ δὲν ἔφθανε· τώρα ἔπρεπε νὰ βροῦμε καὶ τὰ σκυλιά.

Σὲ λίγο φθάσαμε στὸ μέρος ὅπου εἴχαμε πάει τὴ νύχτα κι' εἴχαμε ἰδῆ τὸ χιόνι πατημένο.

Τώρα ποὺ ἔφεγγε καλά, μᾶς ἦταν εὔκολο νὰ μαντεύσουμε τί εἶχε συμβῆ: στὸ χιόνι, μὲ βαθουλὰ ψηφία, ἦταν γραμμένη ὅλη ἡ ἱστορία τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῶν σκυλιῶν.

Ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὴν καλύβα, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀκολούθησαν τὸν ξυλότοιχό της καὶ βλέπαμε τώρα καθαρὰ τὰ ἴχνη τους σ' ἕνα διάστημα εἴκοσι μέτρων. Παρακάτω ὅμως, τὰ ἴχνη αὐτὰ χάνουνταν στὸ ἀναστατωμένο χιόνι. Ἐκεῖ φαίνονταν ἄλλα ἀποτυπώματα. Ἀπὸ ἐδῶ, ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔδειχναν ἀπὸ ποῦ καὶ μὲ τί μακριὰ πηδήματα οἱ λύκοι εἶχαν ριχθῆ στὰ σκυλιά· ἀπὸ ἐκεῖ, ἄλλα ποὺ μᾶς ἔδειχναν πρὸς ποιὸ μέρος τὰ εἶχαν πάρει ἀφοῦ τὰ σκότωσαν. Ἴχνη σκυλιῶν δὲν φαίνουνταν πιά, ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ αἱμάτινη γραμμὴ ποὺ κοκκίνιζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ χιόνι.

Ἦταν περιττὸ νὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ψάξιμο. Ἐδῶ οἱ λύκοι ἐσκότωσαν τὰ δυὸ σκυλιὰ κι' ἀπὸ δῶ τὰ ἐπῆραν γιὰ νὰ τὰ φᾶνε μὲ τὴν ἡσυχία τους σὲ κανένα ρουμάνι. Ἐξ ἄλλου ἔπρεπε νὰ φροντίσουμε γιὰ νὰ ζεσταθῇ τὸ γρηγορώτερο ὁ παγωμένος Καρδούλης.

Γυρίσαμε λοιπὸν στὴν καλύβα καὶ ἐνῷ ὁ Βιτάλης τοῦ ζέσταινε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια στὴ φωτιά, ἐγὼ τοῦ ζέσταινα καλὰ τὴν κουβέρτα κι' ἔπειτα τὸν τυλίξαμε σ' αὐτή. Μὰ δὲν τοῦ χρειάζουνταν μόνο μιὰ κουβέρτα, παρὰ κι' ἕνα καλὸ κρεββάτι καὶ προπάντων κάτι ζεστὸ γιὰ νὰ πιῇ. Δὲν εἴχαμε οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ ἄλλο. Πάλι καλὰ ποὺ εἴχαμε λίγη φωτιά!

Καθήσαμε, ὁ κύριός μου κι' ἐγώ, κοντὰ στὸ τζάκι καὶ μείναμε 'κεῖ ἀκίνητοι, χωρὶς νὰ λέμε λέξι, κυττάζοντας τὰ ξύλα ποὺ καίγουνταν.

Μὰ δὲν εἴχαμε ἀνάγκη οὔτε ἀπὸ λόγια οὔτε ἀπὸ βλέμματα, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε ὅ,τι αἰσθανόμαστε.

«Ὁ καϋμένος ὁ Ζερμπῖνος! ἡ καϋμένη ἡ Δούλση!... Οἱ καϋμένοι μας οἱ φίλοι!...»

Αὐτὰ τὰ λόγια ψιθυρίζαμε κι' οἱ δυό μας, καθένας χωριστά, ἢ τοὐλάχιστον αὐτὰ συλλογιζόμαστε.

Ἦταν οἱ σύντροφοί μας, οἱ βοηθοί μας, καὶ στὶς καλὲς ἡμέρες καὶ στὶς κακές· γιὰ μένα μάλιστα, τὸν καιρὸ ποὺ ἤμουν μόνος κι' ἀπελπισμένος, ἦταν οἱ φίλοι μου, σχεδὸν τὰ παιδιά μου.

Καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία, ὁ ἔνοχος τοῦ θανάτου τους!

Γιατὶ δὲν μποροῦσα, στὴ συνείδησί μου, ν' ἀθωωθῶ: Ἂν ἐφύλαγα καλύτερα, ὅπως εἶχα χρέος, ἂν δὲν ἄφινα νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος, οὔτε τὰ σκυλιὰ θάβγαιναν ἔξω, οὔτε

οἱ λύκοι θἄρχουνταν ὡς τὴν καλύβα μας, γιατ' ἡ φωτιὰ θὰ τοὺς κρατοῦσε μακρυά.

Πῶς ἤθελα νὰ μὲ μαλώση τώρα ὁ Βιτάλης! νὰ μὲ κτυπήση ἀκόμα παρακαλοῦσα!...

Μὰ δὲν μοῦ ἔλεγε λέξι. Οὔτε κἂν μὲ κύτταζε. Κάθουνταν μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο μπροστὰ στὴ φωτιά. Θὰ συλλογίζουνταν βέβαια τί θὰ γινόμαστε χωρὶς τὰ σκυλιά. Πῶς θὰ κάναμε παραστάσεις; Πῶς θὰ κερδίζαμε τὸ ψωμί μας;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ὁ κύριος Καρδούλης

Τὰ προγνωστικὰ τῆς αὐγῆς ἀλήθεψαν: ὁ ἥλιος ἔλαμπε σὲ οὐρανὸ ἀσυννέφιαστο κι' οἱ χλωμές του ἀκτῖνες ἀντανακλοῦσαν στὸ ἄσπιλο χιόνι. Τὸ δάσος, θαμπὸ χθὲς καὶ μελαγχολικό, ἔφεγγε σήμερα μὲ μιὰ λάμψι ποὺ τύφλωνε τὰ μάτια.

Κάθε τόσο, ὁ Βιτάλης ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν κουβέρτα κι' ἔπιανε τὸν Καρδούλη· μὰ ὁ πίθηκος δὲν εἶχε ζεσταθῆ κι' ὅταν ἔσκυβα πάνω του, τὸν ἄκουγα νὰ τουρτουρίζη.

Εἴδαμε σὲ λίγο πῶς δὲν θὰ κατωρθώναμε ἔτσι νὰ τοῦ ζεστάνουμε τὸ αἷμα, τὸ παγωμένο μέσα στὶς φλέβες του.

— Πρέπει νὰ φθάσουμε σὲ κανένα χωριό, εἶπε ὁ Βιτάλης σηκωνόμενος, εἰδεμὴ ὁ Καρδούλης ἐδῶ θὰ ψοφήση. Ἂν δὲν μᾶς ψοφήση στὸ δρόμο, πάλι καλά. Πᾶμε!

Ἡ κουβέρτα ξαναζεστάθηκε καλά, ὁ Καρδούλης τυλίχθηκε μέσα κι' ὁ Βιτάλης τὸν ἔχωσε στὸν κόρφο του.

Ἑτοιμασθήκαμε νὰ ξεκινήσουμε.

— Νὰ ἕνα ξενοδοχεῖο, εἶπε ὁ κύριός μου, ποὺ τοῦ πληρώσαμε πολὺ ἀκριβὰ τὴ φιλοξενία!

Καὶ καθὼς τἄλεγε αὐτά, ἡ φωνή του ἔτρεμε.

Βγῆκε πρῶτος κι' ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα.

Ὁ Κάπης εἶχε μείνει στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας, κυττάζοντας πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν χαθῆ τὰ συντρόφια του. Τὸν φωνάξαμε γιὰ νὰ μᾶς ἀκολουθήση.

Ἅμα βγήκαμε στὸ μεγάλο δρόμο, διασταυρωθήκαμε μ' ἕνα κάρρο κι' ὁ ἁμαξᾶς μᾶς εἶπε πῶς σὲ μιὰ ὥρα θὰ βρίσκαμε ἕνα χωριό. Αὐτὸ μᾶς ἔδωσε δύναμι, ἂν κι' ἦταν πολὺ δύσκολο, πολὺ κουραστικὸ νὰ περπατοῦμε στὸ πυκνὸ ἐκεῖνο χιόνι, ὅπου ἐγὼ χωνόμουν σχεδὸν ὡς τὴ μέση.

Κάθε λίγο ρωτοῦσα τὸν Βιτάλη πῶς ἦταν ὁ Καρδούλης καὶ μοῦ ἀποκρίνουνταν πὼς τὸν ἄκουγε πάντα νὰ τουρτουρίζη.

Ἐπὶ τέλους, στὰ πόδια ἑνὸς λόφου, φάνηκαν οἱ ἄσπρες σκεπὲς ἑνὸς μεγάλου χωριοῦ· λίγο ἀκόμα καὶ θὰ φθάναμε.

Δὲν συνηθίζαμε νὰ πηγαίνουμε στὰ καλύτερα ξενοδοχεῖα· ἀπεναντίας σταματούσαμε ἀπέξω ἀπὸ τὰ χωριὰ ἢ στὰ προάστεια τῶν πόλεων, καὶ διαλέγαμε κανένα φτωχικὸ χάνι, ποὺ μποροῦσε νὰ μᾶς φιλοξενήση χωρὶς νὰ μᾶς ἀδειάση τὸ πουγγί.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν ἔγιν' ἔτσι: ἀντὶ νὰ σταματήση στὴν εἴσοδο τοῦ χωριοῦ, ὁ Βιτάλης προχώρησε ὡς ἕνα ξενοδοχεῖο, ποὺ εἶχε ἀπέξω μιὰ ὡραία χρυσωμένη ἐπιγραφή. Ἀπὸ τὴν ὁλάνοιχτη πόρτα τοῦ μαγειρείου ἔβλεπες ἕνα τραπέζι φορτωμένο κρέατα καὶ σ' ἕνα μεγάλο τζάκι πλῆθος κατσαρόλες ἀπὸ κόκκινο χάλκωμα, τραγουδοῦσαν φαιδρά, πετῶντας στὸ ταβάνι συννεφάκια ἀπὸ ἀτμούς.

Ὁ Βιτάλης, μὲ τὸ ὕφος τοῦ «κυρίου», ποὺ ἤξερε νὰ παίρνη ὅταν ἤθελε, μπῆκε στὸ μαγειρεῖο καί, κορδωμένος, χωρὶς νὰ βγάλη τὸ καπέλλο του, ρώτησε τὸν ξενοδόχο ἂν εἶχε νὰ μᾶς δώση μιὰ καλὴ κάμαρα μὲ φωτιά.

Στὴν ἀρχή, ὁ ξενοδόχος δὲν μᾶς ἐπρόσεξε καθόλου· ὁ τρόπος ὅμως τοῦ Βιτάλη τοῦ ἔκαμ' ἐντύπωσι καὶ μιὰ μικρὴ ὑπηρέτρια διατάχθηκε νὰ μᾶς ὁδηγήση ἀπάνω.

— Πλάγιασε γρήγορα, μοῦ εἶπε ὁ κύριός μου, ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια ἄναβε τὸ τζάκι.

Ἀπόρησα· γιατὶ νὰ πλαγιάσω; Προτιμοῦσα τώρα τὸ τραπέζι ἀπὸ τὸ κρεββάτι.

— Γρήγορα, ξανάπε ὁ Βιτάλης.

Ἀναγκάσθηκα νὰ πλαγιάσω.

Τὸ κρεββάτι εἶχε ἕνα χράμι πολὺ χονδρό. Ὁ Βιτάλης μ' ἐσκέπασε μ' αὐτὸ ὡς τὸ κεφάλι.

— Προσπάθησε νὰ ζεσταθῇς, μοῦ εἶπε· ὅσο περισσότερο ζεσταθῇς, τόσο καλύτερα.

Καὶ ὅμως ἐγὼ δὲν ἐκρύωνα καθόλου!

Ὅσο ἔμενα ἀκίνητος κάτω ἀπ' τὸ χράμι γιὰ νὰ ζεσταθῶ, ὁ Βιτάλης, πρὸς μεγάλη ἔκπληξι τῆς καμαριέρας, γύριζε καὶ ξαναγύριζε ἀπάνω ἀπ' τὴ φωτιὰ τὸν δυστυχισμένο Καρδούλη, λὲς κι' ἤθελε νὰ τὸν ψήση.

— Ζεστάθηκες; μὲ ρώτησε σὲ λίγο.

— Ἔσκασα!

— Ἄ, μπράβο!

Ἔτρεξε τότε κοντά μου, ἔβαλε τὸν Καρδούλη στὸ κρεββάτι καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸν κρατῶ σφικτὰ στὸ στῆθος μου.

Ὁ κακόμοιρος ὁ πίθηκος, ποὺ ἄλλες φορὲς χαλοῦσε τὸν κόσμο ὅταν τοῦ ἐπέβαλλαν κάτι τι ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσε, τώρα φαίνουνταν ὑποταγμένος σὲ ὅλα. Στέκουνταν κολλημένος ἀπάνω μου, χωρὶς νὰ κουνιέται καθόλου. Δὲν ἐκρύωνε πιὰ· τὸ σωματάκι του ἔκαιγε.

Ὁ κύριός μου εἶχε κατεβῆ στὸ μαγειρεῖο. Καὶ σὲ λίγο ἀνέβηκε κρατῶντας ἕνα φλυτζάνι ζεστὸ κρασὶ μὲ ζάχαρι.

Προσπάθησε νὰ δώση μερικὲς κουταλιὲς ἀπ' αὐτὸ τὸ θερμαντικὸ στὸν Καρδούλη, μὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ ξεσφιχθοῦν τὰ δόντια τοῦ πιθήκου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΤΑ 11 ΦΕΓΓΑΡΙΑ ΤΟΥ

Ὁ πλανήτης Ζεὺς εἶναι 1300 φορὲς μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν Γῆν καὶ γυρίζει γύρω στὸν Ἥλιον εἰς διάστημα 11 ἐτῶν. Ἡ Γῆ μας, ὡς γνωστόν, ἔχει ἕνα μόνον φεγγάρι, ἐνῷ ὁ Ζεὺς ἔχει 11 φεγγάρια. Τὰ δύο ἀπ' αὐτὰ ἀνεκαλύφθησαν τὸ περασμένο καλοκαῖρι. Γιὰ πολλὰ χρόνια οἱ ἀστρονόμοι ἐνόμιζαν ὅτι ἔχει μόνον 9. Ἀλλὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1938, ἐνῷ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἀστρονόμοι τοῦ μεγάλου ἀστεροσκοπείου τοῦ ὄρους Οὐΐλσων τῆς Ἀμερικῆς ἔλειπαν στὴ Στοκχόλμη τῆς Σουηδίας, ποὺ ἔγινε τὸ Διεθνὲς Ἀστρονομικὸ Συνέδριο, ἕνας νεαρὸς ἀστρονόμος βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐργασθῇ μὲ τὸ μεγάλο τηλεσκόπιον ποὺ ἔχει φακὸ διαμέτρου 2,50 μέτρων καὶ ἦταν πράγματι εὐτυχής. Διότι ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες κατώρθωσε νὰ φωτογραφήση δύο δορυφόρους, καὶ ἔται νὰ προσθέση ἀρκετὰ εἰς τὴν ἐπιστήμην, ποὺ βοηθοῦν στὴ λύσι πολλῶν προβλημάτων τῆς Ἀστρονομίας.

Ὁ Ζεὺς λοιπὸν ἔχει 11 φεγγάρια καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τὴ μεγαλοπρέπεια ποὺ θὰ ἔχουν αἱ νύκτες ἐπάνω εἰς αὐτόν, ποὺ θὰ ρίχνουν τὸ φῶς των 11 φεγγάρια. Πόσον ὡραῖες εἶναι αἱ νύκτες τῆς Γῆς ὅταν φωτίζωνται ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ποὺ τὴν ἀκολουθεῖ στὸ γῦρο της πέριξ τοῦ Ἡλίου. Ἀλλὰ ποῖον ὑπέροχον θέαμα θὰ παρουσιάζουν αἱ νύκτες τοῦ Διός!

Ἀπὸ τὸν Δία ἡ Γῆ μας φαίνεται σὰν ἕνα μικρὸ ἀστέρι, ὄχι λαμπρό, ἀλλὰ κάπως θαμπό, διότι ὁ πλανήτης μας, ἡ Γῆ, δὲν ἔχει δικό του φῶς. Λαμβάνει τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου καὶ τὸ ἀντανακλᾷ στὸ διάστημα.

Τὰ μεγαλείτερα τηλεσκόπια ποὺ ὑπάρχουν.

Ἀναμφιβόλως, τὰ μεγαλείτερα τηλεσκόπια ἔχει σήμερον ἡ Ἀμερική. Δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι καὶ αἱ ἄλλαι χῶραι στεροῦνται ἰσχυρῶν ὀργάνων. Ἡ Ἀγγλία μὲ τὸ ὀνομαστὸν Ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Γκρήνουϊτς, ἡ Γαλλία, ἡ Γερμανία, ἡ Ρωσσία, ἡ Ἰταλία καὶ ἄλλαι χῶραι τῆς Εὐρώπης ἔχουν ἀρκετῆς ἐντάσεως ἀστρονομικὰ ὄργανα.

Ἀλλὰ δὲν παίζουν τὸν πρωτεύοντα ρόλον μόνον αἱ μεγεθύνσεις τῶν τηλεσκοπίων. Διότι ὑπάρχουν οὐράνια φαινόμενα, ποὺ πρέπει νὰ τὰ παρακολουθῶμεν τακτικά, ἔστω καὶ μὲ μικρότερα ὄργανα. Τὰ μεγάλα τηλεσκόπια εἶναι δύσκολον νὰ κατασκευασθοῦν, ἀλλὰ εἶναι καὶ δύσχρηστα κατὰ τὰς παρατηρήσεις. Ὁμοιάζουν αὐτά, ἠμπορεῖ νὰ πῇ κανείς, μὲ τὸ βαρὺ πυροβολικόν. Ἀλλὰ πόσες φορὲς ἀποδεικνύεται πολὺ χρησιμώτερον καὶ πρακτικώτερον τὸ πεζικὸν μὲ τὰ ἁπλᾶ ὅπλα!

Δι' αὐτό, μολονότι τώρα προσπαθοῦν νὰ κάμουν ἀκόμη μεγαλείτερα τηλεσκόπια, ἐν τούτοις καὶ τὰ παλαιὰ καὶ μικρότερα προσφέρουν ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας δὲν ἠμποροῦν νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὰ μεγαλείτερα ἀστρονομικὰ ὄργανα τοῦ κόσμου.

ΣΕΙΡΙΟΣ

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Ἀπὸ Πεντέλης μάρμαρα στὰ στήθεια της πλασμένα
Καὶ μέσα της μιὰ Ἑλληνικὴ χαμογελᾶ καρδιὰ
Καὶ νὰ ἡ Τετάρτη Αὐγούστου μας ποὔρθε κι' ἀδελφωμένα
τ' ἀγκάλιασε φιλόστοργα τ' ἀγαπητὰ παιδιά.

Μέσ' στὴν καρδιά της ἄσβεστη θὰ μείνη πάντα ἡ μέρα
ποὺ θάμπωσε τὰ βλέμματα ὅλου τοῦ γύρω κόσμου...
Ποὔδιωξε τὰ λυγίσματα καὶ σκόρπισε ἀπὸ πέρα
τὰ κρίνα, τὰ χρυσάνθεμα, τὴ μυρωδιὰ τοῦ δυόσμου.

Ἀκράδαντη κι' ἀλύγιστη τραβάει ἡ Νεολαία
νὰ φέρῃ τὴν Ἑλλάδα μας στὴν ἄγνωστή της δόξα,
νὰ τῆς δωρήσῃ ἀθάνατα κάποια ζωούλα νέα
γεμάτη στεφανώματα, γεμάτη οὐράνια τόξα.

Ἐπῳδός

Στῆς Τετάρτης Αὐγούστου τὰ μῦρα
ἐνῷ γύρω γελάει κι' ἡ πλάση.
Νά! Περνοῦν τὰ κορμιὰ τὰ δροσᾶτα
Καὶ φαντάζει σὰν θεία — τριγύρα —
ἡ Μορφὴ τ' Ἀρχηγοῦ ποὔχει πλάσει
γιὰ τὸ μέλλον μας ρόδινη στράτα.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ

★

ΣΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Εἴμαστε ἐμεῖς τῶν προγόνων ὁ σπόρος
ποὺ σκορπίστη σὲ κάθε μεριά,
ἀπὸ σκλάβους ἀνθρώπους φόρος
στὴ μεγάλη θεία Λευτεριά.
Ἑνωμένοι βαδίζουμε τώρα
μὲ γεμάτην ἐλπίδες καρδιὰ
γιὰ νὰ δρέψουμε τ' ἄφθονα δῶρα
τῆς ἑνώσεως γέροι παιδιά.
Ὁ καλὸς Κυβερνήτης ἂς ζήσῃ
στὸ πλευρὸ τοῦ τρανοῦ Βασιλιᾶ
π' ὁ Θεὸς μᾶς τοὺς ἔχει χαρίσει,
γιὰ νὰ ζήσουμε δόξα παληά.

ΣΟΝΙΑ Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑΚΗ

★

ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗ

Χαρὰ στὸν Νέο τῆς Ε. Ο. Ν.
ὁπού 'χει τέτοια χάρη,
χλωρὸ στεφάνι δάφνινο
σὲ ἄθλημα νὰ πάρῃ.

Σὰ νικητὴς αἰώνια ζῇ,
ποτές του δὲν πεθαίνει,
γιατὶ ἡ δόξα ἀδιάκοπα
τραγούδια τοῦ ὑφαίνει.

ΝΕΟΦ. Κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ

ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Εἶναι τώρα κάπου 60 χρόνια, ποὺ ὁ πατέρας μας, ἕνας γεροδάσκαλος, ὅπως τὸν ἔλεγαν οἱ χωριανοί, εἶχε διορισθῆ σ' ἕνα χωριὸ λίγο κοντὰ στὰ σύνορα τῆς Βουλγαρίας. Μιὰ μέρα παγερὴ τοῦ Δεκεμβρίου, ποὺ ἔξω τ' ἀγριοβόρρι ἔσυρε ὅ,τι εὕρισκε στὸ πέρασμά του, καὶ ποὺ οὔτε ἕνα φύλλο κίτρινο δὲν βρίσκουνταν στὰ δένδρα, ἐμεῖς τὰ δύο ἀδέλφια, τὄνα 6 χρόνων κι' ἐγὼ τότε 8, καθισμένοι κοντὰ στὴ φωτιὰ μὲ τὴν καλήν μας κυρούλα, ποὔταν ὀνομαστὴ στὸ χωριὸ γιὰ τὶς καλωσύνες της, ἄρχισε νὰ μᾶς λέῃ παραμύθια.

Ὁ μεγαλύτερός μας ἀδελφός, νέος τότε ὡς 22 χρόνων, τὸ καμάρι τοῦ χωριοῦ κι' ὁ νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ μας, γιατὶ ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα μας εἶχαν πεθάνει ἐδῶ καὶ 4 μῆνες, εἶχε πάει νὰ πολεμήσῃ μὲ τοὺς Βουλγάρους γιὰ τὴν Πατρίδα. Ἡ μάχη γινότανε λίγες ὧρες ἔξω ἀπ' τὸ χωριό μας, κι' ἐμεῖς ἀκούοντες τὰ βόλια τῶν ἀγρίων ἐχθρῶν μας, ἐπεριμέναμε μ' ἀνυπομονησία καὶ λαχτάρα νὰ μάθωμε γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀδελφοῦ μας καὶ τ' ἀποτελέσματα τῆς μάχης.

Ἡ κυρούλα ἐξακολουθοῦσε νὰ μᾶς λέῃ τὰ παραμύθια κι' ἐμεῖς τὴν ἀκούαμε μὲ προσοχή. Ξάφνου μέσ' στὴν ἡσυχία τοῦ δειλινοῦ ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς μας ἀρχίζει νὰ σημαίνῃ λυπητερά. Ἡ κυρούλα μας γιὰ μιὰ στιγμὴ τάχασε... Πετιέται ἀπ' τὴν καρέκλα της τρομαγμένη, γιατὶ ἀμέσως κάτι κακὸ ὑπωπτεύθηκε, κι' ἐμεῖς τότε μικρά, δὲν βάλαμε τίποτε κακὸ στὸ νοῦ μας.

Ἐ-ύριζε ὁλοῦθε κι' ἄφθονα δάκρυα εἶχαν γεμίσει τὸ ρυτιδωμένο της πρόσωπο. Ἀκόμη δὲν εἴχαμε ἐννοήσει τί συνέβαινε... Τότε κι' ἐμεῖς ἀπὸ περιέργεια ρίχνουμε μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρο στὸ δρόμο. Καὶ τί νὰ δοῦμε ; Τὶς χωριανὲς μὲ τὰ παιδιά τους στὴν ἀγκαλιὰ νὰ τρέχουν καὶ νὰ φωνάζουν σὰν τρελλὲς ἀπ' τὴν τρομάρα τους, τοὺς γέρους ποὺ μόλις μπορούσαν νὰ σύρουν τὰ πόδια τους, νὰ τρέχουν κι' αὐτοί... Δὲν ἄκουε κανεὶς τίποτε, παρὰ τὶς φωνὲς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀθώων πλασμάτων, τὰ οὐρλιάσματα τῶν σκυλιῶν καὶ τὴν βοὴν τῶν κανονιῶν π' ἀκούονταν συχνότερα καὶ καθαρώτερα...

Μέσα στὸν θόρυβον αὐτό, ἀκοῦμε τὶς λέξεις ποὺ ἀντηχοῦν ἀκόμη μέσ' στ' αὐτιά μου. Βούλγαροι! Βούλγαροι στὸ χωριό!

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ ἡ κυρούλα μας, μᾶς παίρνει στὴν ἀγκαλιά της, μᾶς ρίχνει μιὰ στοργικὴ δακρυσμένη ματιά, μᾶς δίνει καὶ τὸν τελευταῖο ἀσπασμό, γιατὶ δὲν ἤξερε τί θ' ἀπογίνωμε καὶ μᾶς λέει. Ἀγαπημένα μου παιδιά, πρέπει νὰ φύγωμε γιὰ τὰ βουνά, γιατὶ σὲ λίγο οἱ Βούλγαροι θὰ εἶναι στὸ χωριό μας, κι' ἂν μείνωμε θὰ μᾶς σφάξουν τ' ἄπιστα σκυλιά. Πρέπει νὰ φύγωμε καὶ ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος. Δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ χαθοῦμε. Καλύτερα παιδιά μου νὰ πεθάνωμε στὰ βουνά, παρὰ νὰ πέσωμε στὰ χέρια τῶν Βουλγάρων. Ἐμεῖς στὰ λόγια της ἀρχίσαμε ἕνα παραπονιάρικο κλάμα γιατὶ θ' ἀφίναμε τ' ἀγαπημένο μας χωριό, ποὺ ἐκεῖ γεννηθήκαμε καὶ εἴχαμε ὅλες τὶς εὐτυχίες μας.

. . . .

Προχωρούσαμε ὁλοένα προχωρούσαμε, ἀλλὰ πάντα μὲ φόβο καὶ τρόμο μὴ συναντήσωμε στὸ δρόμο τὸν ἐχθρό, ρίχνοντες πότε πότε καμμιὰ ματιὰ πίσω στ' ἀγαπημένο μας χωριό, ποὺ μόλις φαίνουνταν τὰ ἄσπρα σπιτάκια κι' ἡ ἐκκλησιά μας ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ψηλόκορμα δένδρα...

Πόσα δάκρυα δὲν ἐχύσαμε γιὰ τὸν ἀποχωρισμὸ τοῦ χωριοῦ μας... Πόσες νύχτες δὲν ἐκοιμηθήκαμε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς χιονισμένους βράχους τουρτουρίζοντες ἀπ' τὸ κρύο, καὶ ὅμως εἴμασταν πιὸ εὐχαριστημένοι, γιατὶ εἴμασταν ἐλεύθεροι καὶ ὄχι σκλάβοι τῶν Βουλγάρων... Ἐπὶ 5 ἡμερόνυχτα σχεδὸν βαδίζαμε καὶ μόλις μπορούσαμε νὰ κινηθοῦμε ἀπ' τὴν κούρασι καὶ τὴν πεῖνα, γιατὶ ἀπ' τὸ λιγοστὸ ψωμὶ ποὺ προφθάσαμε νὰ πάρωμε δὲν ὑπῆρχε ψίχουλο πιά. Ἀλλ' ὁ μεγάλος, ὁ πανάγαθος Θεὸς δὲν μᾶς ἄφησε νὰ χαθοῦμε...

Σὲ λίγο φθάναμε στὸ ὕψωμα ἑνὸς βουνοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀπὸ μακρυὰ διακρίνομεν ἕνα μικρὸ χωριουδάκι, ἀλλὰ σὲ τί μέρος εἴχαμε βρεθῆ δὲν ἐγνωρίζαμεν... Προχωρούσαμε καὶ ὅσο προχωρούσαμε τὰ μικροσκοπικὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ διακρίνουνταν καθαρώτερα. Βρεθήκαμε στὸν πρασινισμένο κάμπο τοῦ χωριοῦ, καὶ σὲ λίγο ἦλθαν στ' αὐτιά μας οἱ τόνοι τῆς φλογέρας κάποιου βοσκοῦ, ποὺ ἔπαιζε κάποιο τραγοῦδι πατριωτικό, καὶ ποὺ μᾶς τὄχε μάθει ὁ δάσκαλος τοῦ χωριοῦ μας. Ὁ ἀδελφός μου διακρίνει τὸν βοσκὸ κάτω ἀπ' ἕνα γερο-πλάτανο μὲ τὸν πιστό του σκύλο πλάϊ του καὶ πάρα πέρα τὰ προβατάκια ἔβοσκαν στὸν πράσινο κάμπο...

Πλησιάζοντες τὸ βοσκό, ἕνα ἀγαθὸ χωριανό, ποὺ ἡ ἀγαθή του ψυχὴ ἦταν ζωγραφισμένη στὸ ἡλιοκαμένο πρόσωπό του, ταράχτηκε ποὺ μᾶς εἶδε ξαφνικὰ μπρός του, γιατὶ εἴχαμε γίνει πιὰ σὰν φαντάσματα, ἀλλὰ ἡ κυρούλα μας τὸν καθησύχασε διηγῶντας την ὅλην τὴν ἱστορία μὲ κλάματα. Ὁ ἀγαθώτατος αὐτὸς βοσκός, ὁ σταλμένος ἴσως ἀπ' τὴν Θεία Πρόνοια, δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν συγκίνησι του καὶ δύο πόνου δάκρυα ἐκύλισαν ἀπ' τὰ μάτια του. Ἐδέχθη μὲ ὅλην του τὴν χριστιανικὴ καρδιὰ νὰ μᾶς φιλοξενήσῃ στὸ φτωχικό του, καλύβι, καὶ μᾶς προσέφερε ὅ,τι καλὸ εἶχε, κι' ἐμεῖς τρώγαμε μὲ τόσην εὐχαρίστησι καὶ εἴμασταν τόσο χαρούμενοι π' ἀξιωθήκαμε καὶ πάλι νὰ πατήσωμε σὲ χῶμα ἑ λ λ η ν ι κ ό !!!

...Δὲν λησμονῶ οὔτε θὰ λησμονήσω παιδιά μου ἐνόσῳ βρίσκομαι στὸν κόσμο, τὸν σκληρὸ ἀποχωρισμὸ τοῦ χωριοῦ μου καὶ τὴν φιλοξενία τοῦ καλοῦ βοσκοῦ.

. . . .

Ἔτσι ἐτελείωσε τὴν ἱστορία του ὁ παπποῦς στὰ ἐγγονάκια του, ποὺ εἶχαν μαζευτῆ γύρω στὴ φωτιὰ καὶ ἄκουαν μὲ προσοχὴ τὴν ἀληθινὴ ἱστορία του.

ΛΕΛΑ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Νυχτώνει! Μαῦρα πέπλα σκεπάζουν τὴ γῆ ἐνῷ στὸ στερέωμα θαμποφέγγουν δειλὰ - δειλὰ τὰ πρῶτα ἀστέρια.

Μιὰ σιωπὴ βαρειὰ ἁπλώνεται στὴ γῆ, στὸν ἀέρα, παντοῦ... Καὶ στὸ ἔρημο σπιτάκι τῆς ἀκρογιαλιᾶς ὅλα εἶναι σιωπηλά. Τὸ λυχνάρι στὸ τραπέζι τρεμοσβύνει...

Μέσα στὸ μισοσκόταδο ἕνας λυγμὸς ἀκούεται... κι' ἄλλος... κι' ἄλλος. Κάποιος κλαίει.

Εἶναι μιὰ μάννα! Μιὰ γρηὰ μάννα ποὺ ἔχασε τὸ παιδί της, μιὰ μητέρα ποὺ ἕνα φαρμακερὸ βόλι ἦλθε νὰ τῆς πάρῃ τὸ λεβέντη της.

Δίπλα της θρηνεῖ ὁ πατέρας...

Τὸ λυχνάρι ἔσβυσε... Μιὰ παράξενη σιγαλιὰ γεμάτη λύπη καὶ μυστήριο ἁπλώνεται ὁλόγυρα.

Ξάφνου μιὰ φωνὴ βαρειά, γεμάτη συγκίνησι καὶ ἐθνικὸ παλμὸ ἀκούεται. Εἶναι ὁ πατέρας ποὺ περήφανα διώχνει τὸν πόνο ποὺ φωλιάζει μέσα του.

«Φτάνουν τὰ κλάματα! Τὸ παιδί μας ἔπεσε γιὰ τὴν Πατρίδα. Πέθανε εὐχαριστημένο, ἀφοῦ μπόρεσε νὰ προσφέρῃ τὸ αἷμα του πολεμῶντας γιὰ τὰ ὑψηλὰ ἰδανικὰ Της».

Σὰν ἠχὼ μακρινὴ ἔφθασαν στ' αὐτιὰ τῆς μάννας τὰ λόγια αὐτά. Μέσα της ξύπνησε ἡ πατριώτισσα...

Δύο χέρια ἔσμιξαν μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἕνας ψίθυρος ἀκούστηκε:

«Ὅλα γιὰ τὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν γλυκειὰ καὶ δοξασμένη Ἑλλάδα μας».

Π. Σ. ΛΕΜΟΝΗ

Ἀπὸ τοὺς Πανελληνίους Ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. Ο ΟΡΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙ ΤΩΝ

1) Φαλαγγῖται καὶ φαλαγγίτισσαι Δαφνίας Λέσβου κατὰ μίαν θεατρικὴν παράστασιν ποὺ ἔδωσαν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ταμείου τῆς Ὑποδιοικήσεώς των.
2) Φαλαγγίτισσαι τῆς 181ης φάλαγγος Ἕβρου.
3) Φαλαγγῖται τῆς Κοινότητος Ἀμπελῶνος κατὰ τὴν δενδροφύτευσιν τῆς Λεωφόρου τοῦ χωρίου των.
4) Φαλαγγῖται Κορωπίου.
5) Φαλαγγῖ
6) Φαλαγγῖ
7) Φαλαγγί
8) Ἡ ὀρειβ
λου τῆς
9) Φαλαγγῖ
10) Φαλαγγί

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ται καὶ φαλαγγίτισσαι Χίου.
ται 1ου Τάγματος Πενταπόλεως.
τισσαι Δημοτικοῦ Σχολείου Κορωπίου.
ατικὴ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἄνω Βό-
Ε. Ο. Ν.
ται καὶ φαλαγγίτισσαι Χαλκίδος.
τισσαι Θηβῶν.

Φαλαγγίτισσαι Ὑποδιοικήσεως Γρεβενῶν.

Φαλαγγίτισσαι Σχηματισμοῦ Νεαπόλεως Βοιῶν

Η ΣΕΛΙΣ για κορίτσια

ΑΥΤΟΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

«Γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῆ ἡ νίκη μας καὶ νὰ σταθῆτε στὸ ὕψος τῆς μεγάλης σας ἀποστολῆς πρέπει νὰ αὐτοπειθαρχῆτε».

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,

«Κάθε ἄνθρωπος, λέγει ὁ Ντισραέλι, ἔρχεται στὸν κόσμο γιὰ νὰ κάνη ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἀρέση πραγματικά». Ἀπὸ πρώτης ὄψεως ἡ σοφία αὐτὴ τοῦ Ντισραέλι μᾶς ἐκπλήσσει. Εἶναι ἀλήθεια, πὼς ἂν πάρη κανεὶς τὴ σκέψι αὐτὴ χωρὶς νὰ τὴν ἐξετάση στὴν βαθύτερή της ἔννοια, θὰ πέση σὲ βάλτο, θὰ χαθῆ. «Νὰ κάνη ὁ ἄνθρωπος ὅ,τι τοῦ ἀρέσει» εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνο. Ξέρουμε πὼς στὸν ἄνθρωπο καὶ μάλιστα στὸν νέο ἄνθρωπο ἀρέσει πολλὲς φορὲς ἢ μᾶλλον τὶς πιὸ πολλὲς φορές, τὸ κακὸ καὶ ἡ ἁμαρτία. Ἂν λοιπὸν ἀκολουθήση τὸν κανόνα αὐτὸν θὰ βρεθῆ μπασμένος στὸ λαβύρινθο τοῦ χαμοῦ. Θὰ συνηθίση νὰ ἔχη γείτονα καὶ σύντροφο τὸ κακὸ καὶ θὰ διαλέξη ὅταν βρεθῆ στὸ σταυροδρόμι τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Κακίας, τὸ δεύτερο.

Ὅμως ὁ Ντισραέλι προσθέτει: «Ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἀρέση πραγματικά». Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ «πραγματικά» κεῖται ἡ λύσι τοῦ αἰνίγματος.

Νέο κορίτσι,

Ἡ ψυχή σου εἶναι ἀνθὸς καὶ λουλοῦδι, ποὺ ἀληθινὰ ποτὲ δὲν θέλησε τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία πραγματικά. Μόνο ἴσως κάποτε πλανήθηκε καὶ παραστράτησε. Τώρα ποὺ ἡ ἡλιόλουστη ἐποχὴ τῆς ἐθνικῆς ἀνοίξης σοῦ παρέχει τὰ μέσα γιὰ νὰ ἀνοίξης τὰ μάτια καὶ νὰ διακρίνης τὸ δρόμο, μὴν ἀμελήσης.

Ὠφελήσου ἀπ' τὶς προσπάθειες τῶν ἡγετῶν σου, ἄκουσε καὶ νοιῶσε τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ σου.

Γίνου ἐσὺ ἡ ἴδια ἀγωνίστρια πρῶτα ἐνάντια σ' ὅλους τοὺς ἐχθροὺς ποὺ θρονιάστηκαν μέσα σου. Σιγά-σιγά, μὰ βέβαια, θάρθη μιὰ μέρα, ποὺ θὰ τοὺς νικήσης. Ὁλόκληρα τάγματα ἀπὸ κακίες, ὁλόκληρες φάλαγγες ἀπὸ ἄβουλες σκέψεις, ὁλόκληρες λεγεῶνες ἀπὸ στρεβλὲς τάσεις.

Μάθε νὰ ξεχωρίζης καὶ νὰ διακρίνης τὶς δονήσεις τῶν ἁρμονικῶν ἤχων, ἀπὸ τὸ βούϊσμα καὶ τὸ ἀνακάτωμα τῶν ἄρρυθμων καὶ ὑστερικῶν φωνῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ σου! Γίνου δυνατὴ νὰ πνίγης τὶς δυσαρμονίες, ἀφίνοντας τὴ γλυκειὰ μελῳδία ἑνὸς ἀληθινὰ ἀνθρωπίνου Εἶναι ν' ἁπλώνεται χαϊδεύοντας τὴν ψυχή σου.

Νέο κορίτσι,

Ἀφοῦ ὁ μυθικὸς Ὀρφέας μὲ τὸν αὐλό του ἡμέρωσε τὰ θηρία, πὼς εἶναι δυνατὸν ἐσὺ μὲ τὴν ὀμορφιὰ τῆς νειότης σου νὰ μὴ δαμάσης καὶ νικήσης μὲ τὴν δροσιὰ τῆς ἀνοίξεώς σου ὅλα τὰ κακὰ συναισθήματα, ὅλες τὶς χαμηλὲς ἐπιθυμίες, ποὺ σὲ ἐπιβουλεύονται; Πῶς δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξερριζώσης τὰ ζιζάνια ἀπὸ τὸ ψυχικό σου περιβόλι;

Αὐτὸ θὰ τὸ πῆ ἡ αὐτοπειθαρχία! Νὰ κυριαρχήσης νικήτρα πάνω σ' ὅλες τὶς ἐπικίνδυνες διαθέσεις, νὰ φθάσης τροπαιοφόρα στὶς βαθειὲς ρίζες τοῦ ἠθικοῦ καὶ πνευματικοῦ σου κόσμου παραμερίζοντας καὶ καίγοντας τὰ βάτα καὶ τ' ἀγκάθια.

Τότε θὰ γίνης ἱκανὴ γιὰ μιὰ εὐτυχισμένη ζωή, γιατὶ ὅλες σου οἱ πράξεις θἆναι καλοζυγισμένες, τότε θὰ ἀποτελέσης τὸ γερὸ στῦλο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ Ἔθνους, τότε θὰ μπορῆς ἀνέμελα νὰ κάνης ὅ,τι σοῦ ἀρέσει, γιατὶ αὐτό, ποὺ θὰ σοῦ ἀρέση, θὰ εἶναι τὸ καλό, κοσκινισμένο ἀπὸ τὴ μακρὰ ἄσκηση πρὸς τὴν αὐτοπειθαρχία.

Σ. Καρ.

* ΤΖΑΜΙΑ ΚΑΙ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ *

Τὰ τζάμια καὶ οἱ καθρέφτες θαμπώνουν ἀπὸ τὶς σκόνες, τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, τὶς μυῖγες κλπ. Πῶς θὰ τὰ καθαρίζουμε; Μποροῦμε νὰ χρησιμοποιήσουμε πολλοὺς τρόπους μὲ καλὰ ἀποτελέσματα.

Ἀφοῦ ἀφαιρέσουμε τὴ σκόνη, μεταχειριζόμεθα ἕνα ἀπὸ τ' ἀκόλουθα μέσα:

1. Περνοῦμε τὰ τζάμια μ' ἕνα κουρέλι ἐλαφρὰ βρεγμένο καὶ σκουπίζουμε μὲ πανὶ στεγνὸ καὶ μαλακό.

2. Χρησιμοποιοῦμε νερὸ μὲ ξύδι ἢ νερὸ μὲ λίγο οἰνόπνευμα γιὰ συνήθεις περιπτώσεις καὶ νερὸ μὲ Carbonate de sodium καὶ μὲ ἀμμωνία εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις γιὰ τὰ πολὺ λερωμένα τζάμια.

3. Μὲ κιμωλία κονιοποιημένη, πολὺ λεπτή. Τὴ διαλύομε σὲ πολὺ λίγο νερό. Ὅταν τὸ μῖγμα αὐτὸ ἑτοιμασθῆ καλά, βρέχομε σ' αὐτὸ ἕνα κομμάτι φανέλλα καὶ περνοῦμε τοὺς καθρέφτες ἢ τὰ τζάμια. Ἀφίνομε νὰ στεγνώση καὶ κατόπιν τρίβομε δυνατὰ μ' ἕνα πανί.

4. Ἁπλώνουμε στὸ τζάμι blanc d'Espagne μ' ἕνα πανὶ βρεγμένο. Ἀφήνομε νὰ στεγνώση καὶ τρίβομε ἀκολούθως μ' ἕνα πανὶ μαλακὸ καὶ στεγνό, ποὺ νὰ μὴ βγάζη χνοῦδι ἢ μὲ δέρμα ζαρκαδιοῦ. Ἡ μέθοδος αὐτὴ παρουσιάζει πολλὰ μειονεκτήματα, ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ συστήσουμε τὴν χρῆσι της στὰ σπίτια. Σκονίζει, ἀφήνει ἴχνη λευκὰ στὶς γωνιὲς καὶ ἐνίοτε μάλιστα χαρακώνει τὸ γυαλί.

5. Ὅταν θέλουμε νὰ καθαρίσουμε γρήγορα καθρέφτες ἢ τζάμια, μποροῦμε ν' ἀρκεσθοῦμε εἰς ἕνα καλὸ πέρασμα μὲ μιὰ ἐφημερίδα τσαλακωμένη, ἀφοῦ τὴ βρέξουμε καὶ κατόπιν τὰ τρίβουμε μὲ ἐφημερίδα στεγνὴ μέχρις ὅτου καθαρίσουν καλά.

Παρατήρησις: Μὴ πλένετε τὰ τζάμια ὅταν εἶναι ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιο, διότι τὸ γυαλὶ θαμπώνει καὶ λεκιάζει. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι πάντοτε ξεπλένομε μὲ καθαρὸ νερό.

Πῶς καθαρίζονται αἱ κηλῖδες

Κηλῖδες ἰωδίου.—Γιὰ τὰ λευκὰ ὑφάσματα, τὰ πάνινα ἢ τὰ βαμβακερά, σαπουνίζουμε τὴν κηλῖδα καὶ τὰ βάζουμε νὰ στεγνώσουν. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα πλένουμε τὴν κηλῖδα μὲ ἕνα πανὶ βρεγμένο σὲ διάλυσι bisulfite de soude μὲ νερό, ἕως ὅτου ἡ κηλὶς ἐξαφανισθῆ. Κατόπιν ξεπλένουμε μὲ ξυδόνερο (1 ξύδι, 3 νερό) καὶ ἔπειτα μὲ κρύο νερό. Τὸ bisulfite de soude (ὑποθειῶδες νάτριον) πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα. Μὲ μιὰ δραχμὴ παίρνετε ὅσο σᾶς χρειάζεται. Δοκιμάσατε.

2. Κηλῖδες καφὲ καὶ σοκολάτας. — Ὅταν οἱ κηλῖδες καφὲ ἢ σοκολάτας εἶνε ἀκόμη νωπές, ἐξαφανίζονται μὲ χλιαρὸ νερὸ καὶ ἀκόμη καὶ μὲ κρύα σαπουνάδα. Σαπουνίζουμε ἢ βάζουμε στὴν ἀλυσίβα ἐκεῖνες ποὺ ἐπιμένουν. Ἐὰν ἡ ἐνέργεια τῆς ἀλυσίβας εἶναι ἀνεπαρκής, βουτοῦμε τὰ κηλιδωμένα μέρη ἐπὶ μερικὰ λεπτὰ σὲ νερὸ τοῦ Javel καὶ ξεπλένομε. Γιὰ τὰ χρωματιστὰ ὑφάσματα χρησιμοποιοῦμε νερό, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχουμε προσθέσει perborate de soude (10 γραμμάρια σὲ μιὰ λίτρα νερό). Ξεπλένομε πρῶτα σὲ νερὸ ζεστὸ καὶ κατόπιν σὲ κρύο. Ἁπλώνομε νὰ στεγνώσουν χωρὶς νὰ τὰ στύβουμε.

3. Κηλῖδες ἱδρῶτος. — Ἀφίνουμε νὰ μουσκέψουν οἱ κηλῖδες πολλὲς ὧρες σὲ σαπουνάδα ἢ νερὸ ἀμμωνιοῦχον. Πλένομε καὶ ξεπλένομε. Ἢ ἀκόμη πλένομε σὲ μιὰ σαπουνάδα ὀξυγονούχου ὕδατος, εἰς τὴν ὁποῖαν προσθέτομεν 2 κουταλιὲς τῆς σούπας perborate de soude σὲ μιὰ λίτρα νερό. Ἐν ἀνάγκῃ ἐπαναλαμβάνομε τὴν ἴδια ἐργασία. Τὰ ἀλλοιωμένα χρώματα ζωογονοῦνται μὲ μερικὲς σταγόνες ξυδιοῦ ἀναμεμιγμένες μὲ 30 γραμμάρια χλωροφορμίου.

Β. Β.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πραγματικῶς, ἂν φαινόταν καπνός, θὰ ἦταν ἀπὸ καμμιὰ κατοικία, κανένα καταυλισμὸ στὸ ἀκρογιάλι ἐκεῖνο. Ἄρα τὸ νησί τους θἆταν κατοικημένο ἀπὸ ἰθαγενεῖς, ἢ ἀπὸ ἀγρίους ποὺ θὰ ἦλθαν μὲ τὶς πιρόγες τους ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, θ' ἀποβιβάσθησαν ἐκεῖ καὶ θὰ ζητοῦσαν τώρα νὰ φθάσουν στὰ ἐνδότερα. Ὤ, μεγάλος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τοὺς κατοίκους τοῦ Φελσενχάϊμ, ἂν πατοῦσαν ποτὲ αὐτοὶ οἱ ἀγριάνθρωποι στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας!

— Μὰ ποῦ ἀκριβῶς εἴδατε καπνό; ρώτησε ὁ κ. Ζερμὰττ.

— Ἐκεῖ... ἀπάνω ἀπὸ τὸ τελευταῖο ἀκρωτήρι αὐτῆς τῆς ἀκτῆς.

Κι' ὁ κ. Οὐόλστων ἔδειχνε τὸ ἔσχατον ὅριον τῆς ξηρᾶς, σὲ ἀπόστασι τριῶν περίπου λευγῶν, ποὺ ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ χανόταν, γιατὶ ἔστριβε ἀπότομα πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ὁ κ. Ζερμὰττ κι' οἱ γυιοί του πῆραν τὸ κυάλι καί, ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, κύτταξαν μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ μέρος ποὺ τοὺς ἔδειξε ὁ κ. Οὐόλστων.

— Δὲν βλέπω τίποτα! εἶπε ὁ κ. Ζερμὰττ.

— Τίποτα! εἶπε κι' ὁ Ἐρνέστος.

Ὁ Οὐόλστων ἐπῆρε πάλι τὸ κυάλι καί, λίγες στιγμὲς ἀκόμη, ξανακύτταξε μὲ τὴ μεγαλύτερη προσοχή.

— Ὄχι, εἶπε ὕστερα. Δὲν διακρίνω πιὰ καπνό. Θὰ ἦταν κανένας σταχτερὸς ἀτμός, κανένα συννεφάκι πολὺ χαμηλό, ποὺ τώρα διαλύθηκε.

Ἡ ἀπάντησι αὐτὴ τοὺς ἡσύχασε. Ὡστόσο δὲν ἔπαψαν νὰ κυττάζουν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀλλὰ δὲν εἶδαν τίποτε γιὰ ν' ἀνησυχήσουν πάλι.

Ἡ «Ἐλισάβετ», μ' ὅλα τὰ πανιὰ ἀνοικτά, ἔτρεχε σὲ μιὰ θάλασσα ἐλαφρὰ κυματισμένη, ποὺ δὲν ἐδυσκόλευε καθόλου τὴν πορεία της. Στὴ μιὰ μετὰ τὸ μεσημέρι, πέρασε ἀπὸ τὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι.

Στὶς τέσσερες τὸ πέρασε κι' αὐτὸ Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ἦταν στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας καὶ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία. Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ τριανταπέντε λεπτά, οἱ ἐκδρομεῖς ἀποβιβάσθηκαν στὸ Φελσενχάϊμ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τεσσερεσήμισυ μέρες, δηλαδὴ ἑκατὸν ὀκτὼ ὧρες, βάσταξε ἡ ἀπουσία τῶν κατοίκων τοῦ Φελσενχάϊμ.

Μποροῦσε νὰ παραταθῆ ἀκόμη, χωρὶς νὰ τὴν αἰσθανθοῦν τὰ κατοικίδια ζῶα, γιατὶ οἱ σταῦλοι εἶχαν ἐφοδιασθῆ μὲ τροφὲς γιὰ πολλὲς ἡμέρες. Ὁ κ. Οὐόλστων θὰ εἶχε καιρὸ νὰ προχωρήση ὡς τὰ ριζώματα τῆς βουνοσειρᾶς ποὺ δὲν ἀπεῖχαν πολὺ ἀπὸ τὸ νεροφράκτη. Πιθανώτατα μάλιστα θὰ ἐπρότεινε στὸν κ. Ζερμὰττ νὰ μείνουν τρεῖς-τέσσερες ἀκόμη μέρες στὸ στόμιο τοῦ Μόντροζ, ἂν ἡ βάρκα δὲν ἀπαντοῦσε τὸ ἐμπόδιο ἐκεῖνο.

Ὡστόσο, ἡ ἐκδρομή τους δὲν ἔγινε ἀνώφελα. Μὲ τὴν πινάσσα, μπόρεσαν νὰ παρατηρήσουν τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ σ' ἕνα διάστημα δέκα λευγῶν ἀπὸ τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι. Ἄλλο τόσο διάστημα εἶχαν ἐπισκεφθῆ στὰ βορεινά, ὡς τὸν ὅρμο τῶν Μαργαριτῶν, καὶ τόσο μόνο ἤξεραν ἀπὸ τὴν περίμετρο τοῦ νησιοῦ. Τὸ ἄλλο της μέρος, στὰ δυτικὰ καὶ στὰ μεσημβρινά, πῶς ἦταν; Τί ὄψι παρουσίαζε; Εἶχε χῶρες εὔφορες ἢ ἄγονες; Αὐτὸ οἱ δυὸ οἰκογένειες θὰ τὸ μάθαιναν ἂν ἔκαναν μὲ τὴν πινάσσα ὅλο τὸ γῦρο τῆς Νέας Ἐλβετίας ἢ ἂν ἀνέβαιναν στὴν κορυφὴ τῶν βουνῶν.

Φεύγοντας ὁ «Ξιφίας» θὰ μπόρεσε βέβαια νὰ πάρη ἀπὸ τὸ πέλαγο τὸ σχῆμα καὶ τὶς διαστάσεις τῆς Νέας Ἐλβετίας. Ὥστε κι' ἂν ἀποτύγχανε ἡ ἐκδρομὴ ποὺ ἐσχεδίαζε ὁ κ. Οὐόλστων, θὰ μποροῦσαν οἱ ἄποικοι νὰ πληροφορηθοῦν γι' αὐτὰ ὅλα ὅταν θὰ γύριζε ἡ ἀγγλικὴ κορβέττα.

Τώρα, γιὰ ἑπτὰ-ὀκτὼ ἑβδομάδες, θ' ἀπασχολοῦσαν ὅλες τὶς ὧρες τῶν ἀποίκων οἱ ἐργασίες τοῦ θερισμοῦ, τοῦ τρύγου, τῆς συγκομιδῆς, τοῦ ἀλωνίσματος. Ὁ κ. Ζερμὰττ κι' οἱ σύντροφοί του δὲν ἔπρεπε ν' ἀναπαυθοῦν οὔτε μιὰ ἡμέρα, ἂν ἤθελαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὰ προϊόντα καὶ νὰ γεμίσουν τὶς ἀποθῆκες πρὶν νὰ τοὺς βρῆ ὁ χειμῶνας.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα οἱ δυὸ οἰκογένειες ἄφησαν τὸ Φελσενχάϊμ κι' ἐπέρασαν στὸ Φαλκενχόρστ. Ἔτσι ἦταν πιὸ κοντὰ στὸ Βάλντεγκ, στὸ Τσούκερτοπ καὶ στὸ Πρόσπεκτ-Χὶλ. Ἡ θερινή τους κατοικία ἦταν κι' ἄνετη κι' εὐρύχωρη ἀφότου ἐπρόσθεσαν τὰ καινούργια δωμάτια στὶς γιγαντιαῖες ρίζες τῆς μανκλιέρας, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάνω πάτωμα, τόσο εὐχάριστο μέσα στὰ πυκνὰ φυλλώματα. Στὴ βάσι τοῦ δένδρου εἶχαν κάμει καὶ μιὰ μεγάλη αὐλὴ γιὰ τὰ ζῶα, μὲ σταύλους, μὲ ὑπόστεγα καὶ μ' ἕνα ἀδιαπέραστο φράκτη ἀπὸ μπαμποῦ κι' ἀγκάθια.

— Δὲν βλέπω τίποτα, εἶπεν ὁ κ. Ζερμάττ.

Περιττὸ νὰ περιγράψουμε λεπτομερῶς ὅλες ἐκεῖνες τὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες, ποὺ τελείωσαν στὸ διάστημα τῶν δυὸ μηνῶν. Ἂς σημειώσουμε μόνο ὅτι χάρις στὸ ξεχείλισμα τῆς λίμνης τῶν Κύκνων ποὺ τὴν ἔτρεφε ἄφθονα τὸ κανάλι, ἡ παραγωγὴ εἶχεν αὐξήσει σημαντικά. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς Γῆς τῆς Ἐπαγγελίας θὰ μποροῦσε νὰ τρέφη καμμιὰ ἑκατοστὴ ἀποίκους.

Εἶχαν ἀκόμη νὰ προφυλάξουν τὰ κτήματα ἀπὸ τὶς ἀτμοσφαιρικὲς διαταράξεις, τὶς βροχὲς καὶ τοὺς ἀνέμους, ποὺ θὰ διαρκοῦσαν ὀκτὼ ἐννιὰ ἑβδομάδας. Οἱ καγκελλόπορτες τῶν φρακτῶν καὶ τῶν περιτειχισμάτων, οἱ πόρτες καὶ τὰ παράθυρα τῶν κατοικιῶν, κλείσθηκαν καλὰ καὶ στερεώθηκαν. Τὸ ἴδιο ἔγινε στὰ παραπήγματα, στὶς ἀποθῆκες, στοὺς σταύλους, στὰ κοττέτσια, ποὺ οἱ δίποδες ἢ τετράποδες κάτοικοί τους ἦταν ἀρκετὰ πολυάριθμοι, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἔκαμαν ὅ,τι ἔπρεπε καὶ στὰ νησάκια τῆς Φάλαινας καὶ τοῦ Καρχαρία, ποὺ ἦταν περισσότεροι ἐκτεθειμένα στὶς θύελλες. Τὸ πρῶτο μάλιστα, μὲ τὶς πολύτιμες φυτεῖες του, ἔπρεπε νὰ τὸ βρῆ σὲ καλὴ κατάστασι ἡ Τζένη, ἀφοῦ ἦταν ὅλο δικό της. Ὅσο γιὰ τὸ νησάκι τοῦ Καρχαρία, ποὺ εἶχε τὸ κτηνοτροφεῖο μὲ τὶς ἀντιλόπες, διάφορες ἀποθῆκες, τὸ πυροβολεῖο καὶ τὸ κοντάρι τῆς σημαίας, ἐστοίχισε ἀρκετὴ ἐργασία στοὺς ἀποίκους γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ὅλ' αὐτά.

Τὴν ἡμέρα ποὺ πῆγαν ἐκεῖ, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ ἔρριξαν τὶς δυὸ συνηθισμένες κανονιές. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τοὺς ἀποκρίθηκαν ἀπὸ τὴ θάλασσα, ὅπως πρὸ ἔξη μηνῶν, ὅταν εἶχε πάει ὁ «Ξιφίας»...

Ὕστερα, ποὺ ξαναγέμισαν τὰ κανόνια, ὁ Τζὰκ ἐφώναξε:

— Σὲ τρεῖς μῆνες, θ' ἀποκριθοῦμε μεῖς στὸν «Ξιφία», ποὺ θὰ χαιρετήση τὴ Νέα Ἐλβετία. Καὶ μὲ πόση χαρὰ θὰ τοῦ ρίξουμε αὐτὲς τὶς δυὸ κανονιές!

Ἔτσι ἔφθασαν τὰ μέσα τοῦ Μάη κι' ἄρχισαν τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς ἐρχομένης κακοκαιρίας. Τὸ βράδυ, στὴ δύσι τοῦ ἥλιου, ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ σκεπάζεται μὲ καταχνιές, ποὺ πύκνωναν ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ὁ ἄνεμος ἔτεινε νὰ γίνη ἀνατολικὸς κι' ὅταν φυσοῦσε ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος, ἡ θάλασσα κτυποῦσε μὲ τὰ κύματά της τὸ νησί.

Πρὶν κλεισθοῦν στὸ Φελσενχάϊμ, ὁ κ. Ζερμὰττ, μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Μάη, θέλησε νὰ κάμουν μιὰ ἐκδρομὴ στὸ Ἔμπερφουρτ, γιὰ νὰ ἰδοῦν ἂν ἡ βουνοσειρὰ τοῦ Φρα-

γμοῦ ἦταν πραγματικῶς προπύργιο κατὰ τῶν θηρίων. Στὴν ἐκδρομὴ αὐτὴ θὰ λάβαιναν μέρος ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Τζάκ. Τίποτε ἀναγκαιότερο παρὰ νὰ προλάβουν μιὰ ἐπιδρομή, ποὺ θἆταν καταστρεπτικὴ γιὰ τὶς φυτεῖες.

Τὸ κτῆμα τοῦ Ἔμπερφουρτ, τὸ πιὸ ἀπομακρυσμένο ἀπ' ὅλα, βρισκόταν σὲ ἀπόστασι τριῶν λευγῶν ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ.

Οἱ τρεῖς ἐκδρομεῖς, καβάλλα ὁ ἕνας στὸ βόνασο, ὁ ἄλλος στὸν ὄναγρο κι' ὁ τρίτος στὸ καμηλοπούλι, ἔφθασαν ἐκεῖ σὲ δυὸ ὧρες. Οἱ φράκτες βρέθηκαν σὲ καλὴ κατάστασι. Χρειάσθηκε ὅμως νὰ ὀχυρώσουν μὲ μερικὲς χοντρὲς τραβέρσες τὸ ἄνοιγμα τοῦ Φραγμοῦ. Ἔτσι μόνο δὲν θἆχαν νὰ φοβηθοῦν τὴν εἴσοδο κανενὸς σαρκοβόρου ἢ παχύδερμου.

Ἄλλως τε δὲν εἶδαν οὔτε ἴχνος θηρίου, πρὸς μεγάλη λύπη τοῦ Τζάκ. Γιατὶ ὁ νεαρὸς κυνηγὸς εἶχε τὴν ἐλπίδα νὰ συλλάβη τοὐλάχιστο ἕνα μικρὸ ἐλέφαντα, γιὰ νὰ τὸν ἐξημερώση, καὶ νὰ τὸν χρησιμοποιήση σὲ πολλά.

Ἐπὶ τέλους, στὶς 25 τοῦ Μάη, μὲ τὰ πρωτοβρόχια, οἱ δυὸ οἰκογένειες ἄφησαν ὁριστικῶς τὸ Φαλκενχόρστ κι' ἐγκατεστάθησαν στὸ χειμωνιάτικο Φελσενχάϊμ.

Δύσκολα θὰ μποροῦσε νὰ βρεθῆ ὁπουδήποτε κατοικία περισσότερο προφυλαγμένη, ἀλλὰ καὶ περισσότερο εὐχάριστη. Πόσοι ἐξωραϊσμοὶ εἶχαν γίνει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Τζὰκ ἀνακάλυψε κείνη τὴ σπηλιά! Τὸ εὐρύχωρο σαλόνι, μὲ τὰ ἔπιπλα ποὺ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ «Λάνδλορδ», οἱ κρεββατοκάμαρες, ἡ κουζίνα, οἱ ἀποθήκες, ὅλα στὴν ἐντέλεια. Πάνω ἀπὸ τὰ δωμάτια ἦταν ταράτσα, ὅπου ἀνέβαινε κανεὶς ἀπὸ δυὸ μονοπάτια σὰ σκάλες, καὶ μπροστὰ μιὰ στοὰ μὲ γυρτὴ στέγη, ποὺ τὴν ὑποστήριζαν δεκατέσσερις κολῶνες ἀπὸ μπαμπού. Στὶς κολῶνες αὐτὲς ἦταν περιπεπλεγμένοι κισσοὶ κι' ἄλλα δενδράκια ποὺ μοσχοβολοῦσαν πιπέρι καὶ βανίλλια.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τῆς σπηλιᾶς, δίπλα στὸ ρέμα τῶν Τσακαλιῶν, ἦταν τὸ περιβόλι τοῦ Φελσενχάϊμ. Τριγυρισμένο ἀπὸ φράκτη ἐγκαθωτό, χωριζόταν σὲ λαχανόκηπο, σὲ ἀνθόκηπο καὶ σὲ δενδρόκηπο, μὲ λεμονιές, πορτοκαλιές, φυστικιές, ἀμυγδαλιές, καρυδιὲς κι' ἄλλα ὀπωροφόρα. Ὅσο γιὰ κερασιές, ἀχλαδιές, συκιὲς καὶ τὰ λοιπὰ δένδρα τῶν εὐκράτων κλιμάτων τῆς Εὐρώπης, ἀπ' αὐτὰ εὕρισκε κανεὶς στὴ μεγάλη δενδροστοιχία ποὺ ἔφθανε ὡς τὸ Φαλκενχόρστ.

Δώδεκα χειμῶνες εἶχε περάσει ἡ οἰκογένεια στὴ σπηλιὰ ἐκείνη καὶ ποτὲ δὲν ἐνοχλήθηκε οὔτε ἀπὸ τὸν ἀέρα, οὔτε ἀπὸ τὴ βροχή, οὔτε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τώρα θὰ περνοῦσε κι' ἄλλον ἕνα, ἀλλὰ μὲ καινούργια συντροφιά. Ἔλειπαν ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκῖσκος κι' ἡ Τζένη· εἶχαν προστεθῆ ὁ κ. Οὐόλστων, ἡ γυναῖκα του κι' ἡ κόρη των!

Ἀπὸ τὶς 25 τοῦ μηνός, οἱ βροχὲς δὲν ἔπαυαν. Καὶ ἦταν βροχὲς ραγδαῖες, μὲ δυνατὸ ἄνεμο καὶ μὲ τρικυμία. Κάθε ἐκδρομὴ ἦταν τότε ἀπαγορευμένη.

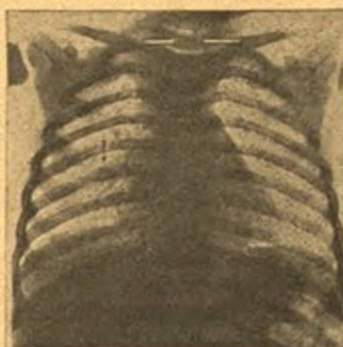
(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ Τοῦ γιατροῦ

Τί εἶναι ἀδένες καὶ τί ἀδενοπάθεια

Δ' Θεραπεία τῆς ἀδενοπαθείας

Ἡ θεραπεία τῆς φυματιώδους ἀδενοπαθείας εἶναι, ἐφ' ὅσον βέβαια βοηθήσουν τὸ γιατρὸ οἱ ἄρρωστοι καὶ ἰδίως οἱ γονεῖς, τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα. Ἅμα φοβοῦνται νὰ κάμουν ἐνέσεις γιὰ νὰ μὴ κλάψη ὁ Μίμης, τότε εἶναι ἑπόμενον νὰ κλάψη ἡ μαμά. Ἂς ἀκούσουμε ὅμως καλλίτερα τὸ λαὸ ποὺ λέγει «κάλλιο νὰ κλάψη τὸ παιδὶ παρὰ ἡ μάνα». Τὸ παιδὶ λοιπὸν θὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ ἔντονη θεραπεία καὶ ἀνάλογη μὲ τὰς δυνάμεις τῆς οἰκογενείας. Φαγητὸ ἄφθονο καὶ θρεπτικό. Ὅταν δὲν ἔχωμε κρέας θὰ τρῶμε φασόλια, ὅταν μᾶς λείπη τὸ ψάρι, θὰ τρῶμε μπακαλιάρο, ὅταν δὲν μποροῦμε νὰ πάρωμε ἀρνάκι ἢ κοτόπουλο, θὰ παίρνωμε γίδα, μάγουλο ἀπὸ μοσχάρι ἢ καὶ ποδαράκια. Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ τρῶμε καλά, δηλαδὴ νὰ δουλεύη κουτάλι καὶ ὄχι ξηροφαγία. Πρέπει νὰ ἐννοήσωμε καλὰ ὅλοι ὅτι στὴν Ἑλλάδα, οὔτε ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε ὑπάρχει φτώχεια, ἀλλὰ μόνον φτώχεια μυαλοῦ.

Ἀκτινογραφία βρέφους 1 ἔτους πάσχοντος ἐξ ἀδενοπαθείας φυμ.
(Τὸ τόξον μᾶς δεικνύει τοὺς διωγκωμένους ἀδένας).

Ὅταν μᾶς φέρνουν τὴν τελευταίαν στιγμὴ τὰ παιδιά τους στὸ νοσοκομεῖο καὶ εἰς παρατήρησίν μας, μᾶς ἀπαντοῦν στερεοτύπως: «Τί νὰ κάνωμε, γιατρέ μου, ἡ φτώχεια βλέπεις», τί νὰ τοὺς πῆς, ὅταν ἡ Ἀθήνα εἶναι γιομάτη ἀπὸ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα; Ἐπίσης ὅταν τοὺς συνιστᾶς νὰ τρῶνε τὰ παιδιὰ καλὰ σοῦ ἀπαντοῦν: «Δὲν ἔχωμε, τί νὰ κάμωμε;», κι' ἐνῷ μποροῦν ἀξιόλογα νὰ ἀγοράσουν φτηνὲς τροφὲς καὶ θρεπτικές, ὅπως ἡ παλαμίδα, ὁ μπακαλιάρος, τὸ μάγουλο ἀπὸ κεφάλι βωδιοῦ, ποδαράκια, γίδα, τράγο, ποὺ ὅπως ξέρουμε εἶναι φτηνότερα κατὰ πολὺ ἀπὸ τὶς ἐληὲς ἢ ἀπὸ τὸ τυρὶ καὶ κατὰ πολὺ θρεπτικώτερα, ἴσης δὲ σχεδὸν θρεπτικῆς ἀξίας μὲ τὸ καλὸ κρέας ἢ ψάρια. Ἔπειτα τὸ παιδὶ ἢ ὁ νέος πρέπει νὰ μπῆ σὲ τάξι, τόσον στὴ τροφή του, ὅσο καὶ στὴ ζωή του. Δὲν μπορεῖ ἕνα παιδὶ νὰ μένη ἄϋπνο μέχρι τῆς 11 τὸ βράδυ γιὰ νὰ περιμένη τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἢ ἔχει ἀνώμαλες ἐργασίες ἢ εἶναι ἄτακτος στὴ ζωή του. Τὸ παιδὶ πρέπει καὶ ἰδίως ὅταν εἶναι ἄρρωστο νὰ κοιμηθῆ νωρὶς ἀφοῦ φάη καλά. Πρέπει νὰ σταματήση τὸ κακὸ ποὺ βλέπομε καθημερινῶς καὶ ἰδίως τὸ καλοκαῖρι, ἐποχὴ ποὺ τὸ παιδὶ φθείρεται κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ παιχνίδια, νὰ πηγαίνουν τὰ παιδιά τους στοὺς κινηματογράφους ἢ τὰ θέατρα, ἀκόμη δὲ καὶ βρέφη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας των. Ἔπειτα ἡ ἐκλογὴ τῆς ἐξοχῆς κατὰ τὸ καλοκαῖρι! Νὰ ἕνα ζήτημα ποὺ κατήντησε σπουδαῖο καὶ ἀπασχολεῖ συνεχῶς γιατροὺς καὶ κόσμο καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο δὲν θὰ ἔφθαναν νὰ γράψωμε ὅλες οἱ σελίδες τῆς «Νεολαίας» μας. Μὲ λίγα λόγια ἰδοὺ τὸ ζήτημα τῆς ἐξοχῆς: Γιὰ μιὰ οἰκογένεια πτωχή, ἡ καλλιτέρα ἐξοχὴ εἶναι τὸ σπίτι της, δηλ. ἡ τάξις καὶ ὁ ρυθμός, διότι αὐτὰ κυρίως γιατρεύουν τὸ παιδὶ καὶ ὄχι ἡ σκηνή, ἡ μπαράγκα, τὸ πεῦκο, τὸ μπρίκι, οἱ ντομάτες καὶ οἱ μυῖγες. Ὄχι! τὸ παιδὶ πρέπει νὰ ζῆ ἥσυχα καὶ νὰ τρώγη συστηματικὰ καὶ ἰδίως τὸ καλοκαῖρι ποὺ κουράζεται ὑπερβολικὰ ἀπὸ τὰ παιχνίδια ἢ τὰ μπάνια. Πόσα παιδιὰ καὶ ἰδίως ἀδενοπαθῆ δὲν μᾶς ἔρχονται χειρότερα τὸ φθινόπωρο καὶ σοῦ λένε ὅτι τὰ ἔβλαψε ἡ θάλασσα ἢ τὸ βουνό. Ἀπ' αὐτὸ κυρίως προέρχεται ἡ διχογνωμία τόσο τοῦ κόσμου ποὺ δὲν ξέρει, ὅσο καὶ πολλῶν γιατρῶν ποὺ δὲν δίνουν τὴν ἀπαιτουμένη προσοχή. Γιὰ ἕναν ποὺ μπορεῖ νὰ πάη ἐξοχὴ τὸ ζήτημα τῆς ἐξοχῆς εἶναι ἁπλό. Ἐὰν τὸ παιδὶ ἔχη ἀδενοπάθεια ποὺ ἀπεδείχθη μὲ τὴν μέθοδο Πίρκε καὶ τὴν ἀκτινογραφίαν, τὸ ὠφελεῖ τόσο ἡ θάλασσα ὅσο καὶ τὸ βουνό. Ἐὰν μαζὶ μὲ τὴν ἀδενοπάθεια ἔχη καὶ βρογχίτιδα, ὠτίτιδα, ἔστω καὶ χρονία καὶ εἶναι ἀδύνατο, τότε μακρυὰ ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἐνδείκνυται τὸ πεῦκο. Ἐὰν τώρα ἡ οἰκογένεια δὲν μπορῆ νὰ τρέχη στὸ γιατρὸ καὶ γιὰ τὴν ἐξοχὴ ἀκόμη, ἂν καὶ εἶναι ζωτικὸν ζήτημα γιὰ τὸ παιδί, τότε τὸ βουνὸ θὰ ὠφελήση 100 %.

Ἐλπίζω μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τῆς ἐξοχῆς νὰ ἀσχοληθῶ πάλιν πρὸ τοῦ θέρους, ὁπότε καὶ θὰ ἐπεκταθῶ περισσότερον.

Ἡ φαρμακευτικὴ θεραπεία εἶναι ζήτημα καθαρῶς ἰατρικόν, θὰ ἐξαρτηθῆ δὲ ἀπὸ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀρρώστου.

Τελειώνοντες ἔχομεν νὰ παρακαλέσωμεν θερμῶς τοὺς ἀναγνώστας μας νὰ διαβάσουν ἄλλην μίαν φορὰν καὶ προσεκτικὰ τὰ προηγούμενα ἄρθρα μας, ὥστε νὰ κατανοήσουν τελείως τὸ ζήτημα τῆς ἀδενοπαθείας καὶ τῶν ἀδένων.

Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ἔχιδνα

Τώρα πού ὁ κόσμος ἀρχίζει νὰ ξεχύνεται στὶς ἐξοχὲς γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ φοβερὸ καμίνι τῆς Ἀθήνας, ἄς ποῦμε λίγα γιὰ τὴν ἔχιδνα ἢ τὴν ὀχιά, ὅπως τὴν ὀνομάζει ὁ λαός, τὸ συχαμερὸ αὐτὸ ἑρπετό, πού γίνεται πολλὲς φορὲς ἀφορμὴ νὰ γυρίσωμε μὴ θέλοντας.

Ἐχιδνῶν ὑπάρχουν πολλὰ εἴδη. Κυριώτερα, ὅμως, εἶναι ἡ «ἀσπὶς» καὶ ἡ «πελιάς». Ἡ πρώτη εἶναι πιὸ ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴ δεύτερη. Τὸ δάγκωμά της μπορεῖ νὰ ἐπιφέρη τὸν θάνατο μέσα σὲ λίγες ὧρες.

Τὸ μῆκος τῆς «ἀσπίδος» εἶναι 75—80 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου, τὸ κεφάλι της τριγωνικὸ καὶ λεπιδωτό, ὅπως

καὶ ὅλο της τὸ σῶμα. Δυὸ γραμμὲς μαῦρες σχηματίζουν ἐπάνω στὸ κεφάλι της ἕνα ἀνεστραμμένο Λ. Τὸ χρῶμα της δὲν εἶναι πάντα τὸ ἴδιο. Τὸ πιὸ συνηθισμένο εἶναι τὸ πυρρὸ μὲ μαῦρα στίγματα. Ἡ «ἀσπὶς» εἶναι ἀπαισία στὴν ὄψι, μὲ ἔκφρασι μεγάλης κακίας. Ἡ κόρη τῶν ματιῶν της εἶναι κάθετος.

Ἡ «πελιάς» εἶναι πιὸ κακὴ ἀπὸ τὴν «ἀσπίδα». Τὸ μῆκος της δὲν ὑπερβαίνει τὰ 45 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου. Τὸ χρῶμα της εἶναι μελανὸ σταχτὶ ἢ κοκκινωπὸ μὲ μιὰ μαύρη τρεμουλιαστὴ γραμμὴ ἐπάνω στὴ ράχι. Ἐπάνω στὸ κεφάλι της ἔχει, ὅπως καὶ ἡ «ἀσπίς», ἕνα μαῦρο Λ ἀνεστραμμένο.

Ἡ ὀχιὰ ἀγαπάει ἰδίως τοὺς ξεροὺς τόπους, τοὺς χέρσους ἀγρούς, τὰ ἡλιόλουστα μέρη τῶν δασῶν καὶ τὰ πετρώδη μέρη. Φωλιάζει κάτω ἀπὸ πέτρες, παραφυλάει καὶ προφυλάσσεται.

Ὁ καλλίτερος μεζὲς γιὰ τὴν ἔχιδνα εἶναι τὰ τρωκτικὰ καὶ ἰδίως τὰ ποντίκια καὶ οἱ ἀρουραῖοι. Τῆς ἀρέσουν ἐπίσης καὶ τ' αὐγὰ τῶν πουλιῶν.

Ἡ ὀχιὰ ἐπιτίθεται, ὅταν περάσης πάνω ἀπὸ τὴν φωλιά της, ὅταν τὴν πατήσης κατὰ λάθος ἢ ὅταν καταλάβη πὼς θέλεις νὰ τῆς κάνῃς κακό.

Ἡ ἀνδρεία Ἑλληνικὴ ψυχή, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, ὑπῆρξε χορηγὸς εἰς ἄφθονον ὑλικόν, διὰ νὰ γραφοῦν αἱ ὡραιότεραι σελίδες εἰς τὴν μακρὰν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἔξοχα ὑποδείγματα φιλοπατρίας, ἡρωϊσμοῦ, αὐτοθυσίας, ἀνδρείας καὶ καρτερίας, δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ λαμπρύνουν τὸ Ἑλληνικὸν στερέωμα καὶ νὰ κινοῦν τὸν θαυμασμὸν ὅλου τοῦ κόσμου. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ἄνδρες ἐκεῖνοι, πού ἐθυσιάσθησαν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ διαφορετικά. Διότι μόνον ἀπὸ γυναῖκες λεβέντισσες θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ προέλθη μία γιγαντομάχος γενεὰ καὶ μόνον γυναῖκες καρτερόψυχες καὶ ἀνδρεῖες θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἀναθρέψουν τοὺς ἥρωας πού μὲ τὸ αἷμα των ἐδόξασαν τὴν Ἑλληνικὴν πατρίδα. Ἐξέχουσαν θέσιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν αὐτὸ Πάνθεον τῶν ἡρωΐδων γυναικῶν ἔχει ἡ ἱστορία τῆς Σουλιώτισσας Δέσπως.

Στοὺς μεγάλους ἀγῶνας τῶν Σουλιωτῶν πρὸς τοὺς Τούρκους αἱ οἰκογένειαι τῶν Σουλιωτῶν κατέφευγον εἰς διάφορα μέρη, μακρυὰ ἀπὸ τὸ πεδίον τοῦ πολέμου. Ἔτσι, ἀρκετὲς οἰκογένειες εἶχαν καταφύγει σ' ἕνα χωριουδάκι, μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης, κοντὰ στὴ θάλασσα, ἑπτὰ ὧρες μακρυὰ ἀπὸ τὸ Σοῦλι, στὴ Ρανιάσα. Ἦσαν μόνον γυναικόπαιδα. Οἱ Τοῦρκοι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ Ζάλογκο, ἀφοῦ ἀφάνισαν τοὺς Σουλιῶτες, ἐπέπεσαν ἐναντίον τῶν ἀπροστατεύτων γυναικοπαίδων τῆς Ρανιάσας μὲ ἀγριότητα καὶ ἔσφαζαν καὶ ἠχμαλώτιζαν.

Στὸ χωριουδάκι αὐτὸ ἦταν καὶ ἡ οἰκογένεια τοῦ Σουλιώτου Γεωργάκη Μπότση, ἡ ὁποία ἔμενε σ' ἕναν πύργο, πού ἦταν ἐκεῖ. Ἡ οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν Δέσπω, σύζυγον τοῦ Γεωργάκη Μπότση, δύο θυγατέρες της, δύο νύφες της καὶ ἓξ μικρὰ ἐγγονάκια, τρία ἀρσενικὰ καὶ τρία θηλυκά. Ἄνδρας κανένας.

Ἡ Δέσπω, ἅμα εἶδε τὴν ἀπροσδόκητον ἐπίθεσιν τῶν Τούρκων, ἐκλείσθη μὲ τὶς κόρες της, τὶς νύφες καὶ τὰ ἐγγονάκια της στὸν πύργο καὶ ἄρχισε τὸν πόλεμο... Τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι μᾶς λέει:

«Ἀχὸς βαρὺς ἀκούγεται, πολλὰ
[τουφέκια πέφτουν.
Μήνα σὲ γάμο πέφτουνε μήνα σὲ
[χαροκόπι;
Οὐδὲ σὲ γάμο πέφτουνε κι' οὐδὲ
[σὲ χαροκόπι.
Ἡ Δέσπω κάνει πόλεμο μὲ νύφες
καὶ μ' ἀγγόνια.
Ἀρβανιτιὰ τὴν πλάκωσε στοῦ
[Δημουλᾶ τὸν πύργο.

Οἱ Τοῦρκοι πολιορκοῦν τὸν πύργο. Στενοχωροῦν πολὺ τὴν ἡρωϊκὴν οἰκογένειαν καὶ προτείνουν στὴν Δέσπω νὰ παραδοθῇ.

Γιώργαινα, ρῖξε τάρματα, δὲν
εἶν' ἐδῶ τὸ Σοῦλι,
Ἐδῶ 'σαι σκλάβα τῶν Τουρκῶν,
[σκλάβα τῶν Ἀρβανιτῶν.»

Ὁ ἀγὼν γίνεται μὲ πεῖσμα, μὲ λύσσαν. Ἡ Δέσπω βλέπει ὅτι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Τούρκων. Κράζει τὶς νύφες καὶ τὶς θυγατέρες της καὶ τὶς ἐρωτᾷ τί θέλουν: νὰ παραδοθοῦν στοὺς Τούρκους καὶ νὰ γίνουν δοῦλες σ' αὐτοὺς ἢ νὰ ἀποθάνουν ἐλεύθερες; Ὅλες, μὲ μιὰ φωνή, ἀπεκρίθησαν ὅτι προτιμοῦν νὰ ἀποθάνουν παρὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν καὶ νὰ γίνουν δοῦλες των. Ἦλθε τότε ἡ στιγμὴ τῶν μεγάλων ἀποφάσεων... Ὁ Λεωνίδας στὶς Θερμοπύλες ἐβροντοφώνησε στὸν Ξέρξη τὸ πολυθρύλητον «μολὼν λαβέ». Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται... Ἡ Δέσπω, κατὰ τὴν μεγάλην αὐτὴν στιγμήν, ἐκσφενδονίζει κατὰ πρόσωπον τῶν ἀγρίων πολιορκητῶν της τὴν ὑπερήφανον ἀπάντησιν:

«Τὸ Σοῦλι κι' ἂν προσκύνησε, κι'
[ἂν τοῦρκεψεν ἡ Κιάφα,
Ἡ Δέσπω ἀφέντες λιάπηδες δὲν
[ἔκανε, δὲν κάνει».

Σύρει εἰς τὸ μέσον τοῦ πύργου τὸ κιβώτιον πού περιεῖχε πυρίτιδα, τοποθετεῖ γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὶς θυγατέρες, τὶς νύφες καὶ τὰ ἐγγονάκια της, λαμβάνει ἀναμμένον δαυλόν, φέρει αὐτὸν εἰς τὴν πυρίτιδα καὶ διὰ μιᾶς ἀνετινάχθησαν εἰς τὸν ἀέρα, ὁλοκαύτωμα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας...

Δαυλὶ στὸ χέρι ἅρπαξε, κόρες
[καὶ νύφες κράζει·
«Σκλάβες Τουρκῶν μὴ ζήσουμε,
[παιδιά μου, ἀγκαλιασθῆτε».
Χίλια φουσέκια ἦταν ἐκεῖ κι' αὐ-
[τὴ φωτιὰ τοὺς βάζει,
Καὶ τὰ φουσέκια ἀνάψανε κι' ὅ-
[λες φωτιὰ γενῆκαν.

Βοῦλα Γ. Βασιλειάδου

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Μιὰ διψασμένη δρομὰς (εἶδος καμήλας) μπορεῖ νὰ πιῆ σὲ ἔξη λεπτά, χωρὶς καμμία διακοπή, ἑβδομῆντα λίτρες νεροῦ.

Στὶς ἀκτὲς τῆς Χιλῆς ὑπάρχουν μερικὰ εἴδη φυκιῶν, πού τὸ μῆκος τους φθάνει καὶ ὑπερβαίνει πολλὲς φορὲς τὰ τριακόσια μέτρα!

Στὴν Κεϋλάνη ὑπάρχει ἕνα πουλὶ-ράπτης πού κατασκευάζει τὴ φωλιά του συρράπτον δύο φύλλα δένδρου μὲ ἱστοὺς ἀράχνης.

Στὴ Βραζιλία τὰ μέλη μιᾶς ἡμιαγρίας φυλῆς ὅταν πενθοῦν χτυποῦν τὸ σῶμα τους μὲ μαχαίρι καὶ τρέχουν μὲ γυμνὰ πόδια στὰ καρφιά.

Τὰ ἠλεκτρισμένα μόρια πού ἐκπέμπει ἀδιακόπως ἕνας κόκκος ραδίου διατρέχουν εἴκοσι χιλιάδες χιλιόμετρα κατὰ δευτερόλεπτον.

Κατ' ἔτος συγκομίζουν εἰς ὁλόκληρον τὴν Γαλλίαν ἄνω τῶν ἑκατὸν πενῆντα ἑκατομμυρίων χιλιογράμμων μήλων.

ΟΙ ΛΑΠΩΝΕΣ ΤΗΣ ΓΡΟΙΛΑΝΔΙΑΣ

Οἱ Λάπωνες αὐτοκαλοῦνται «Ζάμε», δηλαδὴ ἄνθρωποι τῶν ἑλῶν. Εἶναι ὑπερήφανοι γιὰ τὸ ὄνομά των καὶ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς των, ἰδίως ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαυσαν ἀμυνόμενοι ἐναντίον τῶν Σκανδιναυῶν καὶ τῶν Φινλανδῶν. Πλοῦτος των εἶναι τὰ κοπάδια τῶν ἱππελάφων, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦν πολλὲς χιλιάδες ζῶα.

Οἱ Λάπωνες δὲν εἶναι πτωχοί, μερικοὶ μάλιστα εἶναι πολὺ πλούσιοι, διότι κατασκευάζουν μόνοι των ὅ,τι χρειάζεται, ὁ δὲ πλανόδιος ἔμπορος δὲν κερδίζει πολλὰ ἀπὸ αὐτούς. Τὸ πολὺ ν' ἀγοράσῃ κάποτε ἡ φιλάρεσκη γυναῖκα κανενὸς φυλάρχου μιὰ παρδαλὴ κορδέλλα, ἕνα κομμάτι ὕφασμα ἢ ν' ἀγοράσουν οἱ ἄνδρες δυνατὸ ρακὶ γιὰ νὰ μεθύσουν. Ἀλλ' αὐτὸ ἀπαγορεύεται. . .

Ἔτσι, τὰ χρήματα ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας εἰσπράττει ἀπὸ τὴν πώλησιν τῶν ἱππελάφων, καὶ ἐκεῖνα ποὺ κερδίζουν οἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸ ἐμπόριο τῶν ὡραίων δερματίνων εἰδῶν, ποὺ κατασκευάζουν κατὰ τὶς μακρὲς χειμερινὲς ἡμέρες, μένουν ἀνέπαφα. Οἱ Λάπωνες προτιμοῦν νὰ πληρώνωνται εἰς χρυσόν, τὸν ὁποῖον τοποθετοῦν ἀμέσως εἰς ἕνα δερμάτινο παληοπάπουτσο, καὶ τὸ θάπτουν.

Τὰς περιπλανήσεις των οἱ Λάπωνες ἐπιχειροῦν οἰκογενειακῶς. Κάθε ἀρχηγὸς οἰκογενείας φροντίζει γιὰ τοὺς δικούς του, ἀναλαμβάνει κάθε εὐθύνη, ἀλλὰ τὶς βαρειὲς δουλειές, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα, τὶς κάνουν οἱ γυναῖκες. Αὐτὲς ἀλμέγουν καὶ σφάζουν τὰς ἱππελάφους, ἑτοιμάζουν τὸ καπνιστὸ καὶ τὸ στεγνὸ κρέας γιὰ τὸν χειμῶνα, ράπτουν ἀπὸ μάλλινα ὑφάσματα γοῦνες καὶ δέρματα τὰ φορέματα καὶ παντελόνια. Τὸ μακρὺ καὶ ζεστὸ γούνινο παλτό, ποὺ πολλὲς φορὲς γίνεται ἀπὸ δέρμα πολικῆς ἄρκτου, κυρίως τὸ φοροῦν οἱ ἀρχηγοὶ διότι θεωρεῖται ἀρκετὰ μεγάλο κατόρθωμα τὸ νὰ φονεύσουν πολικὴ ἄρκτο. Κι' ἂν συμβῇ αὐτό, τὸ δέρμα τὸ προσφέρουν εἰς τὸν ἀρχηγό τους, κι' ἐκεῖνος ἀποφασίζει νὰ τὸ κρατήσῃ ἤ, ἐὰν ἔχῃ ἄλλο, νὰ τὸ ἀφήσῃ εἰς τὸν κυνηγό. Ἀπὸ τὸ δέρμα τῆς φώκης κάμνουν παπούτσια, τὰ ὁποῖα στολίζουν μὲ λουριὰ δερμάτινα.

Παιδιὰ γεννιοῦνται πολλά. Ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἀκόμη ἡλικίας των τὰ παιδιὰ σκληραγωγοῦνται, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀνθέξουν στὴ σκληρὴ ζωὴ ποὺ τὰ περιμένει. Τὰ βρέφη τῶν Λαπώνων, μέχρις ὅτου μπορέσουν νὰ περπατήσουν μόνα τους, φέρονται ἀπὸ τὶς μητέρες των δεμένα στοὺς ὤμους. Ὕστερα, μόλις ἀναπτυχθοῦν, μεγαλώσουν λιγάκι, κάθε φροντίδα γι' αὐτὰ παύει. Μεγαλώνουν μόνα των, τριγυρίζουν ἀνάμεσα στὰ κοπάδια, γνωρίζουν κάθε ζῶον, εἶναι δὲ καλοὶ φίλοι μ' ὅλα τὰ ζῶα. Ὅταν κάποτε κανένα παιδάκι δεχθῇ καμμιὰ κλωτσιὰ ἀπ' αὐτά, δὲν βγάζει φωνές, ἀλλὰ πνίγει τὸν πόνον του γιατὶ ξέρει ὅτι κανεὶς δὲν θ' ἀσχοληθῇ μ' αὐτό.

Τὸ καλοκαῖρι εἶναι μικρᾶς διαρκείας, ἀλλὰ αἱ ἱππέλαφοι ποὺ πάχυναν καὶ μεγάλωσαν, μποροῦν νὰ βγάλουν τὸν χειμῶνα.

Μιὰ μέρα πάλιν ἡ πεδιὰς ἀντηχεῖ ἀπὸ τὶς φωνὲς τῶν ἀνδρῶν: Ἔρχεται ὁ χειμώνας καὶ ἡ πορεία πρὸς νότον ἀρχίζει. «Πουόρις, πουόρις», προχωρεῖτε, προχωρεῖτε. . . Εἶναι τὸ σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως, καὶ ὅλοι, ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιὰ καὶ ζῶα κατευθύνονται πρὸς νότον, εἰς τὶς στέππες, ἕως ὅτου ξανάρθῃ τὸ καλοκαῖρι...

Οἱ πορεῖες των αὐτὲς διαρκοῦν πολλὰς ἡμέρας, διασχίζουν μεγάλας ἀποστάσεις, μὲ ἀξιοζήλευτη ὅμως τάξι καὶ πειθαρχία. Κανένα ἀτύχημα δὲν συμβαίνει στὸ δρόμο, ἢ μᾶλλον πολὺ σπανίως οἱ ἀρχηγοὶ προσέχουν γιὰ τέτοιο πρᾶγμα. Γιὰ ὅλα οἱ γηραιότεροι μὲ τὴν ἀλάνθαστη πεῖρα των προμαντεύουν τὶς καταιγίδες, τὶς κακοκαιρίες καὶ ὁδηγοῦν σὲ ἀσφαλὲς μέρος τὰ καραβάνια των γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν. Ὅλοι ὑπακούουν εἰς τοὺς ἀνωτέρους των καὶ μιὰ παραδειγματικὴ τάξις βασιλεύει στὸν περίεργον ρυθμὸ τῆς ζωῆς των.

μ. ν. κ.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Μερικὲς κόττες τῆς Αὐστραλίας, κατά τι μεγαλύτερες ἀπὸ τὶς συνηθισμένες, γεννοῦν μέχρι διακόσια σαράντα αὐγὰ τὸν χρόνο.

Ἕνας παπαγάλος ποὺ ζυγίζει 134 γραμμάρια σηκώνει μὲ τὴ μύτη του ἕνα κλουβὶ βάρους 3 κιλῶν.

Οἱ ρίζες ἑνὸς αἰωνοβίου δένδρου τῆς Καλιφορνίας περνοῦν κάτω ἀπὸ τὴν κοίτη ἑνὸς ποταμοῦ καὶ φθάνουν στὴν ἀντίπεραν ὄχθη.

Τὸ πράσινο χρῶμα τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης, τὸ κίτρινο τῆς θαλάσσης τῆς Κίνας, τὸ χρῶμα τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ὀφείλεται στὰ φύκια.

Ἕνα ἀπὸ τὰ ὡραιότερα διαμάντια τοῦ κόσμου, 136 καρατιῶν, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἠγοράσθη ὑπὸ τοῦ Λουδοβίκου 15ου, ἀντὶ 2½ ἑκατ. φρ.

Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας ποὺ ὑψοῦται στὴν εἴσοδο τοῦ λιμένος τῆς Ν. Ὑόρκης ἔχει ὕψος 26 μ. Ἡ μύτη του ἔχει μῆκος 1 μ. 12.

Ὄντα χωρὶς μυαλό

Ὑπάρχουν μερικὰ ὄντα στὸ ζωϊκὸ βασίλειο, τὰ ὁποῖα, ἐνῷ δὲν ἔχουν ἐγκέφαλο καὶ νευρικὸ σύστημα, ὡστόσο σκέπτονται σὰν σοφοί! Ἕνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ αὐτὰ πλάσματα τῆς φύσεως εἶναι καὶ ἡ ἀνεμώνη τῆς θαλάσσης.

Τὸ ὑδρόβιο αὐτὸ ὂν ἐγκαθίσταται καὶ παραμένει ἀκίνητο στὰ στάσιμα νερά. Πολλὲς φορὲς ὅμως θὰ τὸ δοῦμε νὰ φυλάῃ καραοῦλι ἐπάνω στὶς ράχες τῶν διαφόρων ὀστράκων. Καὶ τοῦτο, γιατὶ τὸ ἔνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὸ ὁδηγεῖ στὸ μέρος ἐκεῖνο γιὰ νὰ τρώῃ τ' ἀποφάγια τῶν ὀστράκων!

Ὁ Ἄγγλος φυσιοδίφης Ὄλιβερ Πάϊκ πῆρε κάποτε

μιὰ ἀνεμώνη ἀπὸ τὴ ράχι ἑνὸς ὀστράκου καὶ τὴν ἐτοποθέτησε μακριά του. Τὸ ὄστρακο ὅμως ποὺ ἀντελήφθη τὴν ἐγκατάλειψί του ἀπὸ τὴν ἀνεμώνη, ἔκανε ἕνα γῦρο καὶ μόλις τὴν ἀντελήφθη ἔτρεξε κοντά της.

Ὑπάρχουν ἐπίσης μερικὰ εἴδη ὀστράκων, ποὺ τοὺς ἀρέσει νὰ ἔχουν πάντα μιὰ ἀνεμώνη στὴ ράχι τους καὶ τοῦτο γιατὶ ἡ παρουσία της ἐκεῖ τὰ προφυλάσσει ἀπὸ διαφόρους ἐχθρούς.

Ἔτσι, κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζει τὸ ἀνύποπτον ὄστρακο ἕνα μεγάλο ψάρι, ἡ ἀνεμώνη, ποὺ τὸ ἀντιλαμβάνεται, εἰδοποιεῖ τὸ ὄστρακο κι' ἐκεῖνο κλείνει ἀμέσως ἑρμητικά.

Ἐὰν τὸ ὄστρακο τύχῃ νὰ χάσῃ τὸν προστάτη του, ἀμέσως θ' ἀναζητήσῃ ἕναν ἄλλον. Καὶ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον νὰ παρακολουθῇ κανεὶς τὰ ὄστρακα αὐτὰ νὰ σηκώνουν μὲ τρυφερότητα καὶ προσοχὴ τὶς ἀνεμῶνες ἀπὸ τὰ στάσιμα νερά, νὰ τὶς τοποθετοῦν στὴ ράχι τους καὶ νὰ τὶς κρατοῦν ἐκεῖ καλά, ἕως ὅτου προσκολληθοῦν γερά!

Φυσικά, ὑφίστανται τὴν τύχη τοῦ ὀστράκου κι' ἔτσι ὄχι σπάνιες φορὲς βρίσκομε ἐπάνω στὰ ὄστρακα ποὺ ψωνίζομε ἀπὸ τὴν ἀγορά, ὑπολείμματα τῆς ἀνεμώνης ποὺ ἔπεσε θῦμα τοῦ καθήκοντος. . .

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Στίς 6 Μαρτίου 1521 ὁ Μαγγελᾶνος, ὁ πρῶτος θαλασσοπόρος πού ἔφθασε στόν Εἰρηνικόν Ὠκεανόν, κάμπτοντας τό ἀκρότατον σημεῖον τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, ἔφθανε στάς νήσους Μαριάννας τῆς Πολυνησίας. Δέκα μέρες ἀργότερα, στίς 16 Μαρτίου 1521, ἀνεκάλυπτε τάς Φιλιππίνας νήσους.

* * *

Ὁ Μαγγελᾶνος, τοῦ ὁποίου τό πραγματικόν ὄνομα εἶναι Φερνάο ντέ Μαγκάλας, ἦταν Πορτογάλος. Λίγα χρόνια πρίν, τό 1517, ἐγκατέλειψε τήν πατρίδα του γιά νά μεταβῆ κοντά στόν βασιλέα τῆς Καστίλλης, τόν μέλλοντα αὐτοκράτορα Κάρολον 5ον, εἰς τόν ὁποῖον ἐπρότεινε νά μεταβῆ στάς νήσους Μολόκ, στόν Εἰρηνικό, θαλασσοπορῶντας πρός δυσμάς ἀντί, ὅπως ἔκαμναν ἕως τότε, νά κάμη τό γῦρο τῆς Ἀφρικῆς καί νά κάμψη τό ἀκρωτήριο τῆς Καλῆς Ἐλπίδος.

Τό σχέδιό του φάνηκε τόσον τολμηρό, ὥστε ὁ Κάρολος ὁ 5ος ἐδίστασε περισσότερο ἀπό ἕνα ἔτος νά τό ἀποδεχθῆ.

Τέλος, στίς 22 Μαρτίου 1518, ἀνέθεσε στόν Μαγγελᾶνο τήν φροντίδα νά ὀργανώση τήν ἀποστολή του καί ἔθεσε στή διάθεσί του πέντε πλοῖα.

* * *

Ἡ ἀναχώρησις ἐπραγματοποιήθη στίς 20 Σεπτεμβρίου 1519. Τά πληρώματα τῶν πέντε πλοίων ἀνήρχοντο συνολικῶς εἰς 265 ἄνδρας, μεταξύ τῶν ὁποίων εὑρίσκοντο καί δέκα τρεῖς Γάλλοι ναῦται.

Ὁ Μαγγελᾶνος, «γενικός κυβερνήτης» τοῦ στόλου, διοικοῦσε τό πλοῖο «Τρινιτάντ».

Τά ἄλλα πλοῖα ἐκυβερνῶντο ἀπό Καστιλλιανούς πλοιάρχους, οἱ ὁποῖοι δέν ἐδέχθησαν μ' εὐχαρίστησι νά διοικοῦνται ἀπό ἕνα ξένον.

Λίγο μετά τήν ἀναχώρησι, μπρός στήν ἐχθρότητα πού ἐξεδήλωναν οἱ ὑφιστάμενοί του, ὁ Μαγγελᾶνος ὑπεχρεώθη νά ρίξη στά δεσμά ἕνα ἐξ αὐτῶν γιά νά διατηρήση ὅλον του τό κῦρος, ὥστε νά μπορέση νά συγκρατήση τά πληρώματα πού ἔδειχναν ἐπαναστατικάς τάσεις ἐναντίον του.

Τόν Δεκέμβριο τοῦ 1519, ὁ μικρός στολίσκος ἔφθανε στόν ὅρμο τοῦ Ρίο - Ἰανέϊρο. Μετά ἐσυνέχισε τό ταξεῖδι του πρός Νότον. Ἕνα τῶν πλοίων ἐναυάγησε σέ μιά καταιγίδα, τό πλήρωμά του ὅμως ἐσώθη ὁλόκληρον.

Τά ἀπομείναντα τέσσαρα πλοῖα παρέπλεαν ἐπί ἑβδομάδας τά ἄγονα καί ἔρημα παράλια, προσπαθοῦντα ν' ἀνακαλύψουν ἕνα πέρασμα πρός τόν Εἰρηνικόν.

Τά τρόφιμα ἄρχισαν νά ἐξαντλοῦνται καί, ἐφ' ὅσον προχωροῦσαν πρός Νότον, τόσον οἱ ναῦται δυσηρεστοῦντο περισσότερο.

Ὕστερ' ἀπό λίγο, οἱ Ἰσπανοί πλοίαρχοι ἔκριναν ὅτι ἔφθασε ἡ στιγμή ν' ἀπαλλαγοῦν τελειωτικῶς ἀπό τόν Πορτογάλο καί νά ἀναλάβουν οἱ ἴδιοι τήν διοίκησι τοῦ στόλου.

Ἔφθασαν στό ν' ἀπαιτήσουν τήν ἀπελευθέρωσι τοῦ συντρόφου των ἐκείνου, πού εἶχε ριφθῆ στά δεσμά μετά τήν ἐκκίνησί των καί, ἐπί κεφαλῆς ἑνός μέρους τοῦ πληρώματος, ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ Μαγγελάνου.

Εὐτυχῶς ὅμως ὁ Μαγγελᾶνος εἶχε μέ τό μέρος του εὐαρίθμους πιστούς ὀπαδούς καί πολύ γρήγορα κατέστειλε τήν ἀνταρσία. Δυό ἀπό τούς πλοιάρχους τούς ἐτυφέκισεν ἐπί τόπου, τόν δέ τρίτον τόν ἐγκατέλειψε σ' ἕνα ἐρημικόν μέρος.

* * *

Ἔκτοτε, ἀπηλλαγμένος ἀπό κάθε περισπασμόν καί συγκεντρώνοντας τήν ἐμπιστοσύνην ὁλοκλήρου πιά τοῦ πληρώματος, ὁ Μαγγελᾶνος ἐσυνέχισε τήν ἀποστολήν του, ἀκολουθῶντας πάντοτε τήν πρός Νότον πορείαν του.

Στίς 21 Ὀκτωβρίου ἔφθασε στό νότιον σημεῖον τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου, στήν εἴσοδο τῆς περιοχῆς, ἡ ὁποία σήμερα φέρει τό ὄνομα τοῦ Μαγγελάνου.

Ἐν τῷ μεταξύ νέα στάσις ἐξερράγη πάνω σ' ἕνα τῶν πλοίων καί ἀφοῦ οἱ ἐπαναστάτες ἐφυλάκισαν ἐκεῖνον πού εἶχεν ὀνομασθῆ πλοίαρχος ἀπό τόν Μαγγελᾶνον, ἀνέλαβαν οἱ ἴδιοι τήν διακυβέρνησιν τοῦ πλοίου, ἐστράφησαν πίσω καί ἐπέστρεψαν στήν Ἰσπανία, ὅπου ἔφθασαν στίς 6 Μαΐου τοῦ ἑπομένου ἔτους.

Ὁ Μαγγελᾶνος δέν εἶχε πιά μαζί του, παρά τρία μόνον πλοῖα. Στό τέλος τοῦ μηνός Νοεμβρίου τοῦ 1520, ἀφοῦ ἐξηρεύνησε τίς ἀκτές τῆς Γῆς τοῦ Πυρός, ἔφθασε στόν Εἰρηνικό Ὠκεανό.

Ὁ θαλασσοπόρος Μαγγελᾶνος.

Στίς ἀρχές τοῦ ἑπομένου ἔτους, ἀνεκάλυψεν ἀλληλοδιαδόχως πάμπολλα νησιά τοῦ Εἰρηνικοῦ καί, συγκεκριμένως, στίς 6 Μαρτίου, τό ἀρχιπέλαγος τῶν Μαριάννων καί στίς 16 Μαρτίου τάς Φιλιππίνας.

Οἱ τελευταῖες μέρες τοῦ ταξειδίου ὑπῆρξαν ἐξαιρετικά δύσκολες. «Δέν εἴχαμε κανένα εἶδος φρέσκιας τροφῆς, γράφει ὁ ἱστοριογράφος τῆς ἀποστολῆς. Τά μπισκόττα πού τρώγαμε δέν ἦσαν πιά ψωμί, ἀλλά ἕνας κονιορτός ἀνακατεμένος μέ σκουλήκια πού εἶχαν φάγει ὅλη τή θρεπτική τους οὐσία.

»Τό νερό πού μᾶς ἀπέμεινε ἐβρώμησε δυσωδῶς. Γιά νά μή πεθάνωμε ἀπό τήν πεῖνα, ὑποχρεωθήκαμε νά τρῶμε κάτι δέρματα βωδιῶν, μέ τά ὁποῖα εἴχαμε σκεπάσει τά διάφορα σχοινιά γιά ν' ἀντέχουν περισσότερο...»

Ὅταν πιά ἀγκυροβόλησαν στάς Φιλιππίνας νήσους, ὁ Μαγγελᾶνος ἀπεφάσισε νά παραχωρήση μιά μακρινήν ἀνάπαυσι στά πληρώματά του.

Ἤρχισε νά καλλιεργῆ σχέσεις μέ τούς ἰθαγενεῖς τῶν νησιῶν, πολλούς δέ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των τούς ἐμύησεν εἰς τόν καθολικισμόν. Ὑπῆρχαν ὅμως καί μερικές φυλές ἰθαγενῶν, μέ τίς ὁποῖες βρισκόταν σ' ἐμπόλεμο κατάστασι.

Στίς 27 Ἀπριλίου 1521, στή νῆσο Ματάμ, ὁ Πορτογάλος πλοίαρχος, ἐπί κεφαλῆς 50 ἀνδρῶν, ἠναγκάσθη νά πολεμήση ἐναντίον χιλίων πεντακοσίων Μαλαίων. Ἡ νίκη ἀπέβη ὑπέρ τῶν ἀνδρῶν του, ὁ ἴδιος ὅμως ὑπέκυψε κατά τήν διάρκεια τῆς μάχης.

Ἀπό τούς 265 ἄνδρας, πού ἀνεχώρησαν ἀπό τήν Ἰσπανία, δέν ἀπέμειναν παρά μόνον 180. Οἱ ἀντικαταστάται τοῦ Μαγγελάνου ἔκαψαν τότε τό ἕνα ἀπό τά τρία πλοῖα πού τούς ἔμειναν καί μέ τά ἄλλα 2 ἀνεχώρησαν ἐπιστρέφοντες στήν Εὐρώπη.

Ἕνα ἐκ τῶν δύο αὐτῶν πλοίων ἠναγκάσθησαν νά τό ἐγκαταλείψουν γρήγορα καί, στίς 6 Σεπτεμβρίου 1522, ἐξ ὅλου τοῦ στόλου πού εἶχε ξεκινήσει πρό τριῶν ἐτῶν, δέν ἐπέστρεψε εἰς τήν Ἰσπανία παρά ἕνα μόνο πλοῖο, τό «Βικτώρια», ἐπί τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν μόνον 18 ἄνδρες..

Σπασοκεφαλιές

Τετράγωνον

Εἰς τὰ τετραγωνίδια τοῦ σχήματος νὰ τοποθετηθοῦν τὰ κατάλληλα γράμματα εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν:

Β	Α	Ζ	Α
Α	Ι	Α	Σ
Ζ	Α		
Α	Σ		

Πρώτη σειρά: Δοχεῖα, τὰ ὁποῖα ἔχουν ὡς προορισμὸν νὰ στολίζωνται μὲ λουλούδια.

Δευτέρα σειρά: Ἕνας ἀπὸ τοὺς γενναιοτέρους ἥρωας τῆς «Ἰλιάδος» τοῦ Ὁμήρου.

Τρίτη σειρά: Ὀνομασία μάχης, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἀννίβας ἡττήθη ὑπὸ τοῦ Σκιπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ.

Τετάρτη σειρά: Βασιλεὺς τῶν Βουλγάρων κατὰ τὸν Μεσαίωνα.

Τί εἶναι;

Ἄϊνταχο: Εἶναι ποταμὸς τῆς Ὁλλανδίας, Ἰνδὸς φιλόσοφος, Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς, ὑψηλὸν δένδρον ἢ ἀπλανὴς ἀστήρ;

Βεδουῖνοι: Εἶναι θαλασσινὰ πτηνά, Ἄραβες νομάδες, σύμπλεγμα νήσων τοῦ Εἰρηνικοῦ ἢ Θρησκευτικὴ αἵρεσις;

Γεζέριχος: Εἶναι βασιλεὺς τῶν Βανδάλων, κόλπος τῆς Βαλκανικῆς θαλάσσης, στρατηγὸς τοῦ Δαρείου ἢ ποταμός;

Δέφνερ: Εἶναι πόλις τῆς Βαυαρίας, μαθηματικός, θηρίον τῆς Ζούγκλας, λίμνη τῆς Ἑλβετίας ἢ Γερμανὸς ἀρχαιολόγος;

Ἡμιολία: Εἶναι ἱστιοφόρον πλοῖον, ἀσθένεια, πτηνόν, λίμνη τῆς Ἑλβετίας, στρατιωτικὴ μονὰς ἢ ἰχθύς;

Ἰεσσώ: Εἶναι μυθιστόρημα τοῦ Ι. Βέρν, ἀρχαία θεά, ἡφαίστειον, πτηνὸν τῶν θερμῶν κλιμάτων ἢ νῆσος τῆς Ἰαπωνίας;

Κετίγνη: Εἶδος φαλαινῶν, πόλις τῆς Γιουγκοσλαυΐας, ὀστρακόδερμον, θάλασσα τοῦ Β. Πόλου ἢ ἀδελφὴ τοῦ Νῶε;

Δύο γράμματα

Ἂν ἀπὸ βουνὸ γνωστό σου
δύο γράμματα πετάξῃς,
ἰσχυρὸ Θεὸ τοῦ Ὀλύμπου
ἐν τῷ ἅμα θὲ νὰ φτιάξῃς.

Ν. Π. ΚΑΛΔΗΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΣΚΗΣΙΣ

Τὸ σχέδιο ποὺ βλέπετε στὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος, δὲν εἶναι σταυρόλεξο. Ὑπάρχει ἁπλῆ μόνον διασταύρωσις κάθε μιᾶς ἀπὸ τὰς λέξεις ποὺ θὰ τοποθετηθοῦν ὁριζοντίως μὲ τὰ γράμματα τῆς καθέτου στήλης, ποὺ ὁρίζεται ἀπὸ τὶς πολὺ μαῦρες γραμμές.

Εἰς τὰ δώδεκα τετραγωνίδια τῆς καθέτου στήλης, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ κολυμβητοῦ, θὰ τοποθετηθοῦν δώδεκα γράμματα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἀποτελοῦν μίαν λέξιν. Χρειάζεται προσοχὴ εἰς τὸ ἑξῆς: Ἡ λέξις ποὺ θὰ γραφῇ εἰς τὴν κάθετον στήλην, ἔχει σχέσιν μὲ μίαν ἀπὸ τὰς παραστάσεις ἢ τὰς εἰκόνας, ποὺ περιβάλλουν τὰ τετραγωνίδια. Εἶναι δηλαδὴ λέξις ποὺ χαρακτηρίζει κάτι, παρμένο ἀπὸ μίαν εἰκόνα.

Γιὰ νὰ εὑρεθῇ εὐκολώτερα ἡ λέξις αὐτή, εἶναι προτιμότερο νὰ προσπαθήσετε νὰ τοποθετήσετε ὁριζοντίως τὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ἡ σημασία ἀναγράφεται κατωτέρω:

Ὁριζοντίως:

Πρώτη σειρά: Ἀποτελοῦν συνήθως τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος τῶν ταξειδίων τῶν πλοίων.

Δευτέρα σειρά: Ἕνα ἀπὸ τὰ χρώματα.

Τρίτη σειρά: Ὑπερθετικὸν τοῦ «ἀγαθός».

Τετάρτη σειρά: Μαντῆλι.

Πέμπτη σειρά: Ἀσχολεῖται μὲ τὰς ἀρχαιότητας.

Ἕκτη σειρά: Δειλός, λιγόψυχος.

Ἑβδόμη σειρά: Θαλασσινὸ πουλί. ὕπουλος.

Ὀγδόη σειρά: Χαμηλὸς λόφος.

Ἐνάτη σειρά: Σαλαμινομάχος.

Δεκάτη σειρά: Πόλις τῆς Πελοποννήσου.

Ἑνδεκάτη σειρά: Νῆσος τοῦ Β. Αἰγαίου.

Δωδεκάτη σειρά: Θαλασσινά, θεωρούμενα ὡς ἐξαιρετικὰ νόστιμα.

Τετράγωνον

Μὲ τὴν τοποθέτησιν τῶν καταλλήλων γραμμάτων εἰς τὰ τετραγωνίδια πρέπει νὰ εὑρεθοῦν ὁριζοντίως καὶ καθέτως αἱ αὐταὶ τέσσαρες λέξεις.

Ἡ σημασία τῶν λέξεων εἶναι ἡ ἑξῆς:

Λ	Α	Μ	Α
Α	Π	Α	Σ
Μ	Α	Ζ	Ι
Α	Σ	Ι	Α

Πρώτη σειρά: Τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὸ ξύρισμα καὶ ἀκολούθως γιὰ νὰ ξύνουν τὸ μολύβι.

Δευτέρα σειρά: Ὅλος.

Τρίτη σειρά: Ὁμοῦ.

Τετάρτη σειρά: Εἶναι Ἤπειρος, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεπτύχθησαν οἱ πρῶτοι πολιτισμοί.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τῆς Ἀφρικῆς.

1) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, 2) Ἡφαίστειον τῆς Εὐρώπης, 3) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 4) Περιοχὴ τῆς Β. Ἀμερικῆς, 5) Κράτος τῆς Εὐρώπης, 6) Μία τῶν Ἠπείρων, 7) Ποταμὸς τῆς Γαλλίας, 8) Ἡ πατρὶς τοῦ Ἀρχηγοῦ μας, 9) Μία τῶν Δωδεκανήσων, 10) Ἡ πρώτη λέξις ὀνομασίας κράτους τῆς Ἀμερικῆς.

Π. ΣΕΦΑΛΙΔΗΣ

Μεταγραμματισμὸς

Σχῆμα γεωμετρικὸ
ἕνα γράμμα μόνο ἀλλάζει
Κι' ἕνα ὄμορφο πουλὶ
στὴ στιγμὴ παρουσιάζει

Γ. ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόβλημα

Ρώτησαν κάποτε ἕνα γέρο γιὰ τὴν ἡλικία τῆς κόρης του καὶ τὴν ἰδική του. Καὶ αὐτὸς εἶπε:

—Ἂν προσθέσετε τὰ χρόνια μου καὶ τὰ χρόνια της, θὰ ἔχετε ἄθροισμα 114. Ἡ κόρη μου εἶναι μικροτέρα ἀπὸ ἐμὲ κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς ἡλικίας μου.

Πόσων ἐτῶν ἦτο ἡ κόρη του καὶ πόσων ἐτῶν ὁ γέρος;

Λ. Β. ΧΟΥΣΙΑΔΗΣ

Λίγη εὐθυμία

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΕ ΓΙΑ ΠΟΥΛΙ!...

Ἦταν ἕνας ἁπλοϊκὸς χωρικὸς καὶ πότιζε τὸν κῆπο του, σφυρίζοντας κάποιο τραγουδάκι. Σὲ μιὰ στιγμὴ ὅμως, καθὼς σήκωσε τὸ κεφάλι του, εἶδε στὴν ὀροφὴ τοῦ σπιτιοῦ ἕνα ὡραῖο περίεργο πουλί. Φώναξε τὴ γυναῖκα του καὶ οἱ δυὸ μαζὶ ἀπελάμβαναν τὸ θέαμα.

— Ὡραῖο πουλί!

— Μμ! Σπουδαῖο.

— Ξέρεις τί λέω γυναῖκα; Νὰ τὸ πιάσουμε!

— Μπράβο, μπράβο, πάω νὰ φέρω τὴ σκάλα.

Ἔφερε πραγματικὰ ἡ γυναῖκα τὴ σκάλα. Ὁ χωρικὸς τὴ στήριξε καλὰ στὸν τοῖχο καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνη σιγὰ καὶ ἀθόρυβα γιὰ νὰ μὴ τρομάξη τὸ πουλὶ καὶ φύγη.

Εἶχε φθάσει πιὰ στὴν ὀροφὴ καὶ πρόβαλε τὸ κεφάλι του ἐπάνω ἀπ' τὰ κεραμίδια, ὅταν ὁ παπαγάλος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, τὸν ρώτησε μὲ τὴ στριγγή του φωνή:

— Τί θέλεις ἐδῶ;

Ὁ χωρικὸς ξαφνιάστηκε. Τάχασε. Καὶ βγάζοντας τὸ καπέλλο του:

— Τίποτα, κύριε, εἶπε. Καὶ νὰ μὲ συγχωρῇς ποὺ σὲ πέρασα γιὰ πουλί!

Ἀπορία

Στὸ τραπέζι ἔτρωγαν αὐγὰ βραστά. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ὁ μικρὸς Πέτρος λέγει στὸν πατέρα του:

—Μπαμπᾶ, ἔχω μιὰ ἀπορία.

—Τί, παιδί μου;

—Νά! Πῶς ξεύρουν οἱ κόττες πόσο μεγάλες εἶναι οἱ αὐγοθῆκες μας καὶ κάνουν τ' αὐγά τους ὥστε νὰ χωροῦν ἴσα-ἴσα;

Καλὸ παιδί!

Στὸ τραπέζι, ὁ μπέμπης δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ τὰ φασολάκια του.

—Ἐγώ, ὅταν ἤμουνα μικρός, εἶπε ὁ μπαμπᾶς γιὰ νὰ τὸν φιλοτιμήσῃ, ἔτρωγα ὅ,τι ὑπῆρχε στὸ τραπέζι. Καὶ ἰδιαιτέρως τρελλαινόμουν γιὰ τὰ φασόλια.

—Τὰ ἀγαπᾷς ἀκόμη, μπαμπᾶ;

—Βεβαίως!

—Ἔ, πάρε τότε καὶ τὰ δικά μου. Σοῦ τὰ χαρίζω!

Θαῦμα!

Ὁ φακίρης: Ποιὸς ἀπὸ τοὺς κυρίους θέλει νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας ποὺ θὰ παντρευτῇ;

Ἕνας θεατής: Ἐγώ!

Ὁ φακίρης: Πῶς λέγεσθε;

Ὁ θεατής: Πετρόπουλος.

Ὁ φακίρης: Ἡ γυναῖκα σας ἀσφαλῶς θὰ λέγεται... «κυρία Πετροπούλου»!

Ἡ διαφορά

Ὁ δάσκαλος: Ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ κεραυνοῦ καὶ ἠλεκτρισμοῦ;

Ὁ μαθητής: Ὑπάρχει! Τὸν ἠλεκτρισμὸ τὸν πληρώνουμε, ἐνῷ ὁ κεραυνὸς πέφτει δωρεάν!

Προκαταβολικῶς

Στὸ λιμάνι τῆς Τύνιδος, ἕνας Ἀράπης βαρυαναστέναζε. Κάποιος περιηγητὴς τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

—Τί ἔχεις;

—Τί νάχω ὁ φουκαρᾶς. Ἔχω τσακισθῆ ἀπὸ τὴ δουλειά. Ξέρεις τί εἶναι νὰ ξεφορτώνῃς χουρμᾶδες ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ; Εἶναι τρομακτικό...

—Δὲν ἔχεις ἄδικο! Καὶ ἀπὸ πότε κάνεις αὐτὴ τὴ δουλειά;

—Ἀχ! ἀρχίζω ἀπὸ αὔριο! Σήμερα μὲ πήρανε...

Δικαιολογία

Ὁ ἀστυφύλαξ: Τί κάνεις σ' αὐτὴ τὴν πόρτα;

Ὁ διαρρήκτης: Νὰ σᾶς ἐξηγήσω, κ. ἀστυφύλακα. Βρῆκα στὸ δρόμο ἕνα κλειδὶ καὶ τὸ δοκιμάζω σὲ ὅλες τὶς πόρτες γιὰ νὰ βρῶ τὸν πραγματικὸ κάτοχό του καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσω.

Τὰ χαρακτηριστικά

Ὁμιλεῖ ὁ ἐπισκέπτης:

—Ὁ γυιός σας, κυρία μου, ἔχει τὸ στόμα τοῦ παπποῦ του, τὴ δική σας μύτη, τὰ μάτια τῆς σεβαστῆς μητέρας σας...

—Καὶ τὸ παληὸ σακκάκι τοῦ μπαμπᾶ, συμπληρώνει ὁ μικρός.

Ὁ ἄϋπνος

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε ἀϋπνία καὶ πῆγε στὸ γιατρό. Ἐκεῖνος τοῦ ὑπέδειξε νὰ μετρᾷ ἀριθμοὺς στὴ σειρὰ ὥς που νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ὁ ἄϋπνος ἦταν πάλι στοῦ γιατροῦ.

—Ἀκολουθήσατε τὴ συμβουλή μου;

—Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἄϋπνος. Ἐμέτρησα ὥς τὰ 23, 592.

—Ὡραῖα! Κι' ἔπειτα κοιμηθήκατε βέβαια!

—Ἆ! Ὄχι!... Ἦταν ὥρα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ πάω στὴ δουλειά μου!

Τὸν ὑποχρέωσε!

Ὁ δρόμος ἦταν χαλασμένος καὶ ἡ βροχὴ τὸν ἔκανε χειρότερο. Ἔτσι, σὲ μιὰ στροφή, τὸ κάρρο ἑνὸς χωριάτη κόλλησε στὴ λάσπη. Καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι τὸ μουλάρι ποὺ ἔσερνε τὸ κάρρο, μ' ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ κατέβαλλε, δὲν ἠμποροῦσε νὰ βγάλῃ τὸ κάρρο ἀπὸ τὴ λάσπη.

Εἶχε φθάσει σὲ ἀπελπισία ὁ χωρικός, ὅταν ἐπλησίασε κάποιος ποὺ γυρνοῦσε ἀπὸ τὴν ἐκδρομή. Εἶδε τὴν κατάστασι καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἅρπαξε τὴν πισινὴ ρόδα καὶ βάζοντας ὅλη τὴ δύναμί του, ἐβοήθησε τὸ ζῶο καὶ τὸ χωρικὸ καὶ ξεκόλλησαν τὸ κάρρο ἀπὸ τὴ λάσπη.

Ὁ ἄλλος ἦταν ἐνθουσιασμένος.

—Σ' εὐχαριστῶ ποὺ βοήθησες, τοῦ εἶπε. Τὸ ἤξερα ἐγὼ πὼς μόνο μ' ἕνα μουλάρι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ξεκολλήσω ἀπὸ τὴ λάσπη!

Μεγάλο!

Ὁ κ. Πάτροκλος ἔπιασε ἕνα ὡραῖο ψάρι. Ὁ γυιός του τὸν κυττάζει περίεργος ποὺ τὸ μετρᾷ καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

—Γιατί μετρᾶς τὸ ψάρι, πατέρα;

—Κυττάζω ἂν μᾶς κάνῃ. Εἶναι ὅμως πολὺ μεγάλο, καὶ δὲν θὰ χωρέσῃ στὸ τηγάνι μας. Γι' αὐτὸ θὰ τὸ ξαναρρίξω στὴ θάλασσα!

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Τό δένδρο

Οἱ παῖκται ἐκλέγουν ἕνα δένδρο καὶ χαράσσουν στὸ ἔδαφος ἕνα κύκλο μὲ ἀκτῖνα (ἀπὸ τὸ κέντρον δηλαδὴ τοῦ δένδρου) δύο μέτρων. Ἔπειτα δένουν τὸν κορμὸ τοῦ δένδρου (σὲ ὕψος 1—1.50 μ.) μὲ σχοινί, σχηματίζουν δηλ. γύρω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἕνα στεφάνι σχοίνινο, ποὺ πρέπει νὰ εἶναι ἐλεύθερο, νὰ παίζῃ, νὰ μπορῇ νὰ γυρνᾷ μὲ εὐκολία γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο.

Μὲ κλῆρο ἐκλέγεται ἕνας παίκτης, ποὺ μπαίνει μέσα στὸν κύκλο καὶ πιάνει τὸ σχοινί. Οἱ ἄλλοι τοποθετοῦνται ἔξω καὶ γύρω ἀπὸ τὸν κύκλο.

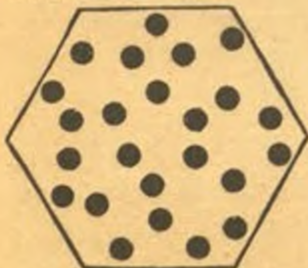
Οἱ παῖκται ποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο, προσπαθοῦν νὰ μποῦν μέσα σ' αὐτὸν καὶ νὰ ἐγγίσουν τὸ δένδρο. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸ ἐπιτύχῃ, ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν κύκλο ἀνενόχλητος καὶ ἔχει δικαίωμα νὰ ξαναρχίσῃ. Ὁ ἄλλος ὅμως, ὁ ἐντὸς τοῦ κύκλου, ποὺ ἔχει τὴν εὐχέρεια νὰ κινῆται γύρω ἀπὸ τὸ δένδρο, κρατῶντας πάντα τὸ σχοινί, προσπαθεῖ νὰ ἐγγίσῃ τὸν παίκτην πρὶν ὁ τελευταῖος ἐγγίσῃ τὸ δένδρο. Ἐὰν τὸν ἐγγίσῃ βγαίνει τότε ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο καὶ μπαίνει μέσα ἐκεῖνος ποὺ ἔχασε.

Ὀκτὼ τετράπλευρα

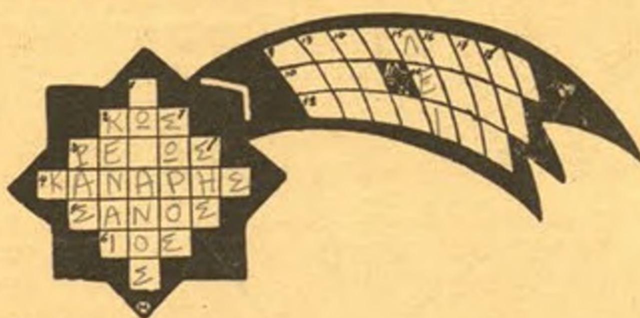
Εἰς τὸ κατωτέρω ἑξάγωνον ὑπάρχουν 24 τελεῖες.

Οἱ 24 τελεῖες εἶναι τοποθετημένες κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ μπαίνουν τρεῖς τρεῖς σὲ ὀκτὼ ὅμοια τετράπλευρα.

Πρέπει δηλαδὴ νὰ σχηματισθοῦν ὀκτὼ ἴσα τετράπλευρα σχήματα καὶ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ περιλαμβάνῃ τρεῖς τελεῖες.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Ο «ΚΟΜΗΤΗΣ»

Ὁ ρ ι ζ ο ν τ ί ω ς :

2. Μία τῶν Δωδεκανήσων.
3. Ξενικὸν ἀνδρικὸν ὄνομα.
4. Δοξασμένος ἥρως τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, εἰς τὸν κατὰ θάλασσαν ἀγῶνα.
5. Τροφὴ τῶν ἡμέρων ζώων.
6. Νῆσος τῶν Κυκλάδων καὶ δηλητήριον.
9. Νησιωτικὴ πόλις τῆς Ἑλλάδος καὶ χωρίον πλησίον τῶν Ἀθηνῶν.
10. Πόλις τῆς Γαλλίας.
11. Ὁ ἰδικός μου (ἀρχ.).
12. Εἷς ἐκ τῶν τριῶν παίδων, οἱ ὁποῖοι ἐρρίφθησαν εἰς τὴν κάμινον.

Κ α θ έ τ ω ς :

3. Τίτλος φυλάρχων τῆς Αἰθιοπίας.
2. Ἄνευ περιεχομένου (πληθ. θηλ.).
1. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου.
7. Ὁ νεκρός, τὸ πτῶμα.
8. Ὁ σκόρος.
9. Ἕνας τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου.
13. Τὸ αὐτὸ μὲ τὸ 10 ὁριζοντίως.
14. Πρόθεσις.
15. Νομισματικὴ μονὰς Βαλκανικοῦ Κράτους.
16. Κτητικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
17. Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
18. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

Τὰ σταυρόλεξα τοῦ 30οῦ φύλλου

Τ ο ῦ π ρ ώ τ ο υ : Ὁριζοντίως 1 τραγῳδία, 2 Λαμία, 3 ὀκᾶ — ΟΔ — Ρά, 4 φυτεία — ὄν, 5 Ἰνία — Χάμ, 6 μὴ — ροή — φά, 7 ἄγχι — Πάν, 8 οἶνος — Ἴα, 9 ὅς — ἡνίκα. Καθέτως 1 τρόφιμα, 2 κυνηγός, 3 ἁλάτι — χί, 4 γὰ — ἐαρινή, 5 ὦμοι — ὄν, 6 διδαχὴ — σί, 7 ἴα, 8 ρομφαία, 9 ἐὰν — ἀνά.

Τ ο ῦ δ ε υ τ έ ρ ο υ : Ὁριζοντίως 1 Κάρολος, 2 Ἴασις, 3 τὰ — κά, 4 τώρα — ᾄδω, 5 ΙΡ — λ. χ., 6 λούω — ποία, 7 ἂς — ΣΛ, 8 Νομός, 9 δάς — νά. Καθέτως 1 Ἀττίλας, 2 ἄωρος, 3 αἰ — νά, 4 ράσα — ὠτός, 5 ὅς, 6 λίρα — πρός, 7 ὅς, 8 κηλίς, 9 Πασχαλιά.

Παρακαλοῦνται ὅσοι στέλλουν σταυρόλεξα καὶ πνευματικὲς ἀσκήσεις νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψει τους τὰ ἑξῆς:

— Νὰ γράφουν σὲ κανονικὲς κόλλες χαρτιοῦ ἀπ' τὴ μιὰ μεριά, καθαρά, μὲ κοινὴ μελάνη. Σινικὴ μελάνη πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ σχεδιάζουν τὰ σταυρόλεξα ποὺ δὲν εἶναι ἁπλᾶ (ὅπως τὸ σημερινό). Τὰ κοινὰ σταυρόλεξα μποροῦν νὰ σχεδιάζωνται μὲ μολύβι.

— Νὰ γράφουν τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων δίπλα σ' αὐτὲς ἢ ἀπὸ κάτω καὶ τῶν σταυρολέξων ἐπάνω στὸ σχέδιο τοῦ σταυρολέξου.

— Κάθε τὶ ποὺ στέλλουν εἰς τὸ Τμῆμα Πνευματικῶν Ἀσκήσεων πρέπει νὰ εἶναι σὲ ἰδιαίτερο χαρτὶ καὶ ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἀλληλογραφία, τὰ ποιήματα κλπ.

Ἡ κλωστή

Ὑπάρχουν ὡρισμένα πράγματα, ποὺ δημιουργοῦν τὴν κατάπληξι.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ τά. . .θαύματα εἶναι καὶ αὐτὸ ποὺ περιγράφομε.

Φτιάχνετε ἕνα νῆμα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς κλωστές, ποὺ εἶναι στριμμένες. Οἱ κλωστὲς τοῦ νήματος αὐτοῦ πρέπει νὰ ἔχουν τρία διαφορετικὰ χρώματα, λ χ. κόκκινο, μπλὲ καὶ ἄσπρο. Ἔπειτα δένετε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ νήματος ἕνα βάρος καὶ τὸ σηκώνετε στὸν ἀέρα κρατῶντας μὲ τὸ χέρι σας τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ νήματος. Καὶ λέτε σ' ἕνα φίλο σας ὅτι μπορεῖτε νὰ κόψετε τὸ νῆμα, χωρὶς νὰ πέσῃ τὸ βάρος.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχετε, παίρνετε ἕνα ψαλιδάκι καὶ κόβετε, στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ νήματος, τὴν κόκκινη κλωστή, στὴ μέση τοῦ νήματος τὴν μπλὲ κλωστὴ καὶ στὸ κάτω μέρος, κοντὰ στὸ βάρος, τὴν ἄσπρη κλωστή.

Κι ἔτσι, ἐνῷ θὰ ἔχετε κόψει ὅλες τὶς κλωστὲς τοῦ νήματος, τὸ βάρος δὲν θὰ πέσῃ!

Δὲν εἶναι περίεργον; Καὶ μπορεῖτε νὰ βρῆτε τὸν λόγον γιὰ τὸν ὁποῖον δὲν πέφτει τὸ βάρος;

Εὔκολος ζωγραφική

Χρωματίσατε τὰ μέρη τοῦ σχεδίου ὡς ἑξῆς:

0: Μπλὲ ἀνοικτό.
1: Κόκκινο ἀνοικτό.
2: Πράσινο σκοῦρο.
3: Κόκκινο.
4: Μαῦρο.
5: Κίτρινο ἀνοικτό.
6: Πράσινο ἀνοικτό.
7: Καφέ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1039)

κός): 1) Γκράτζιος Μ. (Θεσ)νίκης) 1 μ. 75, 2) Νικολόπουλος (Πρωτευούσης) 1 μ. 75, 3) Μάργαρης (Λαρίσης) 1 μ. 75, 4) Μαυρίκ ος (Θεσ)νίκης) 1 μ. 70, 5) Κουτούπης (Καβάλλας) 1 μ. 70, 6) Μαυροκέφαλος (Αἰγύπτου) 1 μ. 65.

Αἱ ἐπιδόσεις τοῦ ἀγωνίσματος αὐτοῦ εἶναι ἐξαιρετικαί, ἐπιτυγχάνονται δὲ παρόμοιαι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μόνον εἰς Πανελληνίους ἀγῶνας.

Δρόμος 60 μ. φαλαγγιτισσῶν Β΄ κατηγορίας (ἡμιτελικός): Σειρὰ 1η: 1) Γεωργιάδου (Πρωτευούσης) 8΄΄ 9)10, 2) Βοϊκλῆ (Κυκλάδων) 9΄΄ 1)10, 3) Γεωργίου (Πέλλης) 9΄΄ 3)10. 2α σειρά: 1) Καρέλλινα (Δράμας) 8΄΄ 8)10, 2) Πολυζωγοπούλου (Λακωνίας) 8΄΄ 9)10, 3) Χασάπη (Ἔβρου) 9΄΄ 1)10. 3η σειρά: 1) Τελειονοπούλου (Λαρίσης) 8΄΄ 8)10, 2) Ριγανᾶ (Κερκύρας) 9΄΄ 4)10 καὶ 3) Τρουμπούνη (Λέσβου) 9΄΄ 5)10. 4η σειρά: 1) Χασάπη (Κοζάνης) 9΄΄, 2) Ξενίου (Χίου) 9΄΄ 1)10 καὶ 3) Ράλλη (Λαρίσης) 9΄΄ 2)10.

Σφαιροβολία Β΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελικός): 1) Ἰσιδωρίδης (Πρωτευούσης) 16 μ. 36, 2) Μενοῦνος (Ἀχαΐας) 15 μ. 16, 3) Γαλανὸς (Σάμου) 14 μ. 14, 4) Πέτσας (Λαρίσης) 14 μ. 10, 5) Κουμεντάκης (Ρεθύμνης) 13 μ. 80 καὶ 6) Γεροντόπουλος (Τρικκάλων) 13.45.

Δρόμος 2.000 μέτρων μετὰ φυσικῶν ἐμποδίων Α΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν: 1) Βασιλείου (Πρωτευούσης) 6΄ 34΄΄ 4)10, 2) Ἰωαννίδης (Πρωτευούσης) 6΄ 45΄΄ 7)10, 3) Παπαστεργίου (Δ.Α.Σ.) 6΄ 47΄΄ 4)10, 4) Κονταρᾶτος (Πρωτευούσης), 5) Ἀνδριτσόπουλος (Ἀχαΐας) καὶ 6) Πυρομάλλης (Πρωτευούσης).

Ἅλμα εἰς ὕψος Β΄ κατηγορίας φαλαγγιτῶν (τελικός): 1) Παπαγιαννόπουλος (Ἀχαΐας) 1 μ. 70, 2) Φιλιππίδης (Καβάλλας) 1 μ. 70, 3) Μοσκὼφ (Κιλκίς) 1 μ. 70, 4) Μαρκόπουλος (Πρωτευούσης) 1 μ. 65, 5) Εὐθυμίου (Τρικκάλων) 1 μ. 65 καὶ 6) Τόμπρος (Πρωτευούσης) 1 μ. 60.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὑπολοίπων ἡμερῶν θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχὲς τεῦχος, διότι ἡ «Νεολαία», λόγῳ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν φύλλων ποὺ ἐκτυπώνει, ἀναγκάζεται νὰ τίθεται ἐπὶ τῶν πιεστηρίων ἀπὸ τῆς Τρίτης.

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ. — Τὴν 29ην Ἀπριλίου ἐτελέσθησαν εἰς τὴν Ναύπακτον ἀγῶνες βόλεϋ - μπώλ προκηρυχθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον συνηντήθη ἡ ὁμὰς τῆς Φάλαγγος Καψάλη Ὑποδιοικήσεως Ἀγρινίου, μετὰ τῆς 112ας Φάλαγγος Ναυπάκτου.

Ἡ ὁμὰς τοῦ Ἀγρινίου ἡττηθεῖσα ἀπεκλείσθη τῆς τελικῆς συναντήσεως, ἥτις ἐγένετο τὴν ἄλλην ἡμέραν.

Εἰς τὴν τελικὴν ταύτην συνάντησιν ἔπαιξαν αἱ ὁμάδες Ναυπάκτου καὶ Μεσολογγίου. Πρὸ τοῦ ἀγῶνος, ὅστις ἐδόθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Γυμνασίου παρουσίᾳ τοῦ κ. Νομάρχου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπακτίας Γερμανοῦ, τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν., τῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως καὶ πλήθους κόσμου, ἐγένετο ἡ ὁρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν τῆς πόλεως καθ' ἣν ὁ κ. Νομάρχης παρέδωσε τὴν σημαίαν τῆς Φάλαγγος Θηλέων.

Ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης νικήτρια ὁμὰς ἀνεδείχθη ἡ τοῦ Μεσολογγίου εἰς τὴν ὁποίαν ὁ κ. Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἀπένειμε τὸ ἀθλοθετηθὲν κύπελλον.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως ἐγένετο παρέλασις τῶν Τμημάτων πρὸ τῶν ἐπισήμων.

ΧΑΛΚΙΣ. — Ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης ἐπισημότητος τὴν 29ην Ἀπριλίου ἀγῶνες κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ εἰς τὴν Χαλκίδα διοργανωθέντες ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Εὐβοίας.

Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐπιδόσεων τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀπὸ ἀπόψεως κοσμοσυρροῆς.

Τοὺς ἀγῶνας τούτους παρηκολούθησαν ἐκτὸς τῶν κατοίκων, οἵτινες κατέκλυσαν τὸ Γυμναστήριον τῆς πόλεως ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς, ὁ κ. Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Εὐβοίας, ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ὁ διοικητὴς τοῦ 3ου πεζικοῦ συντάγματος Εὐβοίας, ὁ Δήμαρχος τῆς πόλεως, ὁ Πρόεδρος, τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον καὶ αἱ ἄλλαι Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ἀνώτεροι ἐκπαιδευτικοὶ λειτουργοί.

Τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων ἐκήρυξεν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης. Τὰ τεχνικὰ δὲ ἀποτελέσματα ἔχουν ὡς ἑξῆς:

Δρόμος 800 μέτρων ἀνδρῶν: Κωνσταντάκης Δημ. 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 1500 μέτρων ἀνδρῶν: Κωνσταντάκης Δημ. 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 3.000 μέτρων ἀνδρῶν: Χαλιώτης Γ. 45ης Φάλαγγος. Σφαιροβολία ἀνδρῶν: Βάμβας Κωνσταντῖνος 10.30 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Ἐλευθέρα δισκοβολία ἀνδρῶν: Παχούλης Γ. 33.80 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἑλληνικὴ δισκοβολία ἀνδρῶν: Βάμβας Κ. 21.30 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Ἅλμα τριπλοῦν ἀνδρῶν: Παπαδημητρίου Χρ. 5.75 μέτ. 46ης Φάλαγγος. Τρίαθλον: Σιμιτζῆς Ἰωάννης 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 100 μέτ. ἐφήβων: Χατζηστάμου Σπ. 12'' 45ης Φάλαγγος. Δρόμος 400 μέτ. ἐφήβων: Ζαρίφης Γ., 1' καὶ 1'' 45ης Φάλαγγος. Ἐλευθέρα δισκοβολία ἐφήβων: Παπαναγνώστου Ἀθ. 40.17 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἀκοντισμὸς ἐφήβων: Σιμιτζῆς Ἀν. 45.80 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Λιθοβολία ἐφήβων: Σιμιτζῆς Ἀν. 20.20 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Σφαιροβολία ἐφήβων: Κοκκάλας Π. 12.40 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἅλμα εἰς ὕψος ἐφήβων: Χατζηστάμου Σπ. 1.50 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἅλμα τριπλοῦν ἐφήβων: Ἀγουρίδας Ἰω. 5.49 μέτ. 45ης Φάλαγγος. Ἅλμα τριπλοῦν ἐφήβων: Θεοδώρου Γ. 11.80 μ. 46ης Φάλαγγος.

Ἐκτὸς τῶν ἀγωνισμάτων ἐτελέσθη ἐπίσης καὶ ἀγὼν βάδην ἐπὶ ἀποστάσεως 10 χιλιομέτρων.

Εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦτον πρῶτος ἐτερμάτισεν ὁ Παπαϊωάννου μὲ χρόνον 1.31. Ὁ ἀγὼν ἠκυρώθη λόγῳ κακῆς διεξαγωγῆς.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Εἰς τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν Θηλέων Ἰωαννίνων ἔχει ὀργανωθῆ Ἀθλητικὸν Τμῆμα ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ γυμνάστρια τοῦ γυμνασίου Θηλέων τῆς πόλεως τετράρχις Ε. Σαρδινάκη.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι καθημερινῶς προπονοῦνται εἰς τὸ γυμναστήριον τοῦ γυμνασίου, παρουσιάζουν δὲ ἐξαιρετικὰς καὶ ἱκανοποιητικὰς ἐπιδόσεις εἰς ὅλα τὰ ἀγωνίσματα καὶ τὰ εἴδη τῶν σπόρ.

Ἐκτὸς αὐτῶν ἔχουν συγκροτηθῆ δύο ὁμάδες βόλλεϋ - μπώλ ἐκ μαθητριῶν Φαλαγγιτισσῶν αἵτινες ἀνήκουν εἰς τὴν 122αν Φάλαγγα καὶ μία εἰς τὴν Βησσάνην.

Αἱ ὁμάδες αὗται συνηντήθησαν διὰ τὸ πρωτάθλημα βόλλεϋ - μπώλ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἰωαννίνων. Ἐκ τοῦ ἀγῶνος αὐτοῦ τὴν πρώτην θέσιν κατέλαβον ἡ Α' καὶ Β' ὁμὰς Ἰωαννίνων, τὴν δευτέραν ἡ ὁμὰς Βησσάνης.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Τὴν 23ην παρελθόντος μηνὸς διεξήχθη ἀγὼν βόλλεϋ - μπώλ εἰς τὸ Ναύπλιον. Εἰς τοῦτον συνηντήθησαν οἱ διάφοροι Σχηματισμοὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας.

Τὸν ἀγῶνα παρηκολούθησαν ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας, ὡς ἀναπληρωτὴς τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀργολιδοκορινθίας, ἡ Διοικήτρια Θηλέων, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης, ἀνώτεροι βαθμοφόροι τῆς Διοικήσεως, ἅπαντες οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐν στολῇ καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ τελικὸς ἀγὼν διεξήχθη μεταξὺ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἀφιχθεισῶν νικητριῶν ὁμάδων τῶν Ὑποδιοικήσεων Κορινθίας καὶ Ἄργους καὶ τῆς νικητρίας ὁμάδος Ὑποδιοικήσεως Ναυπλίας (Φάλαγγος 64 Καποδίστρια). Μετὰ τὴν παρέλασιν τῶν τριῶν ὁμάδων ἀρρένων καὶ τῶν τριῶν θηλέων τῶν ὡς ἄνω Ὑποδιοικήσεων, ἐπηκολούθησεν ὁρκωμοσία τῶν παικτῶν, μετὰ δὲ ταύτην ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Νομαρχίας ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἀθλητάς.

Κατὰ τὴν συνάντησιν μεταξὺ τῶν ὁμάδων ἀρρένων Ναυπλίας καὶ Κορινθίας νικήτρια ἐξῆλθεν ἡ πρώτη μὲ ἀποτέλεσμα 12 — 15, 15 — 10, 17 — 16.

Ἡ νικήτρια ὁμὰς Ναυπλίας ἀντεμετώπισεν ἐν συνεχείᾳ τὴν ὁμάδα τοῦ Ἄργους, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε μὲ 16 — 13, 15 — 8.

Οὕτω ἡ τελικὴ νικήτρια ἔμεινεν ἡ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ναυπλίας.

ΕΛΕΥΣΙΣ. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν Ἐλευσῖνα ἐνώπιον πλήθους φιλάθλων καὶ Φαλαγγιτῶν συνηντήθησαν αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες Διοικήσεως Πρωτευούσης καὶ Ἀττικοβοιωτίας.

Ὁ ἀγὼν ἔληξε μὲ νίκην τῆς ὁμάδος Ἀττικοβοιωτίας μὲ τέρματα 3 — 0.

Τὸ ἑσπέρας ἐπηκολούθησε δεξίωσις τῶν παικτῶν ἐκ μέρους τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀττικοβοιωτίας, καθ' ἣν ἐπεκράτησεν ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς καὶ ἐγκαρδιότης.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

Συνεπείᾳ διαταγῆς τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου τῆς Ε. Ο.Ν. κ. Ἀλεξ. Κανελλοπούλου, ἀπαλλάσσεται τῶν καθηκόντων του, ὡς συνεργάτου τοῦ 3ου Ἐπιτελικοῦ Γραφείου τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Κούσης, ἐκπίπτων συγχρόνως καὶ τοῦ βαθμοῦ του.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 5ην τρέχ. μ. ἡ ἀθλητικὴ καὶ σκοπευτικὴ ὁμὰς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἀνεχώρησε διὰ Θεσσαλονίκην, διὰ νὰ συναντηθῇ μετὰ τῆς ἀθλητικῆς ὁμάδος τῆς ἐκεῖ πανεπιστημιακῆς Φάλαγγος.

Τοὺς Ἀθηναίους ὑπεδέχθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐγκαρδιότητα οἱ Θεσσαλονικεῖς Φαλαγγῖται—Φοιτηταί.

Τὴν διεξαγωγὴν τῶν ἀγώνων, οἵτινες, σημειωτέον, ὑπῆρξαν ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος, παρηκολούθησαν ὁ Γενικὸς Διοικητὴς Μακεδονίας, ὁ ἐκεῖ εὑρισκόμενος Ὑπουργὸς—Διοικητὴς Πρωτευούσης, ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης, αἱ πολιτικαὶ καὶ στρατιωτικαὶ ἀρχαὶ τοῦ τόπου καὶ πλῆθος κόσμου.

Εἰς τοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τῆς Φάλαγγος Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, εἰς δὲ τοὺς σκοπευτικοὺς ἡ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

—Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Δευτέρας 8ης τρ. μ. ἡ Ὑποδιοίκησις Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἤρχισε τὰς προπαρασκευάς της διὰ τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις αἱ ὁποῖαι θὰ τελεσθοῦν τὴν 27ην Μαΐου.

—Τὴν Πέμπτην 11ην τρ. μ. ἐγένετο ἐν τῷ ἀμφιθεάτρῳ τῆς Α.Σ.Ο. καὶ Ε. Ε. συγκέντρωσις τῆς Ὑποδιοικήσεως Γ. Σ. Σ. καὶ Τ. Τ. Τ. Εἰς τὴν συγκέντρωσιν παρέστη ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, γενόμενος ἀντικείμενον μεγίστου ἐνθουσιασμοῦ κατὰ τὴν ἄφιξίν του, καὶ ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως «περὶ τῶν σκοπῶν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας», διακοπτόμενος πολλάκις ἀπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν. Ἐν τῇ ὁμιλίᾳ του ὁ διοικητὴς διέγραψε τὰ καθήκοντα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις ἑκάστου μαθητοῦ τῆς Γ.Σ.Σ. καὶ Τ.Τ.Τ. τόσον ὡς ἀτόμου, ὅσον καὶ ὡς μέλους τῆς Ε. Ο. Ν. Ἀκολούθως ἐτόνισε τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν των ἀνὰ τὸν ἀγροτικὸν κόσμον καὶ τὴν ὑποχρέωσίν των ὅπως διαφωτίζουν καὶ διαπαιδαγωγοῦν τοῦτον βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἀνασύρουν αὐτὸν ἐκ τοῦ βορβόρου, ὅπου τὸν ἔρριψε τὸ κομματικὸν καθεστώς.

—Τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Ὑποδιοίκησις Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας ἐξέδραμεν εἰς Κηφισιάν, ὅπου ἐπεσκέφθη τὴν ἐκεῖ Γεωργικὴν Σχολήν. Τὴν ἐρχομένην ἑβδομάδα πρόκειται νὰ ἐκδράμῃ εἰς Ἐλευσῖνα.

—Ἡ ἀνωτάτη Σχολὴ Πολιτικῆς Διαφωτίσεως, χάρις εἰς τὸν ἀκάματον διευθυντήν της καὶ εἰς τὸν ζῆλον τῶν μαθητῶν της, ἐπέτυχε πλήρως τοῦ σκοποῦ της. Ἤδη οἱ μαθηταί της ἤρχισαν τὸ διαφωτιστικόν των ἔργον τόσον εἰς τὰς ἑκάστοτε συγκεντρώσεις τῶν Ὑποδιοικήσεων εἰς ἃς ἀνήκουν, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἄλλας συναντήσεις μὲ τοὺς συναγωνιστάς των.

—Ὡς εἶχε προαγγελθῆ, τὴν ἑσπέραν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου 13ης τρ. μ. ἐδόθη ὑπὸ τῆς Ὀδοντιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου μουσικοθεατρικὴ ἑορτή. Εἰς τὴν ἑορτὴν παρέστησαν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος, ὁ Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, πολλοὶ καθηγηταὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι.

Ἀπὸ τῆς 9.30′ τμήματα Φαλαγγιτῶν—Φοιτητῶν ὡς καὶ τῶν ἄλλων Ὑποδιοικήσεων τῆς Δ.Α.Σ ἐλθόντα κατέλαβον τὰς δι' αὐτὰ προωρισμένας θέσεις. Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ θεάτρου εἶχε παραταχθῆ πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν ὁ Λόχος Ἐργασίας τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου.

Ὅτε περὶ τὴν 10ην κατέφθασεν ὁ Ἀρχηγός, ἐγένετο δεκτὸς μὲ ζωηρὰς ἐκδηλώσεις ἐνθουσιασμοῦ ὑπὸ τοῦ ἔξωθεν τοῦ θεάτρου συγκεντρωμένου πλήθους. Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν παρισταμένων χιλιάδων Φαλαγγιτῶν—Σπουδαστῶν ἐξερράγησαν εἰς μίαν οὐρανομήκη ἰαχὴν ἡ ὁποία ἐδόνησε τὸ θέατρον.

Τὸ θέαμα ἦτο μεγαλειῶδες καὶ συγκινητικώτατον. Ἐφαίνετο καθαρὰ ἡ λατρεία τόσων χιλιάδων σπουδαστῶν πρὸς Αὐτόν, ποὺ τοὺς σήκωσε ἀπ' τὸ μαρασμὸ καὶ τὴν ἀπογοήτευσι, τοὺς ἐνέπνευσε μὲ ὑγιᾶ Ἐθνικὰ ἰδανικά, τοὺς ἐνεφύσησε νέον πνεῦμα, τοὺς ἔδωκεν αὐτοπεποίθησιν καὶ θάρρος, πίστιν εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀκολούθως ἤρχισεν ἡ ἐκτέλεσις τοῦ προγράμματος. Κατ' ἀρχὰς ἀπηγγέλθη ὑπὸ τοῦ συνεργάτου κ. Χ. Παπᾶ ὕμνος πρὸς τὸν Ἀρχηγόν. Κάθε στιγμή, σὲ κάθε στροφή, σὲ κάθε ὑπόμνησι τοῦ ἔργου τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς ἀγάπης του γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴ Νεολαία, ὁρμητικαί, ζωηραὶ καὶ ἐνθουσιώδεις ἐχύνοντο αἱ ζητωκραυγαὶ καὶ τὰ χειροκροτήματα τῶν Φαλαγγιτῶν. Μετὰ τὴν ἀπαγγελίαν ἡ χορῳδία τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Σπάθη ἔψαλλε διάφορα τραγούδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ «Πάντα Ἐμπρὸς» τοῦ ἰδίου ἐπανελήφθη κατὰ γενικὴν ἀπαίτησιν.

Κατόπιν ἐπαίχθη τὸ μονόπρακτον ἔργον τοῦ κ. Σπεράντζα «Ἡ δόξα τῶν Ψαρρῶν». Τὸ ἔργον ἐδίδαξεν ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Ματσούκης. Ἦτο μία εἰκὼν αὐτοθυσίας καὶ αὐταπαρνήσεως υἱοῦ, ὅστις προὐτίμησε, ἂν καὶ βαρειὰ πληγωμένος, ἀντὶ τῆς ἀτίμου φυγῆς, νὰ μείνῃ κοντὰ στὴ μητέρα του νεκρή, κατὰ τὰς κρισίμους ἐκείνας ὥρας, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ λαῖλαψ τῆς καταστροφῆς καὶ αἱ κρύαι πνοαὶ τοῦ θανάτου ἐρήμωναν τὴν ἡρωϊκὴν νῆσον.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Μία ἀσυνήθης προσφορὰ πρὸς τὴν Διοίκησιν Θηλέων, ἡ ὁποία ἐνεθουσίασε τὰς Φαλαγγιτίσσας μας, εἶναι ἕνα ὡραιότατον Ραδιόφωνον, προσφερθὲν ὑπὸ τῆς συνεργάτιδος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης ἐξοχωτάτης Κυρίας Λέλας Ι. Μεταξᾶ.

Αἱ Διοικήτριαι καὶ τὰ ἐπιτελεῖα τῶν Ὑποδιοικήσεων καὶ ἅπασα ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν παρηκολούθησαν τὴν Συναυλίαν τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου.

Τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ παρετάχθη εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Ἀνθοκηπουρικῆς Ἐκθέσεως Κηφισιᾶς, ὅπου ὅλοι οἱ Ὑποτομεῖς τὴν ἐπεσκέφθησαν.

Ἡ Ὑποδιοίκησις Θηλέων Νότου εἶχε τὴν εὐτυχίαν νὰ τῆς δωρήσῃ ὁ Δῆμος Καλλιθέας ὡραιότατον κῆπον παιδικῆς χαρᾶς, πλουτισμένον μὲ ὅλα τὰ εἴδη τῶν παιχνιδιῶν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ περνοῦν τὰς ὥρας τῆς ψυχαγωγίας των αἱ Φαλαγγίτισσες καὶ Σκαπάνισσες τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Τὴν ἔναρξιν τῆς ἀθλητικῆς ἑβδομάδος τῆς Νεολαίας παρηκολούθησαν μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν τμήματα ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων.

Ἡ Γυμναστικὴ ἐπίδειξις ὑπῆρξεν ἀρτιωτάτη, ἰδιαιτέρως τῶν Σκαπανισσῶν, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν μικρὰν ἡλικίαν των καὶ τὸ ὀλίγον χρονικὸν διάστημα τῆς ἐκπαιδεύσεώς των.

Εἰς τὴν ἀθλητικὴν παρέλασιν ἔλαβον μέρος 300 ἀθλήτριαι τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης. Ἀπηρτίζετο δὲ ἀπὸ ἀθλητρίας στίβου, ὁμάδα σκοπευτριῶν, ὁμάδα τέννις, ξιφασκίας.

Μὲ ἀγωνίαν ἀναμένονται τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγώνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἁμιλλῶνται ὅλαι αἱ Ὑποδιοικήσεις.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ προσεχὲς Σάββατον δύναμις 1500 φαλαγγιτῶν τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Θεσσαλονίκην, φέρουσα τὸν χαιρετισμὸν τῆς Πρωτευούσης εἰς τοὺς συναγωνιστὰς καὶ συναγωνιστρίας τῆς Β. Ἑλλάδος. Δεδομένου δὲ ὅτι ἡ ἐκδρομὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη μεγάλη κατὰ σειρὰν ποὺ πραγματοποιεῖται, ἔχουν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ληφθῆ ἅπαντα τὰ προβλεπόμενα μέτρα διὰ τὴν πλήρη της ἐπιτυχίαν. Οἱ ἐκδρομεῖς εἰς Θεσσαλονίκην θὰ καταθέσουν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν πεσόντων, θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ διάφορα ἀξιοθέατα, καὶ γενικῶς θὰ δοθῇ μία εὐκαιρία εἰς πολλοὺς νὰ γνωρίσουν τὴν μεγαλυτέραν πόλιν τῆς Β. Ἑλλάδος. Τοὺς ἐκδρομεῖς θὰ συνοδεύσουν καὶ τὸ συγκρότημα τοῦ μουσικοῦ θεάτρου καὶ τὸ κουκλοθέατρον τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας, τὰ ὁποῖα καὶ θὰ δώσουν μίαν παράστασιν εἰς ἕνα ἐκ τῶν ἐκεῖ θεάτρων διὰ τοὺς φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐλήφθη ἐπίσης πρόνοια, ὥστε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδιοῦ νὰ ὑπάρχῃ εἰδικὸς ὁμιλητής, ὅστις θὰ ἐπεξηγῇ εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς τὰ διάφορα ἀξιοθέατα μέρη τῆς διαδρομῆς.

Τὴν προσεχῆ Δευτέραν, 22 Μαΐου, θὰ δοθῇ ἡ πρώτη παράστασις τοῦ κουκλοθεάτρου τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας διὰ τοὺς σκαπανεῖς τῆς Ὑποδ)σεως Ἀθηνῶν, εἰς τὸ θέατρον «Ἰντεάλ».

Ὡσαύτως ἐξακολουθοῦν καθημερινῶς αἱ δοκιμαὶ τοῦ μουσικοῦ θεάτρου τῆς Διευθύνσεως Ψυχαγωγίας, ὁ ὁποῖος ἐντὸς τῶν ἡμερῶν θὰ ἐμφανίσῃ μίαν ὡραιοτάτην ἐπιθεώρησιν. Ἐξακολουθοῦν ἐπίσης αἱ δοκιμαὶ τοῦ καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Δ)σεως Ψυχαγωγίας, τὸ ὁποῖον ἐπίσης θὰ δώσῃ εἰς Θεσσαλονίκην μίαν παράστασιν μὲ τὸ πατριωτικὸν ἔργον: «Ἦλθε μιὰ μέρα», ποὺ ἐπαίχθη κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου τρ. ἔτους μὲ τόσην μεγάλην ἐπιτυχίαν.

Τὸ ὡς ἄνω τμῆμα μελετᾷ ἤδη ἕνα ὡραιότατον ἔργον γνωστοῦ μας Ἀκαδημαϊκοῦ, τὸ ὁποῖον θὰ παιχθῇ ἐντὸς τοῦ προσεχοῦς μηνός.

Ἤρχισεν ἐπίσης ἡ διανομὴ διαφόρων ἐπιτραπεζίων παιχνιδίων διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων τῶν διαφόρων Ὑποτομέων τῆς Πρωτευούσης, ἐντὸς δὲ τῶν ἡμερῶν παραδίδονται καὶ τὰ παραγγελθέντα σκάκια τὴν διδασκαλίαν τῶν ὁποίων θὰ ἀναλάβουν μέλη τῆς Ἑνώσεως Ζατρικιστῶν τῆς Ἑλλάδος, εὐγενῶς προσφερθέντα.

Συνεχίζονται ἐξ ἄλλου καθημερινῶς τὰ μαθήματα χορῳδίας καὶ ὀρχήστρας διὰ φαλαγγίτας καὶ σκαπανεῖς τῆς Περιφερείας, ἐντὸς τῶν ἡμερῶν δὲ συγκροτοῦνται νέαι τοιαῦται ὀρχῆστραι ἀπὸ φυσαρμόνικες.

Ἡ παρελθοῦσα ἑβδομάς, μεστὴ ὡραιοτάτων ἐκδηλώσεων τῆς ἀθλητικῆς μας ζωῆς, ἔδωσε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὰς χιλιάδας τῶν θεατῶν ποὺ παρηκολούθησαν τὴν ἔναρξιν τῶν Α΄ Πανελληνίων ἀθλητ. ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ χειροκροτήσουν τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν τμημάτων τῆς Περιφερ. Πρωτευούσης, ὡς καὶ τὰς στρατιωτικὰς τοιαύτας. Ἰδιαιτέρως ἐθαυμάσθη ἡ ἄσκησις ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου. Ἐπίσης τμήματα τῆς Ὑποδ. Ἀθηνῶν ἀπέδωκαν τιμὰς εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνου εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου ὑπὸ τῶν ἐν Ἀθήναις ἀποστράτων ἀξιωματικῶν, ὡς καὶ κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς.

Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου ὡσαύτως, ἐγένοντο ἐπιθεωρήσεις τῶν Ὑποτομέων ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ὑποδιοικήσεως, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ὁμιλῶν δι' ὀλίγων ἐτόνισε τὰς ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα τῶν φαλαγγιτῶν καὶ σκαπανέων πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν καὶ τὸν Ἀρχηγόν.

Ὡσαύτως τὴν γενομένην εἰς τὴν αἴθουσαν Κων)πολιτῶν διάλεξιν τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως παρηκολούθησε καὶ ὁ Διοικητὴς Ὑποδ)σεως Νότου μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του.

Τέλος ἡ κινητοποίησις ἁπάσης τῆς δυνάμεως τῆς Περιφερ. Πρωτευούσης κατὰ τὴν ἀρξαμένην ἀθλητικὴν ἑβδομάδα ἐπέτυχε πλήρως καὶ ἀπέδειξε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν τὴν συνοχὴν καὶ τὴν πειθαρχίαν ποὺ ἐπικρατοῦν εἰς τὰ διάφορα τμήματά της.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΓΓΙΤΟΥ

Εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας ἀπεστάλη διὰ τοῦ Διοικητοῦ τοῦ Λόχου τῆς Φρουρᾶς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν, λοχαγοῦ κ. Γ. Κορποτιάτη, τὸ ποσὸν τῶν 2.500 δρχ. ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου, προϊὸν εἰσφορᾶς τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν τοῦ Λόχου.

ΔΩΡΕΑΙ

Ὁ Δήμαρχος Βύρωνος, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του ὅπως ἐξυπηρετήσῃ τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας εἰς τὸ δημιουργικὸν ἔργον της, ἐδώρησε πρὸς τὸν 18ον Ὑποτομέα τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἓν Πὶγκ-Πὸγκ μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων του, ἓν ὄργανον προπονήσεως πυγμάχων, τρία ζεύγη γάντια πυγμαχίας καὶ ἓν ζεῦγος ξιφῶν ξιφασκίας.

Ἐπίσης παρέσχε διάφορα φάρμακα εἰς ἀσθενήσαντας κατὰ καιροὺς Φαλαγγίτας, τὸν παρελθόντα μῆνα δὲ ἐδώρησε 12 στολὰς Σκαπανέων, ἓν ραδιόφωνον μετὰ μεγαφώνου, δύο τύμπανα, μίαν σάλπιγγα καὶ διάφορα ἀθλητικὰ εἴδη χρήσιμα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ὑποτομέως.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΩΝ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΝ

ΛΕΒΑΔΕΙΑ.— Μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας ἐγένετο ἐνταῦθα τὴν 1ην Μαΐου, συνοδείᾳ τῆς νεοσυστάτου Φιλαρμονικῆς τῆς Ε.Ο.Ν., ἡ μεγάλη παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ἐνώπιον τοῦ ἀντιπροσωπεύοντος τὸν Γεν. Ἐπόπτην γραμματέως τῆς Νομαρχίας Ἀττικοβοιωτίας καὶ πλήθους κόσμου, τὸ ὁποῖον κατεχειροκρότησε τοὺς εὐσταλεῖς Φαλαγγίτας μας.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ νέοι προσέρχονται ἀθρόοι ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ ΥΙΙΙ Ὑποτομέως καὶ αἱ θέσεις τῶν στελεχῶν ἔχουν ἀρτίως ἐπανδρωθῆ.

Λίαν τακτικῶς ἐκτελοῦνται εἰς τὸ Γυμναστήριον τῆς Ε.Ο.Ν. ἀσκήσεις καὶ δίδονται διαλέξεις ἐθνικοῦ καὶ ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου, καὶ δικαίως ἐλπίζεται ὅτι ἡ Ὀργάνωσις τοῦ ΥΙΙΙ Ὑποτομέως ὑπὸ σθεναρὰν Διοίκησιν καὶ ὑπὸ τὰς στιβαρὰς χεῖρας ἐμπνευσμένων στελεχῶν, θὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῆς δυνάμεως, τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς διοικητικῆς ὀργανώσεως τῶν πλέον ἀρίστων μας Ὑποτομέων.

Ἤδη μελετᾶται τὸ ζήτημα τῆς θερινῆς κατασκηνώσεως ἑνὸς Λόχου Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν μαγευτικὴν κοιλάδα τοῦ «Ζεμενοῦ» τῆς Ἀραχώβης, παρὰ τὸ δάσος τῶν ἐλάτων, εἰς ὑψόμετρον 700 μέτρων.

ΘΕΣΠΙΑΙ.—Εἰς τὴν Κοινότητα Θεσπιῶν ἡ Ἐθνικὴ ἑορτὴ ἑωρτάσθη κατὰ τὸν λαμπρότερον τρόπον, παρευρέθη δὲ καὶ ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του. Εἰς τὰς 10 π.μ. ἐτελέσθη δοξολογία πρὸ τοῦ μνημείου τῶν πεσόντων καὶ ἀκολούθως ὡμίλησαν ὁ διευθυντὴς τοῦ σχολείου καὶ ὁ Ὑποτομεάρχης. Ἀμφότεροι ὕμνησαν δι' ἐμπνευσμένων λόγων τοὺς ἥρωας τοῦ 21 καὶ συνέκριναν τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21 μὲ τὴν 4ην Αὐγούστου.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς περιελάμβανε πατριωτικὰ ᾄσματα, ἐχορεύθησαν δὲ ἀπὸ Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγίτισσας Ἑλληνικοὶ χοροὶ μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπηκολούθησε γεῦμα εἰς τὸ Κοινοτικὸν Κατάστημα, ὅπου ἠγέρθησαν προπόσεις ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως, ὑπὲρ τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

ΒΑΓΙΑ.—Κατὰ τὴν διέλευσιν τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ ἐκ τοῦ Τμήματος Βάγιας, παρὰ τὴν βροχήν, οἱ Φαλαγγῖται, αἱ Ἀρχαὶ καὶ τὸ πλῆθος εἶχον συγκεντρωθῆ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου. Ὁ Περιφ. Διοικητὴς ἐξεφώνησε λόγον, διακοπτόμενος συνεχῶς ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Νεολαίας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Μάϊος. — Γενικὴ ἐξόρμησις τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ὁλοκλήρου τοῦ Νομοῦ ἐσημειώθη κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Ἐργατικῆς Πρωτομαγιᾶς.

Αἱ Φάλαγγες τῆς ἕδρας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Περιφ.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Διοικητήν, ἐξέδραμον ἐπ' αὐτοκινήτων εἰς τὴν θέσιν Ἀρδομίσιον, ἀπέχουσαν δύο ὥρας ἀπὸ τῶν Ἰωαννίνων.

Εἰς τοὺς ἐκδρομεῖς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς ὡμίλησαν καταλλήλως οἱ βαθμοφόροι τῆς Ὀργανώσεως, ἐξάραντες τὸ γεγονὸς τῆς συναδελφώσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τονίσαντες τὴν σημασίαν τῆς ἐργατικῆς ταύτης ἑορτῆς ὑπὸ τὴν νέαν της μορφήν.

Ἅπασαι ἐπίσης αἱ Ὑποδιοικήσεις καὶ οἱ Σχηματισμοὶ τοῦ Νομοῦ ἐξέδραμον εἰς διαφόρους ἐξοχικὰς τοποθεσίας.

Γενικῶς, ἡ συμβολὴ τῆς Ε. Ο.Ν. εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς πρωτομαγιᾶς ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς σημαντική.

Ἐπίσης καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Ἰωαννίνων τῆς Ε.Ο.Ν. συντελεῖται ἀπὸ καιροῦ μία συστηματικὴ καὶ ἀθόρυβος ἐργασία.

Καθ' ἑκάστην Δευτέραν εἰς τὸ Ὑγειονομικὸν Τμῆμα Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. διδάσκουν ὁ στρατιωτικὸς ἰατρὸς κ. Γ. Ροδόπουλος καὶ εἰς τὸ Τμῆμα Παθητικῆς Ἀεραμύνης ὁ κ. Δ. Κατσίλας, ἐπίσης στρατιωτικὸς ἰατρός.

Καθ' ἑκάστην Τετάρτην γίνεται συγκέντρωσις πάντων τῶν Τμημάτων Θηλέων Ἰωαννίνων διὰ τὰ μαθήματα τῆς στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως, τὴν ὁποίαν ἔχει ἀναλάβει ὁ λοχαγὸς κ. Κ. Γιαννόπουλος μετὰ τοῦ ὑπολοχαγοῦ κ. Χρ. Φασόνη.

Καθ' ἕκαστον Σάββατον γίνονται μαθήματα ἐνοργάνου μουσικῆς ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς καθηγητρίας τοῦ πιάνου κ. Ν. Μαρούφωφ. Ἐπίσης καθ' ἕκαστον Σάββατον ἡ καθηγήτρια δνὶς Ἀμαλία Χατζῆ διδάσκει πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας Λαϊκὴν Τέχνην. Εἰς τὸ Καλλιτεχνικὸν Τμῆμα διδάσκει ὁ κ. Χ. Μέξης, ζωγράφος.

ΕΔΕΣΣΑ. — Συνεχίζονται τακτικῶς αἱ ὁμιλίαι ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου εἰς ὅλα τὰ τμήματα Ἐδέσσης καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀλμωπίας καὶ Γιαννιτσῶν.

Εἰς τὸν οὐλαμὸν βαθμοφόρων Ἐδέσσης ἐγένετο μάθημα «συντάξεως μικρῶν τμημάτων». Ἐδόθησαν ἐπίσης δύο ὁμιλίαι εἰς τὸν οὐλαμὸν σχηματισμοῦ Ἀρδέας καὶ τὸν οὐλαμὸν Θηλέων Γιαννιτσῶν μὲ θέμα: «Παραδείγματα φιλοπατρίας» καὶ «Ἡ γυναῖκα ὡς μητέρα».

Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ε. Ο.Ν. Ἐδέσσης, ἀρρένων καὶ θηλέων, παρέστη εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν νεοσυλλέκτων.

ΖΑΚΥΝΘΟΣ. — Ἡ δύναμις τῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ζακύνθου ἀνῆλθε κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα εἰς 2600 Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς, συγκροτηθεισῶν δύο νέων Φαλάγγων, τῶν ὑπ' ἀριθ. 108 καὶ 109.

Ὡσαύτως συνεπληρώθη πλήρως ἡ ὀργάνωσις τῶν ἐπιτελικῶν γραφείων τῆς Διοικήσεως καὶ ἤδη ταῦτα λειτουργοῦν ὑποδειγματικῶς.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Φαλαγγιτῶν, συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα, συνεχίζεται ἐντατικῶς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Θεσσαλονίκης).— Τὸν παρελθόντα μῆνα οἱ Φαλαγγῖται τῆς Α 136 Φάλαγγος τῆς Ε.Ο.Ν. Νεαπόλεως ἔδωσαν μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Δημ. Σχολείου θεατρικὴν παράστασιν μὲ τὸ δρᾶμα «Οἱ Τζαβελλαῖοι» καὶ τὴν κωμῳδίαν «Ζητεῖται ὑπηρέτης». Τὴν παράστασιν παρηκολούθησαν αἱ τοπικαὶ ἀρχαὶ καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ κάτοικοι.

Εἰς τὸ μέλλον θὰ δοθοῦν καὶ ἄλλαι παραστάσεις ὑπὲρ διαφόρων φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

ΑΡΤΑ.— Ὁλόκληρος ἡ δύναμις τῶν Σχηματισμῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἄρτης Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας μετέβη καὶ ἑώρτασε τὴν ἡμέραν τῆς Ἐθνικῆς Πρωτομαγιᾶς μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Περιφ. Διοικητὴν Ἄρτης εἰς τὸ γραφικώτατον χωρίον Γραμμενίτσα.

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου ὑπεδέχθησαν τοὺς ἐκδρομεῖς τῶν Σχηματισμῶν Ἄρτης οἱ Φαλαγγῖται τῆς Γραμμενίτσης ψάλλοντες τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου, ὡς ἐπίσης καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὁποῖον καὶ τοὺς περιέβαλε μὲ ἀμέριστον συμπάθειαν.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἄρτης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ πλῆθος διὰ τὴν σημασίαν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Ἐθνικῆς Πρωτομαγιᾶς, τὴν ὁποίαν σήμερον μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου ἑορτάζει ὁλόκληρος ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀδελφωμένος.

Οἱ ἐκδρομεῖς διῆλθον τὴν ἡμέραν των μὲ τραγούδια καὶ ἐθνικοὺς χοροὺς καὶ μὲ διαφόρους ἀθλοπαιδιάς, τὸ ἀπόγευμα δὲ ἐπεσκέφθησαν τὸν παρὰ τὸ χωρίον Βλαχέρνα εὑρισκόμενον Βυζαντινὸν ναόν.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐπέστρεψαν εἰς Ἄρταν τὸ ἑσπέρας κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκδρομήν.

ΚΟΖΑΝΗ.— Ἀκράτητος ἐνθουσιασμὸς παρατηρεῖται μεταξὺ τῶν νεανίδων τῆς πόλεώς μας, ὅπως ἐγγραφῶσι μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Αἱ συγκεντρώσεις γίνονται τακτικώτατα, δίδονται δὲ αἱ διαλέξεις ὑπὸ διαφόρων ἐπιστημόνων μὲ διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα. Ἐπίσης γίνονται διαλέξεις καὶ ὑπὸ βαθμοφόρων Φαλαγγιτισσῶν, τὰς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν, παρακολουθοῦν αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν αἱ Φαλαγγίτισσαι παρέστησαν εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεώς μας.

Ἐπίσης αἱ Φαλαγγίτισσαι συμμετέσχον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Πρωτομαγιᾶς, ἥτις διωργανώθη ὑπὸ τοῦ Ἐργατοϋπαλληλικοῦ Κέντρου. Ὁλόκληρον δὲ τὴν ἡμέραν αἱ Φαλαγγίτισσαι διῆλθον εἰς διαφόρους ἐξοχὰς τῆς πόλεως μὲ εὐθυμίαν καὶ ἐνθουσιασμόν.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ.— Εἰς τὴν Λέσχην τοῦ Σχηματισμοῦ Ναυπλίου τῆς Ε.Ο.Ν. ἐδόθησαν μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν αἱ κάτωθι διαλέξεις, τὰς ὁποίας πλὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν παρηκολούθησε καὶ ὁ λαὸς τοῦ Ναυπλίου μὲ ζωηρότατον ἐνδιαφέρον.

Ὁ Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας ὡμίλησε μὲ θέμα: «Ἡ ψυχικὴ ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου».

Ὁ κ. Γυμνασιάρχης Ναυπλίου ὡμίλησε μὲ θέμα: «Διατί πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι εἴμεθα Ἕλληνες», ὁ κ. Σαρρῆς μὲ θέμα: «Ἀθηναϊκὸς Πολιτισμός», ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἐ. ἀ. κ. Ψαλίδας μὲ θέμα: «Ὁ νέος πολίτης τοῦ Νέου Κράτους», ὁ Φαλαγγάρχης κ. Γεωργόπουλος μὲ θέμα: «Καθήκοντα τῶν βαθμοφόρων», ὁ κ. Μπίρμπας μὲ θέμα «Ἡ Βασιλεία ὡς Ἐθνικὴ ἰδέα τοῦ Πολιτισμοῦ», ὁ κ. Νιάρχος μὲ θέμα: «Ἐθνικὰ Σύμβολα». Ἐπίσης ὁ κ. Παπαλεωνίδας μὲ θέμα: «Ἀνάλυσις τῶν λόγων τοῦ Ἀρχηγοῦ».

Τὸ μουσικὸν Τμῆμα τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ἀργολιδοκορινθίας κατήρτισε μανδολινάταν, ὁμάδα τυμπανιστῶν καὶ σαλπιγκτῶν, ἐπίσης δὲ καὶ ὁμάδα Φαλαγγιτῶν μὲ φυσαρμόνικας.

Ὑπὸ τοῦ σχηματισμοῦ βαθμοφόρων τῆς 64ης Φάλαγγος Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ναυπλίου τῆς Ε.Ο.Ν. ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις μὲ τὸ ἔργον «Οἱ δύο Λοχίαι» εἰς τὴν πόλιν τοῦ Ἄργους.

Τὴν παράστασιν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας παρηκολούθησε μὲ θερμότατον ἐνδιαφέρον, πλὴν τῶν σχηματισμῶν Ἄργους καὶ πλῆθος κόσμου.

Αἱ εἰσπράξεις τῆς παραστάσεως, ἥτις εἶχε τεθῆ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ἀργολιδοκορινθίας τῆς Ε.Ο.Ν. διετέθησαν ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

ΧΙΟΣ.— Ἀξιόλογος κίνησις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν Περιφ. Διοίκησιν Θηλέων Χίου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ Διοίκησις, ἀριθμοῦσα ἐν ἀρχῇ 50 Φαλαγγιτίσσας, κατώρθωσεν ἐντὸς βραχυτάτου σχετικῶς διαστήματος νὰ περιλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της περὶ τὰ 1800 μέλη. Καθημερινῶς διοργανοῦνται μεγάλαι συγκεντρώσεις εἰς τὰς ὁποίας ἐπιστήμονες ἀναπτύσσουν διάφορα ἠθικοπλαστικὰ θέματα.

Αἱ ὁμιλίαι αὗται συνεχίζονται εἰς ὅλα τὰ Τμήματα ὅλου τοῦ Νομοῦ, τὰς παρακολουθοῦν δὲ πλὴν τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἐπίσης διοργανοῦνται διάφοροι παραστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας παίζονται ἔργα Ἐθνικὰ εἰς τὰς μεγαλυτέρας κώμας τῆς νήσου.

ΤΡΙΠΟΛΙΣ.— Μὲ ἐθνικὸν παλμόν, ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἑωρτάσθη εἰς ὁλόκληρον τὴν Περ. Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας ἡ Ἐθνικὴ πρωτομαγιά.

Παρουσίᾳ τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, ἡ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Ἀρκαδίας κατέθεσε στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τῶν Ἡρώων.

Ὁ σχηματσιμὸς Βυτίνης ἐδίδαξε τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα διάφορα πατριωτικὰ ἔργα. Αἱ εἰσπράξεις διετέθησαν διὰ τὴν κατασκευὴν 40 στολῶν φαλαγγιτῶν.

Ὁ αὐτὸς σχηματισμὸς κατέστρεψε 5000 φωλεὰς κάμπης πεύκων τῆς Δασονομικῆς Σχολῆς Βυτίνης.

Τὰ μέλη τοῦ σχηματισμοῦ Πυργακίου εἰργάσθησαν τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ δρόμου Βυτίνης—Πυργακίου.Τὰ εἰς αὐτὰ πληρωθέντα παρὰ τοῦ ἐργολάβου ἡμερομίσθια διετέθησαν παρὰ τῶν φαλαγγιτῶν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῶν μελῶν τῆς φάλαγγός των.

Αἱ φαλαγγίτισσαι τοῦ σχηματισμοῦ Στενοῦ ὠργάνωσαν λαχειοφόρον ἀγοράν, μὲ ἐργόχειρα κατασκευασθέντα παρὰ τῶν ἰδίων. Τὸ προϊὸν της διετέθη ὑπὲρ τῶν ἀναγκῶν τῆς φάλαγγος.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ ἐπεσκέφθησαν τὸν σχηματισμὸν Συλλίμνης.

Ὁ σχηματισμὸς Κακουρίου ἐνεβολίασε τὸν παρελ. μῆνα 500 ἀγριοαπιδιὲς καὶ 100 ἀγριελαίας.

ΠΥΡΓΟΣ.— Συνεχίζονται καὶ κατὰ τὸν ἀρξάμενον μῆνα μετὰ τοῦ αὐτοῦ ζήλου, αἱ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ περιεχομένου ὁμιλίαι, τὰ μαθήματα ὑγιεινῆς, αἱ προπονήσεις καὶ ἡ ψυχαγωγία τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Πύργου.

Οὕτω τὴν 5ην τρέχ. ὁ ὑγειονομικὸς διευθυντὴς ἔκαμε ἔναρξιν τῶν ὑγειονομικῶν μαθημάτων του ἐνώπιον τοῦ σχηματισμοῦ θηλέων, μὲ θέμα «Τὰ μικρόβια».

Εἰς τὴν σχολὴν βαθμοφόρων, ὡμίλησε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα μὲ θέμα «Αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι» καθηγητὴς τοῦ ἐνταῦθα γυμνασίου.

Τὰ μαθήματα τῆς χορωδίας ἐξακολουθοῦν τακτικῶς, ὡς καὶ τὰ μαθήματα οἰκοκυρικῆς εἰς τὸν σχηματισμὸν θηλέων.

ΗΓΟΥΜΕΝΙΤΣΑ.— Μὲ ἐξαιρετικὴν λαμπρότητα καὶ ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη ἐφέτος ἡ Ἐθνικὴ πρωτομαγιὰ παρὰ τῶν μελῶν τῶν σχηματισμῶν ἀρρένων καὶ θηλέων Ἡγουμενίτσης.

Τὰ μέλη ἐξέδραμον εἰς τὰς μαγευτικὰς τοποθεσίας Μαυροῦδι καὶ Λάκκα, ὅπου διημέρευσαν ἐν μέσῳ ἀδιαπτώτου κεφιοῦ καὶ χαρᾶς.

Ὁ Γεν. Ἐπόπτης Θεσπρωτίας ἐπεσκέφθη τοὺς ἐκδρομεῖς φαλαγγίτας καὶ ἀνέπτυξε πρὸς αὐτοὺς τὸ συντελούμενον μεγαλειῶδες ἀνορθωτικὸν ἔργον τῆς Ἐθν. Κυβερνήσεως.

Ἡ φάλαγξ Παραμυθιᾶς ἐξέδραμεν εἰς τὴν θέσιν «Κεφαλόβρυσο» καὶ ἡ φάλαγξ τῆς ἱστορικῆς Πάργας εἰς διαφόρους τοποθεσίας.

Ὁμοίως ἐξέδραμεν εἰς «Αὐλότοπον» ἡ 3η φάλαγξ Φιλιατῶν ἀρρένων καὶ θηλέων.

Εἰς τὰς ἐφετεινὰς ἑορτὰς τοῦ Σουλίου, αἱ ὁποῖαι θὰ γίνουν τὴν 28ην τρέχ. ἡ φάλαγξ Σουλίου θὰ μετάσχῃ ἐνεργῶς τοῦ ἑορτασμοῦ, τὰ μέλη δὲ ταύτης θὰ δώσουν ἐπὶ τῶν ἱερῶν καὶ αἱματοβαμμένων βράχων τοῦ Σουλίου, τὸ πατριωτικὸν δρᾶμα τοῦ ἀρχισυντάκτου τῆς «Νεολαίας» κ. Ν. Τσεκούρα «Τὰ Σουλιωτόπουλα δὲν πέθαναν».

ΚΕΡΚΥΡΑ.— Τὸν παρελθόντα μῆνα ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς καὶ τὸ ἐπιτελεῖον Ε.Ο.Ν. Κερκύρας παρέστησαν εἰς τὴν τελετὴν τῆς ὁρκωμοσίας τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν Σχηματισμῶν Ριγγλάδων, Λευκίμμης, Περιβολίου, Ἀργυράδων καὶ Χλωμοῦ.

Κατὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐκπροσώπων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὰ ὡς ἄνω χωρία οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν χαρμοσύνως, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ καταστήματα εἶχον σημαιοστολισθῆ καὶ οἱ Φαλαγγῖται καὶ ὁ Λαὸς προέβησαν εἰς συγκινητικὰς καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις.

Ὁ αὐτὸς ἐνθουσιασμὸς καὶ αἱ ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν., τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ ἐπεκράτησαν καὶ εἰς τὰς κωμοπόλεις Ἅγιος Μᾶρκος, Σπαρτάλλια, Σγουράδες καὶ Ἅγ. Παντελεήμων, ὅπου ὡσαύτως ἐγένετο ὁρκωμοσία τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν αὐτόθι Σχηματισμῶν.

Εἰς ὅλας τὰς ὡς ἄνω κωμοπόλεις ὡμίλησεν ἐνώπιον τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, τῶν κατοίκων καὶ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. περὶ τῆς σημασίας τοῦ ὅρκου καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν τῆς Νεολαίας ὁ κ. Περιφ. Διοικητής.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.— Συνεχίζονται κανονικῶς αἱ συγκεντρώσεις καὶ αἱ μορφωτικαὶ διαλέξεις εἰς ὅλα τὰ Τμήματα καὶ τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Αἰτωλοακαρνανίας.

Οἱ Φαλαγγῖται Κατοχῆς ἐπεράτωσαν τὴν δενδροφύτευσιν τῆς κεντρικῆς ὁδοῦ τῆς Κοινότητός των καὶ ἐργάζονται ἐντατικῶς διὰ τὴν κατασκευὴν Γυμναστηρίου. Ἐξ ἄλλου, οἱ Σκαπανεῖς Κατοχῆς ἐπεσκεύασαν τὴν ἀπὸ τοῦ σχολείου των καὶ μέχρι τῆς θέσεως Ἅγιος Δημήτριος ὁδόν. Ἐπίσης, ἐξ ἐράνων καὶ εἰσπράξεων ἐκ διαφόρων θεατρικῶν παραστάσεων, τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπεσκεύασαν τὸν ἱερὸν Ναὸν τῆς Ἁγ. Παρασκευῆς, ὅστις τοῦ λοιποῦ θὰ ὀνομάζεται «Ναὸς τῆς Ε.Ο.Ν. Κατοχῆς».

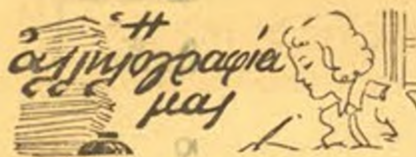
Τὴν Πρωτομαγιὰ ἡ μουσικὴ τῆς 111 Φάλαγγος Μεσολογγίου συνέβαλεν εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀνθέων.

Μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἐτελέσθησαν τὴν 6ην τρ. τὰ ἐγκαίνια τοῦ «Σπιτιοῦ τοῦ Φαλαγγίτου» Μεσολογγίου. Εἰς τὰ ἐγκαίνια, ἐκτὸς τῶν τοπικῶν ἀρχῶν, παρέστησαν ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης, οἱ βαθμοφόροι, τὰ Τμήματα Ἀρρένων καὶ Θηλέων μετὰ τῆς μουσικῆς των καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὴν ἐπομένην ἤρχισεν ἡ λειτουργία τοῦ Κέντρου, ὡμίλησε δὲ περὶ τοῦ ὅρκου τῆς Νεολαίας καὶ τῶν ὑποχρεώσεων τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. ἀνώτερος ἐ. ἀ. ἀξιωματικός.

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Μεσολογγίου παρηκολούθησαν τὴν «περὶ Ἀεραμύνης» διάλεξιν τοῦ ἐν τῇ πόλει μας συντάγματος.

Εἰς τὸ «Σπίτι τοῦ Φαλαγγίτου» ἑτοιμάζεται μικρὰ σκηνή, ἀπὸ τῆς ὁποίας θὰ δίδωνται θεατρικαὶ παραστάσεις καὶ παραστάσεις θιάσου σκιῶν (Καραγκιόζη). Ἐν συνεχείᾳ ἑτοιμάζεται πυρετωδῶς ὅπως διδαχθῇ ἀπὸ σκηνῆς παρὰ Φαλαγγιτῶν τὸ ἔργον τοῦ Ὄσκαρ Οὐάϊλντ: «Ἰδανικὸς σύζυγος».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΟΣΤΕΛΛΟΝΤΑΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Εὑρισκόμεθα εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τῶν ἀποστελλομένων φωτογραφιῶν:

Δὲν δημοσιεύονται φωτογραφίαι:

α) Ἀνεπιτυχεῖς εἰς τὸν φωτισμὸν (πολὺ σκοτεινὲς ἢ πολὺ ὠχρές).

β) Μὲ ἐπιγραφὰς εἰς τὴν πρόσοψιν.

γ) Μὴ ἀναγράφουσαι ὄπισθεν τὴν προέλευσιν (Περιφερειακὴν Διοίκησιν, πόλιν ἢ χωριό, Νομὸν) καὶ περίληψιν τοῦ εἰκονιζομένου θέματος.

δ) Μὴ ἀναφερόμεναι εἰς δρᾶσιν ἢ οἱανδήποτε ἐκδήλωσιν ὁμαδικὴν σχετιζομένην μὲ τὰς ἐπιδιώξεις τῆς Ε. Ο. Ν.

ε) Αἱ ἀτομικαὶ αἱ κατόπιν προετοιμασίας καὶ πόζας ἐκτελούμεναι εἰς τὰ φωτογραφεῖα.

Ὅσαι δὲν δημοσιεύονται ἔχουν ἀκριβῶς τὰ ἀνωτέρω ἐλαττώματα.

Προτιμῶνται κατ᾽ ἀρχὴν αἱ καθαραὶ καὶ ὅσαι ἀφοροῦν ὁμαδικὰς ἐκδηλώσεις κοινωνικῆς ἢ ἄλλης δράσεως τῆς Ε. Ο. Ν.

Συνιστῶμεν εἰς τὰς Ὀργανώσεις τῶν Ἐπαρχιῶν νὰ μὴ παραλείπουν μαζὶ μὲ τὰς φωτογραφίας τῆς Ε. Ο. Ν. νὰ μᾶς συναποστέλλουν καὶ ἀπόψεις τῆς πόλεώς των ἢ διάφορα τοπία χαρακτηριστικὰ τῆς περιοχῆς τῆς ἐπαρχίας των.

ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΛΕΒΙΖΟΠΟΥΛΟΝ, Κυπαρισσίαν.— Τὸ ποίημά σου ὄχι καλό, λόγῳ ἡλικίας ὅπως γράφεις. Πάντως μὴν παύῃς νὰ ἐλπίζῃς ὅτι θὰ μεγαλώσῃς! Τὸ κρυπτογραφικὸ δὲν ὑπῆρχε στὸ γράμμα σου. Ξαναστεῖλτο.— Ν. ΟΥΤΣΙΚΑΝ, Πειραιᾶ. Σᾶς ἀπαντήσαμεν εἰς προηγούμενο τεῦχος.— Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Ἡ ἐπιστολή σας μᾶς συνεκίνησε. Τὰ σταυρόλεξα θὰ δημοσιευθοῦν ἐν καιρῷ.—ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΝΤΑΟΥΝΤΑΚΗΝ, Παλαιοχώραν. Τὸ «περὶ πολιτικῶν διαμαχῶν» ἄρθρον σας καλό, ἀλλὰ ἀκατάλληλο γιὰ παιδικὸ περιοδικό.— Π. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗΝ, Ἐνταῦθα. Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον παιδί μου. Φαίνεται πὼς δὲν εἶσαι γεννημένος νὰ φτιάνῃς στίχους.— ΒΑΣΙΛΙΚΗΝ ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ, Πειραιᾶ. Ἡ πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα εὐχή σας πολὺ καλογραμμένη. Δυστυχῶς μᾶς ἦλθε ἀργὰ καὶ ἑπομένως δὲν εἶνε ἐπίκαιρος. —ΠΑΝΑΓ. ΠΡΙΓΓΟΥΡΑΣ. Στὸ γράμμα σας, ποὺ ἦτο ἀρκετὰ καλό, δὲν βρήκαμε ἀκροστιχίδα. Ξαναστεῖλτε την.— Ι. Χ. ΚΟΚΜΩΤΟΝ, Λιδωρίκιον. Προβλέπομεν ὅτι δὲν πρόκειται νὰ διαπρέψετε εἰς τὴν ποίησιν. Ὅ,τι μᾶς στείλατε εἶνε πολὺ κακότεχνο. Ἡ μεσοστιχὶς παρεδόθη εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην.— ΠΕΡΙΚΛ.— Ἐνταῦθα. Συνεργασία σας, σταυρόλεξα κλπ. παρεπέμφθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην.— ΧΡΥΣΟΥΛΑΝ ΚΟΥΡΟΥΠΗ. Τὸ ποίημά σας «Ὅρκος» ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπ᾽ τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας. Γράψατε τίποτε ἄλλο.— ΕΡΝΑΝΗΝ. Ἡ «Θυσία» σας εἶναι γεμάτη λυρισμὸ καὶ φραστικῶς ἀρτία, στερεῖται ὅμως περιεχομένου. Θυσιάζετε τὸ νόημα στὶς λέξεις.— ΖΑΧΑΡ. ΒΕΛΟΥΔΗΝ, Ἀγκίστριον. Τὸ ἔργον σας εἶνε ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. Πρὸ παντὸς νὰ μὴν βιάζεσθε, διότι τὰ ἀποστελλόμενα ἔργα ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδες πολλές.— Γ. ΑΣΠΕΤΑΚΗΝ. Τὸ ποίημα «Πατρὶς» τὸ διακρίνει πατριωτικὴ πνοή, ἀλλὰ διόλου ποιητικὴ τοιαύτη. Σταυρόλεξον κ.λ.π. ἐδόθησαν εἰς τὸν ἁρμόδιον συντάκτην.— ΕΛΕΝΗΝ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΟΥ, Ἐνταῦθα. Δυστυχῶς τὸ περιοδικὸν εἶνε τελείως ἀναρμόδιον. Μόνον οἱ ὑποτομεῖς χορηγοῦν, κατόπιν ἐγκρίσεως τῆς Περ. Διοικήσεως.— ΘΗΡΕΣ. ΜΑΛΕΦΑΚΗ, Παλαιοχώραν. Δυστυχῶς τὸ μάθημα τοῦ καθηγητοῦ σας δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ καὶ διότι εἶναι μακροσκελές, καὶ διότι εἶναι πολιτικοῦ περιεχομένου.—ΙΩΑΝ. ΑΣΚΡΙΝΑΚΗΝ, Πρινιάν. Ποίημα παιδί μου, δὲν θὰ πῇ ἀρλούμπα ὁμοιοκατάληκτος.— Γ. Α. ΚΕΦΑΛΑΝ. Εἶναι προτιμότερο νὰ μελετᾶτε περισσότερο τὴ γραμματική σας. Κάπου γράφετε τὸν Ἕλλην φαλαγγίτη.... καὶ μὴ χειρότερα!— ΔΗΜ. ΓΙΟΥΝΗΝ, Ἄρταν. Μᾶς γράφετε: Ἕνας φαλαγγίτης ἔρχεται νὰ θαυμάσῃ... ἔμπροσθέν σας διὰ ἑκατομμυριοστὴν φορὰν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ε.Ο.Ν. Θὰ προτιμούσαμε νὰ μὴ θαυμάσετε τίποτε, οὔτε ὄπισθέν μας, οὔτε ἀλλοῦ. Ἀλλὰ νὰ μάθετε γράμματα.... Ἀνάλογο σύνταξι ἔχει καὶ τὸ ποίημά σας.— ΧΡ. ΤΣΕΝΕΝ, Μεγαλόπολιν. Σταυρόλεξα ποὺ χωρίζονται σὲ ἄλλα μικρότερα, ὅπως τὸ δικό σου, εἶναι καταδικασμένα ἐκ τῶν προτέρων. Ἀπορρίπτεται.— Σ. Χ. Μελιγαλᾶ. Τὰ αὐτὰ καὶ γιὰ σένα.—Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΝ, Φιλιατρά. Γιατί ὑπογράφεις γαλλιστί; Τί συμβαίνει καὶ παρεκτρέπεσαι κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον; Τὰ αἰνίγματά σου ἀκατανόητα.— ΛΑΦΟΝΤΑΙΝ, Πύλον. Γνωστὲς αἱ ἀσκήσεις σου. Στεῖλε κάτι ἄλλο, ἀλλὰ μὲ τὸ πραγματικό σου ὄνομα. Καὶ νὰ μὴ γράφῃς μὲ κόκκινη μελάνη.— Μ. Σ. ΣΚΟΥΛΗΚΑΝ, Πύλον. Τὸ τρίγωνον ἐγκρίνεται. Τὰ ἄλλα ὄχι. Μὴ ξαναγράψῃς μὲ κόκκινη μελάνη.— Σ. Α. ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΝ. Τὰ ΙΙΑ, ΣΟΙΟ, ΥΣΙΣ, ΠΑΜ, ΒΙΑΣ, ΔΙΕΡΩ κλπ., κλπ., κλπ., φτιάχνουν ὅλα μαζὺ ἕνα πάρα πολὺ κακὸ σταυρόλεξο. Πρόσεχε ἄλλη φορὰ στὶς λέξεις νὰ εἶναι πραγματικὲς καὶ σωστές.— Κ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΝ, Λιδωρίκιον. Δὲν εἶναι ὤασις, ἐφ᾽ ὅσον δὲν πρόκειται περὶ ὀρνιθοτροφείου, ἀλλὰ ὄασις, σύμφωνα μὲ τὸν ὁρισμό σου (εὑρίσκεται κατὰ διαστήματα εἰς τὰς ἐρήμους)... Ἔπειτα γράφεις κι᾽ ἀπ᾽ τὶς δυὸ μεριὲς τοῦ χαρτιοῦ, πρᾶγμα ποὺ δὲν πρέπει νὰ ξανακάνῃς. Ἂν προσέξῃς πάντως θὰ κατασκευάσῃς καλὰ σταυρόλεξα.— ΠΡ. ΣΕΦΑΛΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Συγχαρητήρια γιὰ τὶς λύσεις. Εἶναι σωστές. Ὅσο γιὰ τὶς ἀσκήσεις σου, δὲν εἶναι αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπολύτως καλές.—ΕΡΑΣΜΙΑΝ ΤΕΡΖΑΚΗ, Ζάκυνθον. Πολὺ ἐπιτυχημένες οἱ λύσεις τῶν ἀσκήσεων..— Δ. Ξ. ΓΕΡΜΕΝΙΔΗΝ, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνεται.— ΠΑΝ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Ἐνταῦθα. Ἐγκρίνονται οἱ ἀσκήσεις σου γιατὶ εἶναι καλὲς καὶ καθαρογραμμένες. —ΙΩ. Ν. ΤΣΑΛΟΥΧΙΔΗΝ, Θεσσαλονίκην. Οἱ λύσεις σωστές. Συγχαρητήρια.— Δ. Γ. ΛΑΙΜΟΝ, Χίον. Ὄχι μίκος, ἀλλὰ μῆκος. Γενικῶς δὲν εἶναι καλὸ τὸ σταυρόλεξό σου.— Γ. ΜΠΑΤΣΑΚΗΝ, Φλώρινα. Ἐγκρίνεται τὸ σταυρόλεξό σου.— Κ. Γ. ΤΣΕΛΛΟΝ. Γράφεις καὶ ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ καὶ γι᾽ αὐτὸ ἀπορρίπτονται οἱ ἀσκήσεις σου.— ΘΑΝΟΝ ΘΑΝΟΠΟΥΛΟΝ, Καρδίτσαν. Ὁ «Κῆπος τῆς ζωῆς» θαυμάσια γραμμένος, ἀλλά, ἀφοῦ θελήσατε νὰ γράψετε Ὕμνο στὴν Ε. Ο. Ν., καταλήγετε «Παίρνω στὸ χέρι μου τὴ γραφίδα. Καὶ ὑπογράφω μοναχά...». Ἀλλὰ μιὰ ὑπογραφή, ἔστω καὶ ἔνδοξος, δὲν ἀποτελεῖ φίλτατε Ὕμνον! Εἰς τὸ μέλλον, μπορεῖτε νὰ ἀποφεύγετε φράσεις ὅπως ἐκείνη τῆς ἀρχῆς «τεντωμένες οἱ ἀρίδες μου μὲ ραχάτι».... Οἱ ἀρίδες καὶ τεντωμένες καὶ ἀτέντωτες εἶναι φραστικῶς κακόηχες.— ΣΤΑΥΡΟΝ ΚΑΡΑΤΑΓΓΙΔΗΝ. Ὁ θαυμάσιος καθ᾽ ὅλα λόγος σας γιὰ τὴν 25ην Μαρτίου μᾶς ἦλθε δυστυχῶς πολὺ ἀργὰ καὶ ἑπομένως ἔπαυσε νὰ ἔχῃ ἐπικαιρότητα.— ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΨΑΛΙΔΑΝ, Ναύπλιον. Λυπούμεθα εἰλικρινῶς, ὅτι λόγῳ ἐλλείψεως χώρου, ἀδυνατοῦμεν νὰ δημοσιεύσωμεν ἔστω καὶ μέρη τῆς θαυμασίας διαλέξεώς σας.— ΤΑΚΗΝ ΧΕΙΜΩΝΑΝ, Κρέσταινα. Τὸ ποίημά σας, καλὸ ὡς ἰδέα, ἀλλὰ ἄτεχνο. Ἐργασθῆτε περισσότερο.— ΒΑΣΙΛ. ΑΓΓΕΛΑΚΗ, Πειραιᾶ. Ἡ ἐπιστολή σας μᾶς συνεκίνησε μὲ τὸ πατριωτικό της περιεχόμενο. Τὸ ἔργο σας εὑρίσκεται εἰς τὴν ἐπιτροπήν.— ΛΕΛΑΝ ΠΑΠΑΚΩΣΤΑ, Ἐνταῦθα. Τὸ διήγημά σας μὲ τίτλο «Ἀληθινὸ παραμῦθι»—ἀλλάξαμε τὸν τίτλο ποὺ εἶχε—θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.— ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΝΕΟΦΥΤΟΥ, Βελλᾶ—Ἰωαννίνων. Καὶ τὰ δικά σας ποιήματα, ἐγκριθέντα, θὰ δημοσιευθοῦν.— ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Ἐνταῦθα. Κατὰ κανόνα, χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Τὸ ἔχομε γράψει ἄλλωστε κατ᾽ ἐπανάληψιν.— Α. Ι. ΒΟΣΠΟΡΙΤΗΝ, Ἐνταῦθα. ΑΝΤΩΝ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιατρά. Τὰ ἀποσταλέντα ἐκρίθησαν ἀκατάλληλα.— ΘΕΟΔ. ΑΡΓΥΡΙΟΥ, Μυτιλήνην. Τὸ ποίημά σας, εἶναι πολὺ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας. Σὲ πολλὰ μάλιστα σημεῖα, ἔχετε ἀντιγράψει ὁλοκλήρους στίχους.—ΒΑΣΙΛ. Δ. ΑΓΓΕΛΑΚΟΥ, Πειραιᾶ. Ἡ μελέτη σας «Θρησκεία, Πατρίς, Οἰκογένεια», τεραστία εἰς ἔκτασιν, εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῇ. Καταλαμβάνει τὸ μισὸ περιοδικό.— ΚΩΝ. ΧΡΥΣΙΚΟΝ, Γαργαλιάνους. ΚΩΝ. ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, ΑΓΓΕΛΙΚΗΝ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ, Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνεκρίθησαν. Προσπαθήσατε νὰ γράψετε κάτι καλύτερο.—ΓΟΝΕΙΣ ΜΑΘΗΤΩΝ 8ου ΔΗΜ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ. Δυστυχῶς τὰ περὶ ἑορτασμοῦ τῆς 25ης Μαρτίου, μᾶς ἦλθαν πολὺ ἀργὰ καὶ δὲν θὰ δημοσιευθοῦν, ὡς μὴ ἐπίκαιρα. Λυπούμεθα.— ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΘΕΣΠΙΕΑ, Θεσπιάς. Πολὺ προσωπικὸν ὅ,τι μᾶς γράφετε. Ξαναγράψτετο, ὑπὸ τύπον ἀνταποκρίσεως καὶ ἀπροσώπως.— ΧΡΙΣΤ. ΖΗΚΑΝ, Σπερχειάδα, ΑΝΔΡΕΑΝ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΝ, Κόρινθον, ΚΩΝ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΝ, Ἐνταῦθα. Δὲν ἐνεκρίθησαν.— ΠΕΤΡΟΝ ΓΕΩΡΓΟΒΡΕΤΤΑΚΟΝ. Θὰ δημοσιευθῇ ἐν καιρῷ.—ΙΩΑΝ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν ἐνεκρίθη.—ΝΙΚ. ΜΠΟΥΚΟΓΙΑΝΝΗΝ, Μεσολόγγι, ΧΡΗΣΤΟΝ ΚΑΤΣΙΒΑΝ, Μεσσήνην. Δὲν ἐνεκρίθησαν Μπορούσατε νὰ τὰ ἐργασθῆτε περισσότερο.— ΓΕΩΡΓ. ΚΑΣΤΡΑΝΤΑΝ, Μεγαλόπολιν. Τὸ ποίημά σας καλὸ ὡς περιεχόμενο, ἀλλὰ κακότεχνο. Προσπαθῆστε γιὰ κάτι καλύτερο.— ΙΩ. ΤΣΟΥΤΣΙΝΟΝ, Ἄρταν. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα. Ἡ ἐπ᾽ ὀνόματί σας ἀποστολὴ τῆς «Νεολαίας» διεκόπη, ὅπως μᾶς γράφετε.— ΣΩΤΗΡ. ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΝ, Φιλιατρά. «Τῆς φύσης ὁ Δερβίσης» πολὺ καλὸ ὡς σύλληψις. Δυστυχῶς κακότεχνο ὡς τίτλος. Ἡ λέξις «Δερβίσης» εἶναι ξένη. Γιὰ τὸ ὡραῖο σας γράμμα, εὐχαριστοῦμεν.

Αἱ λύσεις τῶν Σπασοκεφαλιῶν τοῦ 31ου τεύχους εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΠΑΥΛΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 1043)

σκείαν τὴν εἶχεν ὡς ἐνίσχυσιν σὲ κάθε του παράτολμο ἐγχείρημα. Καὶ πάντα ἐπροσπαθοῦσε νὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πίστιν αὐτὴν εἰς ὅλους τοὺς γύρω του. Ἤξερεν ὅτι ἡ θρησκευτικὴ πίστις εἶναι μεγάλη δύναμις.

Πρὶν ἀπὸ κάθε ναυμαχία ἔβαζε τὸν παπᾶ τοῦ «Ἀβέρωφ», τὸν παπᾶ-Δάφνον, σήμερα Μητροπολίτην, νὰ κάμῃ μίαν θρησκευτικὴν δέησιν. Καὶ τὰ πληρώματα παρακαλοῦσαν γιὰ τὴν νίκην...

Καὶ πάντα ζητοῦσε τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκείας.

Περίεργο σχετικὸ γεγονὸς εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθον:

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πολέμων μας συνέβη νὰ σχηματισθῇ σ᾽ ἕνα κουβᾶ τοῦ θωρηκτοῦ «Ἀβέρωφ» ἀπὸ σκουριὰ μιὰ κηλῖδα, ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τοῦ προστάτου τῶν θαλασσινῶν. Τὸ πρᾶγμα ἐθεωρήθη περίεργο καὶ μαζὶ ὡς καλὸς οἰωνός.

Τότε ὁ Κουντουριώτης παρήγγειλε στὸν παπᾶ-Δάφνον νὰ ἐξηγήσῃ στοὺς ναῦτες τὸ περίεργο φαινόμενο σὰν ἕνα θεϊκὸ σημάδι γιὰ τὴν νίκη.

Ὁ κουβᾶς αὐτὸς μὲ τὴν εἰκόνα ἀπὸ σκουριὰ τοῦ Ἁγίου Νικολάου φυλάσσεται μὲ ἐπιμέλεια στὴν ἐκκλησούλα τοῦ θωρηκτοῦ.

* * *

Κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦ Κουντουριώτη, εἶχε στηθῆ στὴν μικρὴ παραλιακὴ πλατεῖα τῆς Ὕδρας ἡ προτομή του.

Ὁ Ναύαρχος, ποὺ συχνὰ κατέβαινε ἀπὸ τὸ σπίτι του στὴν πλατεῖα, ἔπαψε νὰ κατεβαίνῃ πιά...

Κάποτε τὸν ἐρώτησαν:

— Γιατί, ναύαρχε, δὲν κατεβαίνετε σὰν ἄλλοτε καὶ στὴν πλατεῖα;

Καὶ ἀπάντησε:

— Μὲ κάματε καὶ ντρέπομαι νὰ κατεβῶ. Μὲ στήσατε μαρμαρένιον ἐκεῖ κάτω καὶ ντρέπομαι ν᾽ ἀντικρύσω τὸν ἑαυτό μου ἔτσι τιμημένον... Δὲν ἀφίνετε νὰ πεθάνω πρῶτα;...

Φ. Γιοφύλλης

ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς Βιβλιοθήκης Ἀρχαίων Συγγραφέων τῆς Ἑταιρείας τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων «Πάπυρος» ἤρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν τὰ Ἅπαντα τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων ἱστορικῶν Θουκυδίδου, Ἡροδότου, Ξενοφῶντος, Ἀρριανοῦ, Πολυβίου, Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως, Διοδώρου Σικελιώτου κλπ. εἰς πολυτελεστάτους τόμους μὲ τὸ ἀρχαῖον κείμενον, πιστὴν μετάφρασιν παραλλήλως ἑκάστης σελίδος καὶ μὲ ἀναλυτικὰς εἰσαγωγὰς καὶ πλούσια σχόλια. Εἰς τὰ τμήματα καὶ τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. παρέχονται εὐκολίαι πληρωμῆς καὶ εἰδικαὶ ἐκπτώσεις. Οἱ νεοεγγραφόμενοι συνδρομηταὶ παραλαμβάνουν ἀμέσως 50 τόμους τοῦ «Παπύρου».

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΑΥΡΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ

